

கல்வெட்டு அறிமுகம்

நூலாசிரியர்
முனைவர் . வெ. மணிகண்ட சேதுபதி
உதவிப் பேராசிரியர் [து], வரலாற்றுத் துறை
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்.

வரலாற்றுத் துறை,
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்
(தொலைநெறி தொடர்கல்வி இயக்கம்)
திருநெல்வேலி – தமிழ்நாடு- 627 012.

ஜனவரி-2024

எண்	இயல்	உள்ளடக்கம்	பக்க எண்
1.	I	கல்வெட்டு-வரையறை -வரலாற்றை எழுத கல்வெட்டின் முக்கியத்துவம் - கல்வெட்டின் வடிவம் - நம்பகத்தன்மை.	1-11
2.	II	கல்வெட்டு-பொருளின் தன்மை- கல், உலோகம், களிமண், டெர்ரா-கோட்டா, மட்பாண்டங்கள், மரம், பாப்பிரஸ், காகிதத்தோல்- கல்வெட்டுகளின் வகைகள்- நினைவுச்சின்னம்- காப்பகம்- தற்செயல்	12-31
3.	III	இந்தியாவில் எழுத்தின் தோற்றம் - சிந்து எழுத்து மற்றும் அதன் டிக்ரிப்மென்ட் - பிராமி மற்றும் கரோஸ்தி எழுத்து.	32-55
4.	IV	தென்னிந்தியாவில் எழுத்தின் தோற்றம் - தமிழி - தமிழ் பிராமி - வட்டெழுத்து - கிரந்த எழுத்து	56-94
5.	V	வரலாற்று ஆதாரமாக கல்வெட்டுகள்- சிந்து நாகரீகத்தின் கல்வெட்டுகள்- அசோகன் தூண் கல்வெட்டுகள்- குப்தர் கால கல்வெட்டுகள்- தமிழ்நாட்டின் கல்வெட்டுகள் - -மாங்குளம் - சித்தன்னவாசல்.	95-115
6.	இணைப்பு	குறிப்புகள்	116

இயல் - I

கல்வெட்டு-வரையறை –வரலாற்றை எழுத கல்வெட்டின் முக்கியத்துவம் –
கல்வெட்டின் வடிவம் – நம்பகத்தன்மை.

நோக்கங்கள்:

- வரலாற்றுக் கதைகளை சரிபார்ப்பதில் கல்வெட்டுகளின் பங்கை மதிப்பிடுக.
- கல்வெட்டுகளை அங்கீகரிக்க பயன்படுத்தப்படும் முறைகளை பகுப்பாய்வு செய்யவும்.
- பண்டைய நாகரிகங்களைப் புரிந்து கொள்வதில் கல்வெட்டுகளின் முக்கியத்துவத்தை மற்ற வரலாற்று ஆதாரங்களுடன் ஒப்பிடுக.

கல்வெட்டு வரலாறு

கல்லில் வெட்டப்படுகின்ற, பொறிக்கப்படுகின்ற எழுத்து கல்வெட்டு எனப்படும். இதனை வெட்டெழுத்துகள், பொறிப்புகள் சிலாசாசனங்கள் என்று கூறுவர். கல்லாலான கோயில்கள் உருவாகிய காலம் முதல் இவை பல்கிப் பெருகின. கோயிலின் உட்புற, வெளிப்புற சுவர்கள், பொதுக் கட்டிடங்களின் உட்புற வெளிப்புறச் சுவர்கள், குன்றுகள், கற்றாண்கள், சிற்பங்கள், பீடங்கள், குகைகள் மற்றும் மேற்கூரைகளின் மேலும் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கல்வெட்டுகளைப் பொறித்தவர்கள் கல்லெழுத்தாளர், முகவெட்டி, ஓலை முதலிய சொற்களால் அழைக்கப் பெற்றனர்.

வரலாற்று உருவாக்கத்தில் கல்வெட்டுகளின் பங்கு

இந்தியாவில் கிடைக்கின்ற கல்வெட்டுக்களில் பெருமளவு தென்னிந்தியாவில் கிடைக்கின்றன. தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுக்களில் தமிழ் கல்வெட்டுக்கள் முதன்மை பெறுகின்றன. இதுவரை தமிழ் 24,000, கன்னடம் 11,000, தெலுங்கு 5,000 எனக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. தமிழ் மொழியில் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் கல்வெட்டுகள் கிடைக்கின்றன. 'மற்ற வரலாறு

மூலங்களை விட கல்வெட்டுகள் நம்பத் தகுந்தவை. ஏனெனில், இவை பொறிக்கப்பட்ட காலத்திற்குப் பின் பெரும்பாலும் எந்த மாற்றத்தையும் அடைவதில்லை”. கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி 17ஆம் நூற்றாண்டு முடிய உள்ள காலத்து ‘தமிழ்நாட்டு வரலாற்றைப்” பெரும்பாலும் கல்வெட்டுக்களை அடிப்படையாக வைத்தே எழுத வேண்டியுள்ளது. ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை கல்வெட்டுக்கள் எண்ணிக்கையில் குறைவாகவே உள்ளன. மேலும் அவை ஓரிரு வரிகள் கொண்டவையாகவே உள்ளன. 550க்குப் பின் வட தமிழ்நாட்டில் பல்லவர் அரசும், தெற்கே பாண்டியர் அரசும், வளர்ந்த போது கல்வெட்டுக்களும் செப்பேடுகளும் எண்ணிக்கையிலும் வகையிலும் வளர்ந்தன. அதற்குப்பின் சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில் 10-13ஆம் நூற்றாண்டு களில் கல்வெட்டுக்களின் எண்ணிக்கை உலகில் வேறு எங்கும் எப்பொழுதும் கண்ட ராத அளவுக்கு உயர்ந்தது. 13ஆம் நூற்றாண்டு க்குப் பின் அவற்றின் எண்ணிக்கை படிப்படியாகக் குறைந்தது. விஜயநகர அரசாட்சிக் காலத்தில் செப்பேடுகள் ஏராளமாக வெளியாயின.

கல்வெட்டுகள் எழுதும் முறை

அரசனின் ஆணைகள் முதலில் பனை ஓலைகளில் எழுதப்பட்டு பின்னர் கல்வெட்டிலும், செப்பேட்டிலும் பதிவு செய்யப் பெற்றன. அப்போது மெய்யெழுத்துக்களுக்குப் புள்ளியிடாமல் எழுதுவது வழக்கம். கல்வெட்டுகளிலும், செப்பேடுகளிலும் கூட அவ்வாறே எழுதி வந்தனர். தொடக்க காலத்தில் உயிர்மெய் எழுத்துக்களுடன் உயிர்க்குறில்கள் எவ்வித இடைவெளியுமின்றி சேர்த்து எழுதப்பட்டன. கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு முதல் இவை பிரித்து எழுதப்பட்டன. எழுத்துமுறை வளர்ச்சியை வல்லம், திருக்கழுக்குன்றம் கல்வெட்டுக்களிலும், கூரம் செப்பேட்டிலும் காணமுடிகிறது. கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் தற்போதைய நிலையை அடைந்தாலும் தமிழ்

எழுத்துக்களின் தாக்கத்தை அம்மன் கோவில்பட்டி, அரச்சலூர் கல்வெட்டுகளால் அறியலாம். செங்கற்பட்டு மாவட்டம் வல்லத்தில் கிடைத்த கி.பி. 600ஐ ஒட்டி பொறிக்கப்பட்ட பல்லவ மன்னன் மகேந்திரவர்மனின் வல்லம் கல்வெட்டே காலத்தால் முற்பட்ட முழுமையான தமிழ் எழுத்து வரிவடிவம் கொண்ட கல்வெட்டாகும். கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு தமிழ் எழுத்து தன் செல்வாக்கைப் பெறத் தொடங்கியது. இராஜராஜனும் அவனுக்குப் பின் வந்தவர்களும் சீரான வரிவடிவ முறையை ஏற்படுத்தினர் எனலாம். கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டு முதல் வட்டெழுத்து ஏற்றுக் கொள்ளப்படாமல் தமிழ் எழுத்துக்கள் நிலைபெற்றன. ஆயின் பழந்தமிழ் எழுத்துக்கள் பிராமி, தமிழி என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இப்பழந்தமிழ் எழுத்துகள் கல்வெட்டுகளில் இடம் பெற்றுள்ளதைக் கொண்டே சங்க காலம் கண்டறியப் பெற்று சங்க இலக்கியங்களின் பெருமை அறியப்படுகிறது. இவ்வகையில் கி.மு.2 அல்லது 3ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாக மாங்குளம் கல்வெட்டு கருதப்படுகிறது. இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்படும் நெடுஞ்செழியன் சங்க காலத்திற்கும் முற்பட்டவன் என ஜே. தர்மராஜ் கூறுகிறார். சித்தன்னவாசல், அழகர்மலை, புகளூர் கல்வெட்டு, அரச்சலூர் கல்வெட்டு ஆகியவை பழந்தமிழ் கல்வெட்டுகள் ஆகும்.

அரச்சலூர் கல்வெட்டு

ஈரோட்டி லிருந்து பன்னிரண்டு மைல் தொலைவில் காங்கேயம் செல்லும் பாதையில் அரச்சலூர் என்ற கிராமம் உள்ளது. இந்த ஊரின் எல்லையில் நாகமலை உள்ளது. இதில் ஆண்டிப்பாறை என்ற பகுதி உள்ளது. அங்குப் பாண்டியர் குழி என்ற பகுதியில் பண்டைய எழுத்துக்கள் உள்ள குகைத்தளம் உள்ளது. இதில் தமிழி எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள மூன்று கல்வெட்டுகள் உள்ளன. இவையே அரச்சலூர் கல்வெட்டுகள் என்று

அழைக்கப்படுகின்றன. அக்காலத்தில் நிலவிய இசையின் மேன்மையை இக்கல்வெட்டுகள் பறைசாற்றுகின்றன. அரச்சலூரில் மூன்று கல்வெட்டுகள் உள்ளன. முதல் இரண்டு கல்வெட்டுகளில் ஐந்து எழுத்துக்களைக் கொண்ட ஐந்து வரிகள் உள்ளன. மூன்றாவது கல்வெட்டில் இரண்டு வரிகள் உள்ளன.

கல்வெட்டுகளின் தன்மை

கல்வெட்டுகளின் தன்மை இந்திய வரலாற்றை உருவாக்க நமக்குக் கிடைத்துள்ள சான்றுகளில் இதுவே முதன்மையானது. இக்கல்வெட்டுகள் மன்னனின் ஆணைகளையும், அவன் கோயில்களுக்கு வழங்கிய கொடைகளையும் கூறுகின்றன. சிலவற்றில் வேந்தனின் வெற்றி, அவனது விருதுப் பெயர்கள் ஆகியவையும் இடம் பெற்றுள்ளன. கல்வெட்டுகளின் வழியாக மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட உரிமைகள், சலுகைகள், கட்டப்பட்ட மண்டபங்கள், வெட்டப்பட்ட குளங்கள், எரிகள், வரி மற்றும் வரிச்சலுகைகள் ஆகியவையும் மன்னன் மட்டுமின்றி அரசிகள், இளவரசர், அமைச்சர், உயர் அலுவலர், வணிகர், செல்வந்தர் ஆகியோர் அளித்த அறக்கொடைகள் அறியப்பெறுகின்றன. போரில் வீரமரணமடைந்ததன் நினைவாக எடுக்கப்படும் நடுகற்களிலும் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. தவிர மன்னனின் புகழ் பாடும் மெய்க்கீர்த்திகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. கல்வெட்டில் பல்வேறு வகைகள் உள்ளன. 1. ஆரசியல் தொடர்பான கல்வெட்டுகள், 2. சமயம் சார்ந்த கல்வெட்டுகள், 3. தல ஆட்சித் தொடர்பான கல்வெட்டுகள், 4. இலக்கியத் தொடர்பான கல்வெட்டுகள், 5. நினைவுச் சின்னங்களான கல்வெட்டுகள், 6. உரிமைச் சாசனங்கள் என பிரித்து காணல் வேண்டும்.

கல்வெட்டின் அமைப்பு முறை

கல்வெட்டுகளில் ஐந்து பகுதிகள் இருக்கும். ஆவை

(அ) மங்கல வாசகம் அல்லது சொல் தொடர்,

(ஆ) மன்னன் பெயரும் ஆட்சி ஆண்டும்,

(இ) சாசனச் செய்தி,

(ஈ) கையெழுத்துக்கள்,

(உ) ஓம்படைக்கிளவி என்பனவாகும். (அ) மங்கல வாசகம் கல்வெட்டின் தொடக்கம் மங்கல வாசகம் கொண்டு தொடங்கப்படும். பெரும்பாலான கல்வெட்டுகள் 'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ' (மங்கலம் உண்டாகட்டும்) எனத் தொடங்கும்.

மன்னன் பெயரும் ஆட்சியாண்டும்

கல்வெட்டினை வெளியிட்ட மன்னனின் பெயரும் ஆட்சி ஆண்டும் இரண்டாவதாக பொறிக்கப்பட்டிருக்கும், சில கல்வெட்டுகளில் மன்னனது பெயரையும் ஆண்டையும் குறிக்கும் முன்னர் மெய்க்கீர்த்தி இடம்பெறும்.

வடமொழிக் கல்வெட்டுக்கள்

வடமொழிக்கு சாசனங்களில் முன்னுரிமை அளிக்கப் பெற்றுள்ளது. அரசனின் உத்தரவை எழுதுவதும் பின்னர் கேட்கும் பொழுது அதை எடுத்துக் கொடுத்தலும் பிராமணர்களாக பெருமளவில் இருந்ததால் அவர்கள் முதலில் வடமொழியில் தொடங்கி விட்டு தம் நினைவில் நிறுத்தி பின்னர் தமிழிலில் எழுதும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். எனவே பெருமளவு கல்வெட்டு, செப்பேட்டு செய்திகள் தொடக்கம் வடமொழியாக இருந்தது. சோழர்கள் ஆட்சி தொடங்கியதும் இவ்வழக்கம் குறைந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது. எனினும் தொடக்க காலத்தில் தமிழ் மன்னர்களின் சாசனங்கள் கூட வடமொழியில் இருந்துள்ளன. வடமொழிக் கல்வெட்டுக்கள் இருவகைப்படும். (அ) இராஜகீயம் - (அரசுடையது), (ஆ) ஜானபாதம் - (மக்களுடையது), அரசனோ அமைச்சர்களோ அல்லது அதிகாரிகளோ அளிக்கும் உத்தரவுகள் இராஜகீயம் எனப்படும். மக்கள் தமக்குள்ளே செய்து கொள்ளும் உடன்பாடுகள் ஜானபாதம் என்றழைக்கப்படும்.

இராஜகீயம் இது நான்கு வகைப்படும்.

1. சாசனம்,
2. ஜெயபத்ரம்,
3. ஆக்ஞாபத்ரம்,
4. பிரக்ஞாபனம்.

சாசனம் கட்டளை, உத்தரவு என்ற பொருளில் கோயில்களுக்கும் அந்தணர்களுக்கும் கொடை அளித்ததைக் குறிக்கும்.

ஜெயபத்ரம் வழக்குகளை அரசனே நேரில் ஆராய்ந்து அறங்கூறும் பெரியோரின் கருத்தையும் ஏற்று எடுத்த முடிவை அறிவிக்கும் ஓலைக்குப் பெயராகும்.

ஜான பாதம் பொது மக்களின் உடன்பாடுகளைக் குறிக்கும். எனினும் இது, ஊர் கணக்கரால் எழுதப்படல் வேண்டு ம். அரசனைப் பற்றிய செய்திகளும், ஆண்டு, மாதம், பஃம், கிழமை முதலியவைகளும் குறிக்கப்பட்டிருக்கும்.

கல்வெட்டுகளை ஒப்பிட்டு காணல்

ஓரிடத்தில் உள்ள கல்வெட்டு செய்தியையும், மற்ற இடத்தில் உள்ள கல்வெட்டு செய்தியையும் ஒப்பிட்டு அறிய கல்வெட்டுகளை படியெடுப்பர். அப்பொழுதுதான் கல்வெட்டுகளைத் தெளிவாகப் படியெடுக்க இயலும். படியெடுக்கத் தேவையான பொருட்கள் வருமாறு,

1. அடிப்படை (பெரியது), 2. அடிமட்டை – சிறியது, 3. மையொற்றி (பெரியது), 4. மையொற்றி (சிறியது), 5. நார்மட்டை, 6. இரும்பு மட்டை, 7. தட்டு, 8. சிறுகுவளை, 9. வாளி, 10. படியெடுதாள், 11. சணல், 12. படியெடு எழுதுகோல், 13. மை, 14. சுரண்டும் கத்தி, 15. நீர் உறிஞ்சி (ஸ்பாஞ்ச்) கல்வெட்டு படியெடுப்ப தற்குப் பயன்படுத்தப்படும் மை

கீழ்க்காணும் பொருட்களால் தயாரிக்கப்படுகிறது. 1. மயில் துத்தம், 2. இந்தியன் இங்க், 3. விளக்குக்கரி, 4. தந்தக்கரி, 5. கோந்து. விளக்குக் கரியையும், தந்தக் கரியையும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவில் எடுத்துக் கொண்டு அவற்றில் இந்தியன் இங்கை ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு ஊற்றி நன்கு பிசைந்த பிறகு, குறைந்த அளவில் கோந்தும் மயில் துத்தமும் சேர்த்து அம்மியில் வைத்து நன்கு அரைத்தல் வேண்டும். பசை தாளில் நன்கு ஒட்டுகின்ற பக்குவத்துக்கு வந்த பின்பு, அதனை எடுத்து ஒரு இருப்பு டப்பாவில் அடைத்துக் கொள்ளுதல் (மூடி உள்ள டப்பா) வேண்டும். நாளாக ஆக அது காய்ந்து விடும். கல்வெட்டுப் படியெடுக்கையில் அதில் சிறுபகுதியை எடுத்துத் தட்டில் வைத்துக் கொண்டு, தண்ணீர் சேர்த்து குழப்பிக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

கல்வெட்டு காணப்பெறும் இடத்தை முதலில் இரும்பு மட்டையாலும், நார் மட்டையாலும் தேய்த்து சுத்தம் செய்து கொள்ளுதல் வேண்டும். சுண்ணாம்புக் காரை அல்லது பாசி படிந்திருந்தால் சுரண்டும் கத்தியால் சுத்தம் செய்தல் வேண்டும். பின்னர் தண்ணீரைக் கொண்டு கழுவி விடுதல் வேண்டும். பிறகு ஸ்பாஞ்ச் கொண்டு நீர் அதிகமாக உள்ள பகுதிகளை ஒற்றி எடுக்க வேண்டும். பிறகு தண்ணீரில் நனைக்கப் பெற்ற படியெடுதானை ஒட்டுதல் வேண்டும். கல்லில் ஈரப்பசை இருப்பதாலும் தாள் ஈரமாக இருப்பதாலும் அது நன்றாக ஒட்டிக் கொள்ளும். அவ்வாறு ஒட்டப்பெற்ற தாள் மீது அடிமட்டை கொண்டு பக்குவமாக அடித்தல் வேண்டும். தாள் கிழிந்து விடாமலும், எழுத்துக்குச் சேதம் ஏற்பட்டு விடாமலும் அடித்தல் வேண்டும். எழுத்து வெட்டப் பெற்ற குழிவான பகுதிகளில் தாள் அமிழ்ந்து விடும். சம பகுதியில் தாள் மேலாக ஒட்டிக் கொள்ளும். அப்பொழுது தட்டில் குழப்பி வைத்திருந்த மையில் சிறிது எடுத்து பெரிய மையொற்றியில் வைத்துச் சிறிய

மையொற்றியால் நன்கு குழப்பிக் கொண்டு, கல்வெட்டின் மீது ஒட்டி அடிக்கப் பெற்றுள்ள தாளின் மீது சீராக ஒற்றுதல் வேண்டும். அவ்வாறு ஒற்றுக்கையில் சமமாக உள்ள பகுதி மை ஒற்றுவதால் கறுப்பாகவும், எழுத்துப் பள்ளங்களில் ஒட்டிய தாள் பகுதி வெள்ளையாகவும் காணப்படும். ஆதலால் எழுத்து வெள்ளையாக நன்கு காணப்படும். இலேசாகக் காய்ந்த பின்பு மை ஒற்றப் பெற்ற தாளிணைக் கல்வெட்டுப் பகுதியிலிருந்து தோல் உரிப்பது போன்று பெயர்த்து எடுத்துவிட வேண்டும்.

அவ்வாறு, பெயர்த்து எடுக்கப் பெற்ற கல்வெட்டுப் படியின் தொடக்கப் பகுதியின் பின்புறத்தில் அக்கல்வெட்டு எந்த இடத்திலிருந்து படி எடுக்கப்பட்டதென்ற விபரத்தைப் படியெடு எழுதுகோலால் எழுதி விடுதல் வேண்டும். பின்பு அக்கல்வெட்டுப் படியை நிழலில் உலர வைத்தல் வேண்டும். உலர்ந்த பிறகு இறுதிப் பகுதியிலிருந்து மடித்து தொடக்கப் பகுதி மேலே இருக்குமாறு வைத்துச் சணலினால் கட்டிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் தேவைப்படும்போது அக்கல்வெட்டு எங்கு படிஎடுக்கப் பெற்றது.

என்பதைக் கண்ட றிய எளிதாக இருக்கும். அவ்வாறு எடுக்கப் பெற்ற கல்வெட்டுப் படிகளைக் குளிர்பாங்கான இடத்திலோ அல்லது குளிர்ச்சாதன அறையிலோ வைத்துப் பாதுகாப்பது நலம். கல்வெட்டு செய்திகளை ஒன்றுடன் ஒன்று ஒப்பிட்டு பார்க்கவும் கல்வெட்டு செய்திகளைப் பாதுகாக்கவும், தொலைதூரத்தில் உள்ளவர்கள் அறியும் வகையில் செயல்படுத்தவும், பல்வேறு ஆய்வுகளுக்கும், கல்வெட்டு இருக்கும் இடம் தேடிச் செல்லாமல் ஓரிடத்தில் இருந்தபடி ஆய்வினை, மேற்கொள்ளவும் இம்முறை பெரியளவில் துணை நிற்கும். இத்தகைய படியெடுக்கும் முறை அறியா அக்காலத்தில் கல்வெட்டில் உள்ள செய்தியை அறிய விரும்பிய மன்னன் செயல் வருமாறு,

‘சாமஸ்-இ-சிராஜ்’ செய்தி வழியாக ‘பெரோஸ்ஷா துக்ளக்’ என்பவர் பழமையான வரலாற்றை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் எனும் ஆவலில், அரியானா மாநிலத்தின் அம்பாலா மாவட்டத்தில் உள்ள ‘தோப்ரா’ என்ற இடத்தில் நிறுவப்பட்டிருந்த அசோகர் கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டிருந்த தூணினைத் தில்லி கோட்டைக்குக் கொண்டு வந்து தமது கோட்டையில் நிறுவி அதிலுள்ள வரலாற்றைப் படித்துக் கூறும்படி பிராமணர்களைக் கேட்டுக் கொண்டான் என்பதை அறிகிறோம்.

கல்வெட்டுகளின் நோக்கமும் பயனும்

பெரும்பாலான கல்வெட்டுகள் ஏதாவது ஒரு கொடையைப் பதிவு செய்வதையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. கொடையாளர், கொடையைப் பெறுபவர், கொடை (தானம்) ஆகியன பற்றிய செய்திகள் காணப்பெறும். கொடுப்பவர், பெறுபவர் ஆகியோருடைய ஊர், நாடு முதலியன அவர்கள் சமுதாயத் தகுதியோடு கூட்டியோ குறைத்தோ இடம் பெறும், கொடை நிலம், தானியம், பொன், காசு, பாத்திரங்கள், நகைகள், விலங்குகள் (ஆடு, பசு, எருமை) என்று கொடைகள் பல வகைப்படும். பத்தாம் நூற்றாண்டு வரை ஆடு, மாடுகள் கொடுப்பது பெரும் வழக்கமாக இருந்தது. பின்னால் நிலக்கொடைகள் பெருகின. நிலத்தைப் பொறுத்து அது கொடுத்தவரின் சொந்த நிலமா? வாங்கிய நிலமா? அது எங்கிருந்தது, நன்செயா, புன்செயா எவ்வளவு விளைந்தது, எப்படி நீர் பெற்றது, இப்படித் தொடர்புடைய செய்திகள் பல கொடுக்கப்படும். கொடையாளர் அரசனாக இருந்தால் ஓலை, அதிகாரிகள் புரவுவரித் திணைகளத்தார் முதலிய பல அரச அலுவலர்கள் குறிக்கப்படுவார்கள்.

நாட்டுப் பிரிவுகள், ஊர்கள் ஆகியவற்றின் ஆட்சிக் குழுக்களான, நாட்டார், சபையார், ஊரார், நகரத்தார் முதலியோர் கொடையாளர்களாகவும்,

கொடையைக் கோயிலுக்காக வாங்கிப் பேணுபவர்களாகவும் பல கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகிறார்கள். கொடை பெறுபவர்கள் பெறுபவை பெரும்பாலும் கோயில் சார்ந்திருப்பதால் கோயில்களிலேயே பெரும்பாலான தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன.

தானம் யார் தரினும், தன் உடன்பிறந்தவர் தரினும் அதை கல்வெட்டில் பொறித்தனர். முதலாம் இராசஇராசன் தன் தமக்கை குந்தவையார் தந்ததை கல்வெட்டில் பொறிக்க ஆணையிட்ட செய்தி இதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

முதலாம் இராஜஇராஜன் எடுப்பித்த தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலுக்கு அறக்கட்டளை வழங்குவோரைப் பற்றிக் கல்வெட்டில் பொறித்த அவன், ஓர் ஆணையைப் பிறப்பித்துள்ளான். ஆவ்வாணை வருமாறு,

இதனால் அப்பொருளை யாரும் எடுக்க இயலாது பொதுகாரியத்துக்கு பயன்படுத்த இயலும். தவறுகள் நடைபெறாத வகையிலும், கொடை தருவோரை ஊக்குவிக்கும் வகையிலும், ஒருவாறு அரசு நடவடிக்கையுமாக கல்வெட்டுகள் அமைந்துள்ளன.

கல்வெட்டுகளில் மெய்க்கீர்த்தி பெறும் இடம் சோழர், பாண்டியர் கல்வெட்டுகளில் தனித்தன்மை பெற்றிருப்பது மெய்க்கீர்த்திகள் ஆகும். பாண்டியரும், பல்லவரும், பிறருக்குத் தானங்களை வழங்கிய போது, அறச் செயல்களை, தரும சாத்திரங்களைத் தழுவி, செப்பேடுகளில் பொறித்து உரியவர்க்கு அளித்து வந்தனர். இச்செப்பேடுகளில் தம் முன்னோர் வரலாறுகளை முதலில் எழுதுவித்தனர். தன் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த வரலாற்று உண்மைகளை அதிகாரப் பூர்வமாகத் தெரிவித்து நன்கு விளக்கும் மெய்க்கீர்த்திகளை இனிய தமிழ் அகவற்பாவில் தன் கல்வெட்டுகளின் தொடக்கத்தில் பொறிக்கும் வழக்கத்தை உண்டாக்கியவன் இராஜராஜனே.

இவனுக்குப் பிறகு இவன்வழி வந்த சோழ மன்னர்கள் அனைவரும் இந்த பழக்கத்தைப் பின்பற்றினர். இவன் மகன் முதலாம் இராஜேந்திரனின் ஆட்சித் தொடக்கத்தில் குறைந்த அளவிலான மெய்க்கீர்த்தி, நாளடைவில் விரிந்து அவ்வப்போது நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியும், தன்னுள் சேர்த்துக் கொண்டது. சோழர் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் இத்தகைய வரலாற்று முன்னுரைகள் ஒவ்வொரு மன்னனுடைய ஆட்சிக் காலத்திலும் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியை அறியவும், கல்வெட்டுகள் எந்தெந்த மன்னர்களுடையவை என்பதை அறிய பெரிதும் உதவுகின்றன. மெய்க்கீர்த்தி என்பதற்கு அபிதான சிந்தாமணியில் (பக்.1122) ‘சொற்சீரடி என்னும் கட்டுரைச் செய்யுளால் குலமுறையில் செய்த கீர்த்தியைக் கூறுவது’, என்றும் சென்னைப் பல்கலைக்கழக பேரகராதியில் (பக். 3336) ‘அரசனது புகழ் வரலாறுகளைக் கூறி அவன் தேவியுடன் வாழ்க என்று வாழ்த்தி அவள் இயற்பெயருடன் ஆட்சி வருடத்தைக் கூறும் பாடல் வகை என்கிறது. மெய்க்கீர்த்தியின் தொடக்கத்தைக் கொண்டு அது எந்த மன்னனுடையது என்பதை அறியலாம். அவ்வகையில் சோழரின் மெய்க்கீர்த்திகள் வருமாறு.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. வரலாற்றை எழுதுவதற்கான ஆதாரமாக கல்வெட்டுகளின் முக்கியத்துவத்தை விளக்குங்கள்.
.....
2. கல்வெட்டுகளின் நம்பகத்தன்மையை தீர்மானிப்பதில் அவற்றின் வடிவமைப்பின் முக்கியத்துவத்தை வெவ்வேறு வரலாற்று காலங்களின் எடுத்துக்காட்டுகளுடன் விவாதிக்கவும்.
.....

இயல் - II

பொருளின் தன்மை- கல், உலோகம், களிமண், டெர்ரா-கோட்டா, மட்பாண்டங்கள், மரம், பாப்பிரஸ், காகிதத்தோல்-கல்வெட்டுகளின் வகைகள்- நினைவுச்சின்னம்- காப்பகம்- தற்செயல்

நோக்கங்கள்:

- கல்வெட்டுகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் பல்வேறு பொருட்கள் மற்றும் அவற்றின் பண்புகளை அடையாளம் காணவும்.
- நினைவுச்சின்னம், காப்பகம் மற்றும் தற்செயலான கல்வெட்டுகளை வேறுபடுத்துங்கள்.

எழுது பொருட்கள்

இந்த உலகில் மனித இனம் தோன்றிய போது ஆரம்பத்தில் பேசும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கவில்லை. வாயினால் ஒலிகள் எழுப்பியும், கைகளால் சைகைகள் காட்டியும் தங்களது கருத்துக்களைப் பிறருக்குத் தெரியப்படுத்தினார்கள், காலப்போக்கில் மனிதன் தனது கருத்துக்களை ஓவியம் மூலம் வெளிப்படுத்த தொடங்கினான் என்றைக்கு ஓவியம் மூலம் வெளிப்படுத்தத் தொடங்கினானோ அன்றே எழுத்துக் கலை தோற்றம் பெற்று விட்டது. இப்படி தங்கள் கருத்துக்களை எழுதுவதற்கு பண்டைக்காலத்தில் பல பொருட்கள் உபயோகப்படுத்தப் பட்டன. மலைக்குகைத்தளங்கள், கற்கள் நடுகற்கள், பாறைகள், கற்றூண்கள், கோவில் மதிற்சுவர்கள் செப்பேடுகள், களிமண் பலகைகள், பாளை

ஓடுகள், ஓலைகள், பட்டுத்துணி, காகிதம் போன்ற பல பொருட்கள் எழுது பொருட்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

மலைக்குகைத் தளங்கள்

பல மலைக்குகைகளில் உள்ள ஓவியங்களைக் காணும் போது முதன் முதலில் எழுதுவதற்கு குகைச் சுவர்களே பயன்பட்டு வந்தன என்று தெரிகிறது. மலைகளில் இயற்கையாக அமைந்த தளங்கள் உள்ளன பொதுவாக இந்த குகைத் தளங்கள் ஊருக்கு சற்று புறம்பான இடங்களிலேயே உள்ளன. பெரும்பாலான குகைத் தளங்களுக்குச் செல்வது மிகவும் கடினம். இந்தக் குகைகளில்தான் பண்டைக்கால பௌத்த, சமணத்துறவியர் வசித்தனர். சமணத் துறவிகளுக்கு அவ்வப்போது பேரரசர்களும் வணிகர்களும் பாழி அமைத்து கொடுத்தனர். அதாவது குகைத்தளத்தை வழி, வழி என்று செதுக்கி அவர்கள் படுத்து உறங்குவதற்கு ஏற்ப செய்து அளித்துள்ளனர். இவற்றைக் குறிக்கவே அதில் கல்வெட்டுக்களைப் பொறித்து வைத்துள்ளனர். கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பாலும் குகையின் மேல்பாறை முகப்பில் வெட்டப்பட்டுள்ளன. சில இடங்களில் வழுவழப்பாக செதுக்கப்பட்ட படுக்கைகளின் தலைப்பகுதியிலும் செதுக்கப்பட்டு

காணப்படுகின்றன. கல்லும் பண்டைக்காலத்தில் எழுது பொருளாகப் பயன்படுத்தப் பட்டது. கல்லில் எழுத்துக்களைப் பொறிக்கும் பழக்கம் மிகப் பழங்காலம் தொட்டே தமிழகத்தில் நிலவி வந்துள்ளது. தொல்காப்பியம், புறநானூறு ம், போன்ற நூல்களில் இருந்து போரில் வீரமரணம் அடைந்த வீரர்களுக்குப் நடுகல் நட்டு வழிபடும் பழக்கமும் அந்த நடுகற்களில் அவர்களது வீரச் சது செயல்களைப் பற்றி பொறிக்கும் பழக்கமும் தமிழகத்தில் தொன்று தொட்டு இருந்து வந்துள்ளது என்று தெரிகிறது. நடுகற்களில் வீரனின் உற உருவம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. நடுகற்களில் மன்னரின் ஆட்சியாண்டு, ள் வீழ்ந்த வீரன் பெயர், அவனை பற்றிய செய்திகள், போர், ஆநிரை ள் கொண்டது, ஆநிரை மீட்டது ஆகியவையும் எதனால் வீழ்ந்தான் என்றும் 7. பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். இந்த செய்திகள் மேலோ, கீழோ, பக்கவாட்டிலோ எழுதப்பட்டிருக்கும். இவ்வாறு நடுகற்கள் எழுதுபொருளாக பயன்பட்டன. பல்லவர்கால நடுகற் கல்வெட்டுக்கள் பல கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் பெரும்பாலானவை வட்டெழுத்திலும் ஒரு சில தமிழ் எழுத்திலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. சோழர் கால நடுகற்களில் தமிழ் எழுத்தே காணப்படுகிறது. நடுகற்கள் மட்டுமல்லாது பாறைகள், கற்றாண்கள்,

கோவில் மதில் சுவர்கள் முதலிய இடங்களில் வெட்டிய கல்வெட்டுகளும் கிடைத்துள்ளன. இந்தக் கல்வெட்டுகளில் சில சொற்களாகவும் மற்றும் சில சொற்றொடர்களாகவும் பல சாசனங்களாகவும் கிடைத்துள்ளன சாசனமாக அமைந்த கல்வெட்டில் மங்கலச் சொல், காலம், செய்தி. கையெழுத்து, ஒம்படைக் கிழவி என ஐந்து பகுதிகள் அமைந்திருக்கு..இந்தச் செய்திகள் உளிகளினாலும், சுத்தியல் களினாலும் செதுச் கப்பட்டன. அரசர்கள் தாங்கள் செய்த தானங்கள், அறக் கொடைகள் ஆணைகள், தர்மம், போர்ச்செய்திகள் போன்றவைகளை அழிவில்லாமல் நிலைத்த தன்மையுடன் இருக்குமாறு செய்யவே கற்களில் பொறித் துள்ளனர். இவ்வாறு கற்களும் எழுதுபொருளாக பயன்பட்டன.

எழுது பொருட்கள்

செப்பேடுகள்

பழங்காலத்தில் கற்களில் எழுத்துக்களைப் பொறித்தது போ உலோகத் தகடுகளிலும் எழுத்துக்களைப் பொறித்துள்ளார்கள் பித்தளை, செம்பு, வெள்ளி போன்ற பலவகையான உலோகத் தகடுகள் பயன்பட்ட போதிலும் செப்புத் தகடுகளே அதிகமாகப் பயன்படுத்த பட்டுள்ளதால்

இவைகள் செப்பேடுகள் என்ற பெயரால் குறிக்கப்படும் கின்றன. அரசனது ஆணையையோ அல்லது இரு தரப்பினருக்கும் ஏற்படுகின்ற ஒரு உடன்பாட்டையோ பழங்கால மக்கள் செப்பேடுகளி எழுதி வைத்துள்ளனர் அவர்கள் செப்பேடுகளில் எழுதியதின் காரணம் அது நீண்டகாலம் நிலைத்திருக்கும் என்று கருதியதேயாகும். உத்திரப்பிரதேசத்திலுள்ள சோகௌரா என்ற இடத்தி கிடைத்துள்ள பித்தளைத் தகட்டின் எழுத்துக்கள் கி.மு.மூன்றாட நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது என்று கூறப்படுகிறது. சங்ககாலத்தி இறையனார் செய்த அகப்பொருளின் அறுபது சூத்திரங்ளில் மூன்று செப்பேடுகளில் எழுதப்பட்டு ஆலவாய் கோவிலில் இருந்தது' என்று அந்த நூலின் உரை கூறுகிறது. இதிலிருந்து செப்பேட்டில் எழுதப்படும் பழக்கம் மிகப்பழங்காலத்திலேயே ஏற்பட்டுவிட்டது என்று தெரிகிறது.

ஒரு சில கல்வெட்டுக்களில் ஒரு கொடையைப் பற்றிக குறிப்பிட்டுவிட்டு அதைச் செம்பிலும் சிலையிலும் வெட்டுவித்துக் கொள்க என்ற தொடர் காணப்படுகிறது. இதனால் கல்வெட்டின் பிரதிகள் செப்பேட்டிலும் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன என்று தெரிகிறது. ஷெர்கம்

என்ற இடத்திலுள்ள கல்வெட்டும், உதயாதித்தனின் செப்பேடும் ஒன்றாக அமைந்திருப்பது இச்செய்தியை உறுதி செய்கிறது.

செப்பேடுகள் பெரும்பாலும் பனைஓலையின் வடிவில் நீண்ட சதுர வடிவில் காணப்படுகின்றன. இடது புறத்தில் துளையிட்டு செப்பவளையத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. பள்ளன் கோவில் செப்பேடு கூரம் செப்பேடு போன்றவை பல்லவர்களால் அளிக்கப்பட்டதாகும். சின்னமனூர் செப்பேடு, வேள்விக்குடி செப்பேடு, தளவாய்புரச் செப்பேடு போன்றவை பாண்டியர்களால் அளிக்கப்பட்டதாகும். லெய்டன் செப்பேடு, திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடு, கரந்தைச் செப்பேடு போன்றவை சோழர்களால் அளிக்கப்பட்டதாகும்.

அக்காலத்தில் ஓலையிலும் எழுத்தாணி கொண்டு எழுதும் பழக்கம் இருந்து வந்துள்ளது. முதலாம் பராந்தகனின் உத்திரமேரூர், கல்வெட்டு குடவோலையைக் குறிக்கிறது. இக்கல்வெட்டு ஊர்ச்சபைக்கு உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் வேட்பாளராக நிற்பவரின் பெயரை ஓலையில் எழுதி குடத்தினுள் இடுவதைக் குறிக்கிறது. அரசனின் அதிகாரிகளுள் திருமந்திர ஓலை, ஓலை நாயகம் போன்ற அதிகாரிகள் இருந்ததால்

ஓலையில் எழுதும் பழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்து வந்தது என்பது நன்கு தெரிகிறது.

சில கல்வெட்டுக்களில் "இப்படி மக்கள் செய்வார்களாகவும், ல் செம்பிலும் சிலையிலும் வெட்டிக் கொள்வார்களாகவும், நாம் 'ஓலை' கொடுத்தோம்" என்று வருவதால் செம்பிலும் சிலையிலும் பொறிப் பதற்கு முன்னால் ஓலையில்தான் எழுதப்பட்டது என்பது விளங்குகிறது. அத்துடன் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோவில் கருவரையைச் சுற்றியுள்ள சுவர்களில் காணப்படும் ஓவியங்களில் புராணக் காட்சிகளும் இடம் ம் பெற்றுள்ளது. அதில் ஒருவர் ஓலை ஒன்றைக் கையில் ஏந்தி நிற்கிறார். அந்த ஓலையில் 'இப்படி நானறிவேன்' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

பெரிய லெய்டன் செப்பேடு ஆனை மங்கலம் என்ற ஊரை அரசன் கொடையாக வழங்கியதை 'அறவோலை செய்து இருந்தோம் என்று குறிக்கிறது. எனவே ஓலையில் எழுதும் பழக்கம் தொன்று . தொட்டே நம்மிடையே இருந்து வந்தது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அத்துடன் அரசனது ஆணைகள் அனைத்தும் ஓலையிலோ அல்லது

திரைசீலையிலோ எழுதப்பட்டது என்றும் பின்னர் கல்லிலும் செப்பேடுகளிலும் வெட்டி வைத்துக் கொண்டார்கள் என்று தெரிகிறது.

களிமண் பலகை :

களிமண் பலகைகளிலும் எழுதும் பழக்கம் இருந்து வந்தது. "பொதுவாக பண்டைக்கால முத்திரை எழுத்துக்கள் களிமண் பலகைகளில் எழுதப்பட்டன. முதலில் ஈரமாக உள்ள களிமண் பலகைகளில் கூர்மையான கத்தி போன்ற ஆயுதங்கள் கொண்டு எழுதப்பட்டன. பின்னர் அவை சூரிய வெப்பத்தில் உலர வைக்கப்பட்டது. தீயினாலும் சுட்டு வைக்கப்பட்டன. இது தவிர பதப்படுத்தப்பட்ட களிமண்எழுது பொருட்கள் பலகையில் கோரைப்புல் கொண்டும். கூர்மையான ஊசி கொண்டும் எழுதப்பட்டன. இவ்வாறு எழுதப்பட்ட களிமண் பலகைகள் இந்தியா எகிப்து, சுமேரியா போன்ற நாடுகளில் காணப்படுகின்றன. இந்தியாவில் மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா ஆகிய இடங்களில் களிமண் முத்திரைகள் பல கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

பாளை ஓடுகள்:

பாளை ஓடுகளும் எழுதுபொருட்களாகப் பயன்பட்டன. இந்த பாளைகள் செய்து சுடப்படுவதற்கு முன்பாக அதில் கூர்மையான

பொருட் களைக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. எழுதிய பின்னர் தீயில் பானைகள் சுடப்பட்டன. உரையூர், அரிக்கமேடு, மற்றும் தமிழகத்தில் பிற இடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள பானை ஓடுகளில் சித்திர எழுத்துக்கள். குறியீடுகள் போன்றவற்றைக் காணலாம்.

வெண்கலம்:

வெண்கலத்தில் செய்யப்பட்ட பொருட்கள் மீது எழுத்துப் பொறிப்புகள் காணப்படுகிறது . இவை பெரும்பாலும் சிற்பங்களிலுள்ளன. சோழாகால செப்பு திருமேனிகள் பலவற்றில் எழுத்துப் பொறிப்புகள் உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக சமீபத்தில் நாகட் பட்டினத்தில் கிடைத்த புத்தர் திருமேனியின் அடிப்பீடத்தில் எழுத்துப் பொறிப்புகள் உள்ளன

பித்தளை :

கோவில் நிலைகளிலும், கொடிக்கம்பத்திலும் போர்த்தப்பட்டுள்ள பித்தளைத் தகடுகளிலும், பாவை விளக்குகளிலும் கோவில் பரிகலங் களிலும் எழுத்துப் பொறிப்புகள் உள்ளன. விமானக் கலசங்களிலும் எழுத்துப் பொறிப்புகள் உள்ளன.

இரும்பு:

இரும்பின் மீது எழுத்துப் பொறிப்புகள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. டில்லியில் உள்ள இரும்புத்தூணில் காணப்படும் 'சந்திர' என்ற மன்னரின் எழுத்துப் பொறிப்பே காலத்தால் முந்தியதும் இரும்பில் கிடைக்கின்ற ஒரே எழுத்துப் பொறிப்பும் ஆகும். தங்கப் பொறிப்புகள் பொதுவாக சமயம் சார்ந்தவையாகவே காணப்படுகின்றன. அதிலும் பெரும்பான்மையானவை புத்த சமயத்தைச் சார்ந்தவையாகும். இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதியில் அமைந்துள்ள தட்சசீலத்தில் கிடைத்த கரோஷ்டி வரிவடிவத்தைக் கொண்டு எழுதப் பட்ட தங்கத்தகடும் மற்றும் இரு தங்க மோதிரமும் மற்றும் சமீபத்தில் கரூரில் கிடைத்த தமிழ் பிராமி பொறிக்கப்பட்ட தங்க மோதிரமே - காலத்தால் முந்திய தங்கப் பொறிப்புகளாகும். தங்கத்தைப் போலவே வெள்ளியில் பொறிக்கப்பட்டவை தட்ச சீலத்திலும், பட்டிப் புரோலுவிலும், கரூரிலும் கிடைத்துள்ளன. தஞ்சை மராட்டிய மன்னன் ஏதோஜியின் முதல் செப்பேடான 'படோவியா செப்பேடு' வெள்ளியில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

தந்தம் எலும்பு :

தந்தத்தின் மீதும் எலும்பின் மீதும் எழுதப்பட்ட பிராமி பொறிப்புகள் பீட்டா, ரூபர், கௌசாம்பி, பேய்நகர் மற்றும் திரிபுரி போன்ற இடங்களில் கிடைத்துள்ளன. ஈரோடு மாவட்டம் பவானி சங்கமேசுவரர் கோவிலில் 1804-ல் வில்லியம்கேரே அளித்த பள்ளியறையில் உள்ள தந்தம் போர்த்தப்பட்ட கட்டிலில் எழுத்துப் பொறிப்புகள் உள்ளன. பாப்பிரஸ் என்ற காகிதமும் பண்டைக்காலத்தில் எழுது பொருளாக பயன்படுத்தப்பட்டது. எகிப்தியர்கள் பாப்பிரஸ் காகிதத்தில் எழுதி வந்தனர். பாப்பிரசில் கூர்மையான எழுது கோலால் எழுதினர்.

பட்டுத்துணி :

பட்டுத்துணியும் எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. பண்டைக் காலத்தில் சீனர்கள் பட்டுத்துணியை எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்தினார்கள். பட்டுத்துணியில் செய்திகள் இறகுகள் கொண்டு மையில் தேய்த்து எழுதப்பட்டன. இந்தியாவில் முகலாயர், மராட்டியர் போன்றோர் பட்டுத்துணியில் அழகான ஓவியங்கள் தீட்டினர்.

கல்வெட்டின் வகைகள்

கல்வெட்டுகள் சுவைமிகுந்த வாழ்வியல் சுரங்கமாகும். கருவிலிருந்து கல்லறைவரை அவற்றில் சொல்லப்படாத செய்திகளே இல்லை என்று கூறலாம். அரசு அரசாட்சி அலுவலர்கள் வரிவிதிப்பு வாழ்க்கைக் குறிப்பு ஊர்ச்சபைகளின் உரிமை மற்றும் தேர்தல் முறைகள் இசை, கூத்து நாட்டியம், நாடகக்கலைகள் என்று வாழ்க்கையின் அத்தனை அம்சங்களும் கல்வெட்டில் பொறிக்க பட்டுள்ளன. இந்த கல்வெட்டுகள் கூறும் செய்திகள் அனைத்தையும் அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து அவற்றை இனம் பிரித்து வகைப்படுத்தியுள்ளனர். அவைகளை இலக்கியக் கல்வெட்டுகள், அரசியல் கல்வெட்டுகள் சமயத் தொடர்புடைய கல்வெட்டுகள், நினைவுக் கல்வெட்டுகள், சட்ட ஆவண கல்வெட்டுகள், சமூக நலப்பணி கல்வெட்டுகள். பொய்யும் கற்பனையும் கலந்த கல்வெட்டுகள் என்று வகைப்படுத்தி உள்ளனர்.

1. இலக்கியக் கல்வெட்டுகள் .:

காஞ்சிபுரம் கைலாசநாதர் கோவிலிலுள்ள சமஸ்கிருதம், தமிழ் மற்றும் தெலுங்கு மொழியிலுள்ள கல்வெட்டு ஒன்று அரசியல்

கல்வெட்டு வகையைச் சார்ந்ததாகும். இதில் முதலாம் ராஜராஜசோழன் சட்டசோடா பீமா என்ற தெலுங்கு சோழ தலைவரைத் தோற்கடித்து கைது செய்த செய்தி காணப்படுகிறது. இவ்வாறு பல கல்வெட்டுகள் அரசியல் செய்திகளை அள்ளித் தருகின்றன.

சமயம் சார்ந்த கல்வெட்டுகள்:

நம்நாட்டில் சமயம் சார்ந்த கல்வெட்டுகளே அதிக எண்ணிக்கையில் காணப்படுகின்றன. அசோகரின் கல்வெட்டுகள் இதற்கு சிறந்த உதாரணமாகும் தமிழ்நாட்டில் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ள பெரும்பான்மையான கல்வெட்டுகளில் கோவில்களுக்கு அரசன் அவனது உறவினர், உயர் அதிகாரிகள் அல்லது சில தனி நபர்கள் ஆகியோர் வழங்கிய தான தர்மங்களைப் பற்றி இக்கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இந்த தானங்கள் நிலமாகவோ பணமாகவோ கால்நடைகளாகவோ வழங்கப்பட்டன. இந்த நன்கொடைகள் கோவில்களைப் பராமரிக்கவும், பூசைக்காகவும் நந்தாவிளக்கு, சந்தி விளக்கு போன்றவை எரிக்கவும் வழங்கப்பட்டன.

மூன்றாம் நந்திவர்மன் திருக்காட்டுப் பள்ளியில் ஒரு சிவன் கோவிலைக் கட்டி சிற்றூர் ஒன்றைத் தேவதானமாக அளித்தான்.-

திருவல்லம் சிவபெருமானுக்குப் பல அறங்களைச் செய்தான். அபரா. சிதன் கல்வெட்டிலிருந்து அவனது சிவன் கோவில் திருப்பணிகளைப் அறியமுடிகிறது. அபராசிதனின் மனைவி மாதேவடிகள் திருவொற்றியூரில் உள்ள சிவன் கோவிலில் திருவிளக்கு வைக்க முப்பது கழஞ்சி பொன் கொடுத்தான்

முதலாம் ராஜராஜன் தஞ்சாவூரில் இராஜராஜேசுவரம் என்ற கற்கோவிலை கட்டி அதற்கு அளித்த கொடைகளைப் பற்றி இக்கோவில்" கல்வெட்டுகள் பறைசாற்றிக் கொண்டுள்ளன. கோவில் வழிபாட்டுச் சாக, ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட ஊர்கள், ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட கால்நடைகள், எண்ணற்ற இறைவன் திருமேனிகள் திருப்பதிய விண்ணப்பம் செய்ய ஒதுபார்கள் நாற்பத்து எட்டுபேர்கள், உடுக்கை கட்டி மத்தளம் வாசிக்க இருவர், மற்றும் விலை மதிப்பில்லாத பணியாளர்களையும் ராஜராஜன் தானம் அளித்தான்.?

முதலாம் பராந்தக சோழன் காலத்தில் மதுரையை அடுத்த LIT ஆனைமலையிலுள்ள நரசிங்கப் பெருமாள் கோவிலில் ஒரு கல்வெட்டி உள்ளது. இதன் மூலம் அக்கோவிலுக்கு கீழ் இரணிய மூட்டம் என்ற பகுதி தேவதானமாக விடப்பட்டிருந்ததை அறிய

முடிகிறது. அப் பகுதியில் அமைந்த பிரம்ம தேயம் நரசிங்க மங்கலம் ஆகும். திருமால் கோவில்களில் 'திருவாய்மொழி' விண்ணப்பம் செய்ய நிறந்தங்கள் ரிக் அளிக்கப்பட்டன. முதலாம் ராஜராஜனின் முப்பதாம் ஆட்சியாண்டின் றகு திருப்புவனக் கல்வெட்டு இச்செய்தியை விளக்குகிறது.”

தமிழ்நாட்டில் இயற்கையாக அமைந்த குகைத்தலங்களை ன் சமணத்துறவியர் தங்கள் வாழ்விடங்களாகக் கொண்டிருந்தனர். மதுரை ள் அருகே உள்ள மீனாட்சிபுரம், புதுக்கோட்டை அருகே உள்ள சித்தன்ன கள் வாசல், திருச்சி மாவட்டத்திலுள்ள புகளூர் ஆகிய இடங்களில் உள்ள வா கல்வெட்டுகள் சமண முனிவர்களுக்கு படுக்கைகள் அமைத்துக் வில் கொடுத்த செய்தியைத் தெரிவிக்கின்றன.

கொல்லிமலையிலுள்ள அறப்பள்ளி ஈசுவரர் கோவிலில் உத்தம சோழனின் பத்தாம் ஆட்சியாண்டில் (கி.பி 980) பொறிக்கப் பட்டுள்ள பல கல்வெட்டுகளில் அக்கோவிலில் கார்த்திகை விழா நிகழ்த்த ன் சாலைப்புற நிலம் கொடையாக அளித்த செய்தி காணப்படுகிறது. மேலும் பன்னிரெண்டு ஊராரிடம் நூறு கழஞ்சுப் பொன் கொடுத்து

ளைஅதன் வட்டி வருவாயைக் கொண்டு அக்கோவில் பூஜை நடத்தப்பட்டுள்ள மாற்செய்தியை பல கல்வெட்டுகள் விளக்குகின்றன.

நினைவு கல்வெட்டுகள்:

இந்த வகைக் கல்வெட்டுகள் நடுகல் அல்லது வீரக்கல் ஆகும். . போரில் தனது வீரம் காட்டி இறந்த வீரர்களின் நினைவாக நடப்படும் கல் நடுகல் எனப்படும். ஒரு சிற்றரசன் மற்றொரு சிற்றரசன் மீது போர் தொடுப்பதற்காக ஆநிரை கவர்தல் என்பது வழக்கமாக இருந்தது. அவ்வாறு ஆநிரை கவர்ந்த போது அதை எதிர்த்துப் போரிட்டு உயிர்நீத்த வீரமறவர்களுக்கும் ஆநிரை கவர்கையில் உயிர்நீத்த வீரமறவர்களுக்கும் அவர்கள் நினைவாக நடுகற்கள் எடுக்கப்பட்டன. இந்த நடுகல் கல்வெட்டுகளில் அப்பொழுது ஆட்சி செய்த மன்னனின் பெயர் அவனது ஆட்சி ஆண்டு. போர் நடந்த இடம் போன்ற செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

இந்த நடுகற்கள் பெரும்பாலும் ஊரின் புறத்தே காணல் படுகின்றன. சில நடுகற்கள் ஏரிக்கரைகளிலும், ஆற்றங்கரைகளிலு காணப்படுகின்றன. சில நடுகற்கள் ஊரின் நடுவே காணப்படுகின்றன தமிழக தொல்பொருள் ஆராய்ச்சித்துறை இதுவரை 60 நடுகற்களைக்க

கண்டுபிடித்துள்ளனர். இவை பெரும்பாலும் வடஆர்க்காடு, தென் ஆர்க்காடு சேலம், செங்கற்பட்டு, தர்மபுரி கோவை ஆகிய மாவட்டங்களில் காணப்படுகின்றன. நடுகற்கள் சில மாவட்டங்களில் வேடியப்பன் என்றும், சில இடங்களில் ஆஞ்சநேயர் கல்லு என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. நடுகல் கல்வெட்டுகளில் மிகவும் பழமையானது தர்மபுரி மாவட்டம் இருளப்பட்டியில் கிடைத்த கல்வெட்டாகும். இதன்காலம் கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டு ஆகும். பாணமன்னர் ஆட்சி செய்து கொண்டிருக்கையில் அவருடைய சேவகன் உழமுழுகன் என்பாரின் மகள் விண்ணே பேரேநாதி விஜயமங்கலத்தை ஆண்டு கொண்டிருக்கையில் விண்ணே பேரேநாதியும் அவனது சேவகன் கொற்றத்தை கோடனும் போரில் இறந்ததை நினைவுபடுத்தும் விதமாக இந்த நடுகல் கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. காரிப்பெருமான் என்ற வீரன் எருமை கொண் டோரைத் துரத்திச் சென்று போர் புரிந்து மாண்டதை நினைவு கூறும் விதமாக சின்னையன் பேட்டை நடுகல் அமைந்துள்ளது. வீரன் ஒருவன் தன் விரதம் முடித்ததன் நினைவாகக் கொற்றவை குத்தன் தலையையே அறுத்து பலியாகக் கொடுத்தான் என்பதை மற்றும் ஒரு நடுகல் தெரிவிக்கிறது. வட ஆர்க்காடு

மாவட்டத்தில் எடுத்தானூர் என்ற சிற்றூரில் உள்ள கல்வெட்டு போரில் இறந்த வீரன் ஒருவனுக்கு உதவியாகப் போரிட்டு உயிர் துறந்த நாயின் தியாகத்தை நினைவு கூர்கிறது. நாய் பகைவரை எதிர்நோக்கி அமர்ந்திருப்பது போல கல்வெட்டில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

(இவை தவிர 'சதிக்கல்' என்றும் ஒருவகை கல்வெட்டுகள் உள்ளன. தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் இளவநாதூர் என்ற இடத்திவர் ள்ள ஒரு கல்வெட்டு சதி (Sati)யில் ஈடுபட்டு உயிரை மாய்த்துக் ந்த கொண்ட ஒரு பெண்ணைப் பற்றி கூறிகிறது.)

சட்டபூர்வமான கல்வெட்டு பொறிப்புகள்:

சட்டபூர்வமாக செய்யப்பட்டுள்ள பல செய்திகள் கல்வெட்டு தனில் காணப்படுகின்றன. தனியார் சொத்துக்கள் பல வாங்கிக் கனப் கொள்ளும் முறை பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளன. செங்கற்பட்டு மாவட்டம் எதும் உத்திரமேரூரில் உள்ள முதலாம் பராந்தக சோழன் காலத்து கல்வெட்டு வான ஒன்று குடவோலை தேர்தல் முறையைப் பற்றித் தெளிவாக விளக்கு ளளக் கிறது ஊர்க்குழுவின் உறுப்பினராக நிற்பவருக்குரிய தகுதிகளையும் தன் தேர்தல் விதிமுறைகளையும் அக்கல்வெட்டு விரிவாகத் தெரிவிக்கிறது.

(இராஜகேசரிவர்மன் முதலாம் ஆதித்தனின் இரண்டாம் ஆட்சி யாண்டில் சேற்றூரில் கூற்றத்துப் பிரம்மதேய நான்கு ஊரைச் சேர்ந்த கிறது பட்டப்பெருமக்கள் புதுமையான வரிவதிப்பு முறையை அமுலுக்கு மபுரி கொண்டு வந்ததாக கல்வெட்டில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. கடைத் கி.பி தெருவில் நாள்தோறும் சிறு வாணிபம் செய்பவர்களிடம் வரி வசூலிக்கப் ஒருக் பட்டது. வெளியூர்களிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டு விற்பனை செய்த ணை பொருட்கள் மீதும், எடை நிறுத்து விற்பனை செய்த பொருட்கள் மீது - ணை வரி விதிக்கப்பட்டதாக அந்தக் கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது.

மேலும் சில கல்வெட்டுகள் ஏலவிற்பனை மூலம் வீடு விற்கப் வட்டு பட்டதைத் தெரிவிக்கின்றன. இரண்டு கோல் அளவுள்ள வீட்டை காண் விலைக்கு விற்க ஏலம் விடப்பட்டமுறையும், அதை ஏலத்தில் எடுப்பவர் உறும் விலை கூவி அழைப்பதும், வீட்டைச் சுற்றியுள்ள மரங்கள், கிணறு வன் ஆகியவற்றை விற்றுப் பொருளைப் பெறுகின்ற முறையையும் கல் வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன.

சில கல்வெட்டுகளில் வழக்குகள், விசாரணைகள், வழங்கப்பட்ட என்ற தீர்ப்புகள் ஆகியவை பற்றிய விவரங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

பாண்டிய ஞாக்கு நாட்டில் கி.பி. 13-ம் நூற்றாண்டில் நடைபெற்ற ஒரு கொலை வழக்கில் னைஸ் நீதி வழங்கிய முறையை ராமநாதபுரம் மாவட்டம் திருக்கோட்டியூர் ப சௌமிய நாராயணப் பெருமாள் கோவிலில் உள்ள மூன்று கல் வெட்டுகள் தெரிவிக் கின்றன. இதே போல சபையோர் நீதி வழங்கும் முறை பற்றிய விதிமுறைகளை ஒழுங்குபடுத்தியுள்ள முறையை உத்திரகமேரூர் கல்வெட்டு விளக்குகிறது.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. வரலாறு முழுவதும் பயன்படுத்தப்பட்ட பல்வேறு வகையான கல்வெட்டு பொருட்கள் மற்றும் கடந்த கால நாகரிகங்களைப் புரிந்துகொள்வதில் அவற்றின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி விவாதிக்கவும்.
.....
2. நினைவுச்சின்னம், காப்பகம் மற்றும் தற்செயலான கல்வெட்டுகளுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடுகளை விளக்கவும் ஒவ்வொரு வகைக்கும் எடுத்துக்காட்டுகளை வழங்கவும்.
.....

இயல் - III

இந்தியாவில் எழுத்தின் தோற்றம் - சிந்து எழுத்து மற்றும் அதன் டிக்ரிப்மென்ட் - பிராமி மற்றும் கரோஸ்தி எழுத்து.

நோக்கங்கள்:

- பண்டைய இந்தியாவில் எழுத்தின் தோற்றத்தைக் கண்டறியவும்.
- சிந்து எழுத்துமுறையையும் அதனைப் புரிந்துகொள்வதில் உள்ள சவால்களையும் ஆராயுங்கள்.
- பிராமி மற்றும் கரோஸ்தி எழுத்துக்களையும் இந்திய வரலாற்றில் அவற்றின் முக்கியத்துவத்தையும் பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.

எழுத்துக்களின் தோற்றம்

மனிதன் தன் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கவும் அவன் அறிவில் தோன்றிய வளர்ச்சியைக் காட்டும், பயன்படுத்திய ஓர் உருவ அமைப்பே எழுத்தாகும். தொடக்க காலத்தில் எழுத்துக்கள் சித்திரங்களாகவும் கருத்துக்களை உள்ளடக்கியதாகவும், ஒலியாகவும் உருவாக்கப்பெற்றன. தொல்பழங்கால மனிதன் தன் உணர்வைப் பிறர்க்குக் காட்டச் சித்திரங்களைக் (ஒவியங்களை) குகைகளிலும் மரப்பொந்துகளிலும் வரைந்தான். சித்திர எழுத்துக்கள் (ஐவழபசயிால்) எனும் இம்முறை வளர்ச்சிபெற்று கருத்தெழுத்தாக (னைநழபசயஅள) தோன்றின. பின்னர் காலப்போக்கில் ஒலி எழுத்துக்கள் கருத்தெழுத்துக்கள் நிலைகளிலிருந்து உண்டான வளர்ச்சியே ஒலி எழுத்து. இவ்வொலி எழுத்துக்கள் தோன்றிய பின்னரே நிலையான எழுத்துக்கள் எழுதப்பட்டன. எழுத்துத் தோற்றத்தில் இத்தகைய வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தமிழர்கள் பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே கண்டறிந்துள்ளனர் என்பதைத் தமிழிலக்கண நூலான யாப்பருங்கலத்துக்கு உரை எழுதிய ஆசிரியர் அதன் இறுதிச்

சூத்திரத்துக்கு விளக்கம் கூறுகையில் கீழ்வரும் பாடல்களை மேற்கோள் காட்டியுள்ளதன் மூலமாக அறிய முடிகிறது. கிறித்து அப்தத்துக்குச் சில நூற்றாண்டு களுக்கு முன்பும், சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்பும் இந்தியாவில் வழக்கில் இருந்த எழுத்துக்களைப் பற்றி கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் டி.சேர்ந்த சமவயங்க சுத்த என்ற சமண நூலும், கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டினது எனக் கருதப்படும் லலிதவிஸ்தர என்ற பௌத்த நூலும் குறிப்பிடுகின்றன. சமண நூலில் 18 வகையான எழுத்துக்களும், பௌத்த நூலில் 64 வகையான எழுத்துக்களும் தரப்பட்டுள்ளன.

எழுத்தில் ஏற்பட்ட நான்கு கட்ட வளர்ச்சியைத் தெரிவிக்கும் சூத்திரங்களையடுத்து யாப்பருங்கலவிருத்தியில் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது. ‘(மகடீஉ, ஆ, பிடி, குமரி, கன்னி, பிணவு, முடுவன், என்றின்ன சிலவெழுத்தும்) அ க ச ட த ப ய முதலிய வாயவெழுத்தும், அ ச ல வ ர ங ய முதலிய இராசியெழுத்தும், கார்த்திகை முதலிய நாளெழுத்தும், தோப முதலிய நால்வகை எழுத்தும், சாதி முதலிய தன்மையெழுத்தும், உச்சாடன முதலிய உக்கிரவெழுத்தும், சித்திரகாருடம் முதலிய முத்திறவெழுத்தும், பாகியல் முதலிய நால்வகையெழுத்தும், புத்தேள் முதலிய நாற்கதியெழுத்தும், தாது முதலிய வொளியெழுத்தும், மாகமடையம் முதலிய சங்கேதவெழுத்தும், கலி முதலிய சங்கேதவெழுத்தும், பார்ப்பான் வழக்காகிய பதின்மூன்றெழுத்தும் என்று இத்தொடக்கத்தனவும், கட்டுரையெழுத்தும், வச்சிர முதலிய வடிவெழுத்தும் மற்றும் பல வகையாற் காட்டப் பட்ட எல்லா எழுத்தும் வல்லார்வாய்க் கேட்க” என்பதாகக் காணப்படுகிறது. இதில் பதினைந்து வகையான எழுத்துக்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. மேற்கண்ட எழுத்துக்களுக்கு இன்னமும் முழுமையான விளக்கம் யாராலும் தரப்படவில்லை. தி. நா. சுப்பிரமணியம் அவர்கள்

1935ஆம் ஆண்டில், தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் சித்திர எழுத்துக்கள் (வாந னைவழபசயிள னை வயஅடை டுவைநசயவரசந) என்னும் கட்டுரையில் இவைபற்றி எழுதியுள்ளார். மேலும் தென்னிந்தியக் கோயிறு சாசனங்கள் பாகம்-3 பகுதி-2ல் சில சித்திர எழுத்துக்களை, மேற்கண்ட சமண, பௌத்த நூல்களில் தரப்பட்டுள்ள சில எழுத்துக்களோடு ஒப்பிட்டுக் கீழ்க்காணுமாறு விளக்கியுள்ளார்.

நாள் எழுத்து

நாள் என்னும் சொல் ஒரு பகல், ஓர் இரவு சேர்ந்த நாளைக் குறிக்கும். முற்காலத்தில் இச்சொல் நட்சத் திரத்தைக் குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது நட்சத்திரத்தைக் குறித்த நாள் என்னும் சொல்லையே மக்கள் ஒரு பகல் ஓர் இரவைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தியிருப்பர் எனத் தெரிகிறது. தமிழகத்தில் வழங்கப்பெறும் 'நாள் என்ன செய்யும் கோள் என்ன செய்யும்' என்ற பழமொழி மூலம் நாள் என்பது நட்சத் திரத்தையும், கோள் என்பது இராசியையும் குறிப்பதாக இதன்மூலம் உணரலாம். ஆதலால் நட்சத்திரம் போன்ற உருவம் எழுத்தைக் குறிக்கப் பயன்பட்டதையே 'நாளெழுத்து' என்று வழங்கியிருக்கின்றனர். மேற்கூறப் பெற்ற எழுத்துக்கள் எவ்வாறு வரையப் பெற்றிருக்கலாம் என்பதற்குச் சான்றாக மொகஞ்சதாரோவிலும், ஹரப்பாவிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள உருவ எழுத்துக்களைக் குறிப்பிடலாம். அத்தகைய உருவ எழுத்துக்கள் குஜராத் மாநிலத்திலுள்ள லோத்தல், துவாரகா போன்ற இடங்களிலிருந்தும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆயவெழுத்து

ஆயம் என்றால் வருமானம், இலாபம் முதலான பொருள்களைத் தரும். கல்வெட்டுகளிலும், இலக்கியங்களிலும் இச்சொல் வரிகள், நுழைவு வரி

மற்றும் சுங்க வரியைக் குறிப்பதற்குக் கையாளப்பட்டுள்ளது. சமண நூலில் ‘ஆயஸ்’ அல்லது ‘ஆதம்ஸ்’ எழுத்து என்று ஒன்று குறிக்கப்படுகிறது. ‘ஆதம்ஸ்’ என்ற சொல் சில இடங்களில் ‘பொறித்த’ என்னும் பொருளில் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘அய’ என்றால் இரும்பு என்று பொருள். ஆதலால் இரும்பால் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்து என்று பொருள் கொள்ளலாம். தமிழில் வழங்கப்பட்ட ‘ஆயம்’ என்ற எழுத்தும், ‘ஆயஸ்’ எழுத்தும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகிறது.

ஓவியத்தில் காணப்பெறும் உருவ எழுத்து தமிழகத்தில் முதன் முதலாக இத்தகைய உருவ எழுத்துக்கள் விழுப்புரம் மாவட்டம், திருக்கோயிலூர் வட்டம், கீழ்வாலை என்னுமிடத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள பண்டைய ஓவியத்தில் காணப்படுகின்றன. இதில் ஐந்து எழுத்துக்கள் உள்ளன. முதல் எழுத்து தென்னங்கீற்று போன்றும், இரண்டாம் எழுத்து மத்தளம் போன்றும், மூன்றாம் எழுத்து சீப்பு போன்றும், நான்காம் எழுத்து மத்தளம் போன்றும், ஐந்தாம் எழுத்து நான்கு குறுக்குக் கால்களையுடைய சக்கரம் போன்றும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவ்வெழுத்துக்கள் இங்குள்ள ஓவியங்களை வரைந்தவனின் பெயராக இருக்கலாம் என்றும், கி.மு. 1000 லிருந்து கி.மு. 500 ஆண்டுகட்கு உட்பட்டதாக இருக்கலாம் என்றும் பி.எல்.சாமி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பாணை ஓடுகளில் காணப்பெறும் உருவ எழுத்துக்கள்

தமிழகத்தின் எந்தப் பகுதியில் அகழாய்வு நடத்தப் பெற்றாலும் அங்கெல்லாம் கருப்பு-சிவப்பு (Black and Red ware) பாணைகளோடு சில உருவங்கள் வரையப்பெற்ற பாணை ஓடுகள் பெரும்பாலும் பெருங்கற்காலப் பொருட்களோடேயே கிடைத்து வருகின்றன. ஆதலால் பெருங்கற்கால மக்கள்

இவற்றை எழுதியிருக்கின்றனர் என்று உறுதியாகக் கூறலாம். இவ்வுருவங்களும், உருவ எழுத்தின் (ictograph) தொடர்ச்சியே என்று கருதலாம். கட்டத்தில் இவ்வெழுத்துக்கள் ஒலி வடிவம் பெற்று வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் அதை நாம் அறிய முடியவில்லை. பாணை ஓடுகளில் கிடைக்கும் இவ்வுருவங்களை மொஹஞ்சதாரோ, ஹரப்பா உருவ எழுத்தோடு ஒப்பிட்டு ஓர் ஆய்வைத் தொல்லியல் வல்லுநர் பி.பி.லால் மேற்கொண்டார். அவ்வாய்வின் மூலம் பாணை ஓடுகளில் அதுவரை காணப்பெற்ற 61 உருவங்களில் 47 உருவங்கள் மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா கால உருவ எழுத்துக்கள் போன்றே காணப்படுகின்றன என்று தெரிவித்துள்ளார். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை சேகரித்து வைத்திருந்த பாணை ஓடு ஒன்றின் மீது இருந்த உருவத்தைப் பார்த்துவிட்டு அது ஹரப்பன் கால உருவம் மாதிரியே இருப்பது அறிந்து பெரிதும் வியப்புத் தெரிவித்தார் அஸ்கோ பர்போலோ என்னும் பின்லாந்து நாட்டு அறிஞர்.

பண்டைத் தமிழ் எழுத்து

தமிழகத்தில் மிகப் பழமையானது என்று கருதப்படும் எழுத்து 'தமிழ் எழுத்து' ஆகும். இவை 'பிராமி' எழுத்தென்றும், 'தென்னிந்திய பிராமி' எழுத்து என்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் இதுவரை வழங்கி வந்தனர். நாம் இவ்வெழுத்தை நம் வசதிக்காகப் 'பண்டைத் தமிழ் எழுத்து' (யுசுஉாயடை வ்யஅடை ளுஉசனிவ) என்று கூறுவோம். இவ்வெழுத்து கி.மு.3-2ஆம் நூற்றாண்டு முதல் தமிழகத்தில் வழங்கி வந்திருக்கிறது என்று அண்மைக்காலம் வரை கருதப்பட்டது. தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள பூலாங்குறிச்சி கல்வெட்டால் தமிழ்

எழுத்தின் பழமை மேலும் ஓரிரு நூற்றாண்டு களுக்கு முன்பாகவே இருத்தல் வேண்டு ம் என்று ஊகிக்க முடிகிறது. பூலாங்குறிச்சி கல்வெட்டின் காலம், அக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆண்டு சக ஆண்டு என்று கொண்டு (19278 ஸ்ரீ 270) கி.பி. 270 என்று முடிவு செய்துள்ளார் முனைவர் நாகசாமி. அதிலுள்ள எழுத்தமைதியின் காலம் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு டனில், அறச்சலூர்க் கல்வெட்டின் காலத்தை இன்னும் சிறிது முன்னுக்குக் கொண்டு செல்லப்படுதல் வேண்டும். அறச்சலூர் கல்வெட்டு கி.பி. 1-2ஆம் நூற்றாண்டென்றால் புகழியூர் கல்வெட்டின் காலத்தை கி.மு. 2 முதல் கி.மு. 1ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கூறுதல் வேண்டும்.

பண்டைத் தமிழ் எழுத்து தமிழகத்தில் மிகப் பழமையானது என்று கருதப்படும் எழுத்து 'தமிழ் எழுத்து' ஆகும். இவை 'பிராமி' எழுத்தென்றும், 'தென்னிந்திய பிராமி' எழுத்து என்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் இதுவரை வழங்கி வந்தனர். நாம் இவ்வெழுத்தை நம் வசதிக்காகப் 'பண்டைத் தமிழ் எழுத்து' (யுசஉயடை வயஅடை ளஉசனிவ) என்று கூறுவோம். இவ்வெழுத்து கி.மு.3-2ஆம் நூற்றாண்டு முதல் தமிழகத்தில் வழங்கி வந்திருக்கிறது என்று அண்மைக்காலம் வரை கருதப்பட்டது. தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள பூலாங்குறிச்சி கல்வெட்டால் தமிழ் எழுத்தின் பழமை மேலும் ஓரிரு நூற்றாண்டு களுக்கு முன்பாகவே இருத்தல் வேண்டு ம் என்று ஊகிக்க முடிகிறது. பூலாங்குறிச்சி கல்வெட்டின் காலம், அக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆண்டு சக ஆண்டு என்று கொண்டு (19278 ஸ்ரீ 270) கி.பி. 270 என்று முடிவு செய்துள்ளார் முனைவர் நாகசாமி. அதிலுள்ள எழுத்தமைதியின் காலம் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு டனில், அறச்சலூர்க் கல்வெட்டின் காலத்தை இன்னும் சிறிது முன்னுக்குக் கொண்டு செல்லப்படுதல் வேண்டும். அறச்சலூர் கல்வெட்டு கி.பி. 1-2ஆம்

நூற்றாண்டென்றால் புகழியூர் கல்வெட்டின் காலத்தை கி.மு. 2 முதல் கி.மு. 1ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கூறுதல் வேண்டும்.

பண்டைத் தமிழ் எழுத்து தமிழகத்தில் மிகப் பழமையானது என்று கருதப்படும் எழுத்து 'தமிழ் எழுத்து' ஆகும். இவை 'பிராமி' எழுத்தென்றும், 'தென்னிந்திய பிராமி' எழுத்து என்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் இதுவரை வழங்கி வந்தனர். நாம் இவ்வெழுத்தை நம் வசதிக்காகப் 'பண்டைத் தமிழ் எழுத்து' (யுசுஉயடை வயஅடை ளுஉசவிவ) என்று கூறுவோம். இவ்வெழுத்து கி.மு.3-2ஆம் நூற்றாண்டு முதல் தமிழகத்தில் வழங்கி வந்திருக்கிறது என்று அண்மைக்காலம் வரை கருதப்பட்டது. தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள பூலாங்குறிச்சி கல்வெட்டால் தமிழ் எழுத்தின் பழமை மேலும் ஓரிரு நூற்றாண்டு களுக்கு முன்பாகவே இருத்தல் வேண்டு ம் என்று ஊகிக்க முடிகிறது. பூலாங்குறிச்சி கல்வெட்டின் காலம், அக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆண்டு சக ஆண்டு என்று கொண்டு (19278 ஸ்ரீ 270) கி.பி. 270 என்று முடிவு செய்துள்ளார் முனைவர் நாகசாமி. அதிலுள்ள எழுத்தமைதியின் காலம் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு டனில், அறச்சலூர்க் கல்வெட்டின் காலத்தை இன்னும் சிறிது முன்னுக்குக் கொண்டு செல்லப்படுதல் வேண்டும். அறச்சலூர் கல்வெட்டு கி.பி. 1-2ஆம் நூற்றாண்டென்றால் புகழியூர் கல்வெட்டின் காலத்தை கி.மு. 2 முதல் கி.மு. 1ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கூறுதல் வேண்டும்.

பண்டைத் தமிழ் எழுத்து தமிழகத்தில் மிகப் பழமையானது என்று கருதப்படும் எழுத்து 'தமிழ் எழுத்து' ஆகும். இவை 'பிராமி' எழுத்தென்றும், 'தென்னிந்திய பிராமி' எழுத்து என்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் இதுவரை வழங்கி வந்தனர். நாம் இவ்வெழுத்தை நம் வசதிக்காகப் 'பண்டைத் தமிழ் எழுத்து'

(Archaic Tamil Script) என்று கூறுவோம். இவ்வெழுத்து கி.மு.3-2ஆம் நூற்றாண்டு முதல் தமிழகத்தில் வழங்கி வந்திருக்கிறது என்று அண்மைக்காலம் வரை கருதப்பட்டது. தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள பூலாங்குறிச்சி கல்வெட்டால் தமிழ் எழுத்தின் பழமை மேலும் ஓரிரு நூற்றாண்டு களுக்கு முன்பாகவே இருத்தல் வேண்டு ம் என்று ஊகிக்க முடிகிறது. பூலாங்குறிச்சி கல்வெட்டின் காலம், அக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆண்டு சக ஆண்டு என்று கொண்டு (19278 ஸ்ரீ 270) கி.பி. 270 என்று முடிவு செய்துள்ளார் முனைவர் நாகசாமி. அதிலுள்ள எழுத்தமைதியின் காலம் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு டனில், அறச்சலூர்க் கல்வெட்டின் காலத்தை இன்னும் சிறிது முன்னுக்குக் கொண்டு செல்லப்படுதல் வேண்டும். அறச்சலூர் கல்வெட்டு கி.பி. 1-2ஆம் நூற்றாண்டென்றால் புகழியூர் கல்வெட்டின் காலத்தை கி.மு. 2 முதல் கி.மு. 1ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கூறுதல் வேண்டும்.

மௌரியப் பேரரசன் அசோகன் தமது கல்வெட்டுக்களைப் பிராகிருத மொழியிலும், பாலி மொழியிலும் எழுதியபோது இவ்வெழுத்தைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறான். பின்னர் வந்த குப்தப் பேரரசர்களும் இவ்வெழுத்தையே உபயோகித்திருக்கின்றனர். அவர்களது கல்வெட்டுக்களில் இகரத்திலிருந்து 'ஈ' காரத்தை வேறுபடுத்திக் காட்டி மேலும் ஒரு புள்ளியைச் சேர்த்திருக்கிறார்கள். இம்முறை தமிழ்நாட்டில் நெடிலிலிருந்து குறிலாக்கப் பயன்படுத்திய புள்ளியிடும் முறையை ஒட்டியதாகும் என்றும் ஆனால் அவர்கள் குறிலுக்குப் பதிலாக நெடிலுக்குப் புள்ளியிட்டிருக்கின்றனர் என்றும் அவர் கூறுவது சிந்திக்கத்தக்கது.

கி.பி. 2-3ஆம் நூற்றாண்டளவில் இப்பண்டைத் தமிழ் எழுத்தின் வடிவம் மாற்றம் பெறத் தொடங்குகிறது. கல்லில் உளியாலும், துகிரிகை

கொண்டு வணண் த்திலும் எழுதி வந்த தமிழர்கள், ஓலையில் எழுத்தாணி கொண்டு எழுதத் தொடங்கிய காரணத்தால் இவ்வடிவ மாற்றம் தொடங்கி இருக்கலாம் என்று கருதலாம். எழுத்தாணியால் ஓலையில் நேர்க்கோடுகளையும், பக்கக்கோடுகளையும் எழுதினால் ஓலை கிழிந்துவிடக்கூடிய நிலை ஏற்படும். அதைத் தவிர்க்கும் நோக்குடன் நேர்க்கோடுகளிலும், பக்கக் கோடுகளிலும் சிறு வளைவுகளைச் சேர்த்து எழுதத் தொடங்கியிருக்கின்றனர். இம்மாற்றத்தை அறச்சலூர், ஈரெட்டிமலை, பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டுக்களில் நன்கு காண முடிகிறது. பின்னர் நாளடைவில் மேலும் மேலும் வளைவுகளைப் பெற்று 'வட்டெழுத்து' என்று அழைக்கின்ற அளவுக்கு மாற்றம் பெற்றுவிட்டது. முழு வட்ட வடிவம் பெற்ற தமிழ் எழுத்துக்களை கி.பி. 8-9ஆம் நூற்றாண்டு க்குப் பிறகுதான் காணமுடிகிறது. வேள்விக்குடி, சீவரமங்கலம், சின்னமனூர் செப்பேடுகளில் இவ்வெழுத்தைப் பார்க்கலாம். இவ்வெழுத்து இவ்வாறு வளைவு பெற்றதால் சில எழுத்துக்களை வேறுபடுத்திப் புரிந்து கொள்ள முடியாதபடி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. உதாரணமாகப் ப, ம, ய, வ ஆகிய எழுத்துக்கள் மிகச் சிறு வேறுபாட்டோடு எழுதப்பட்டு காணப்பெறும். அதே போன்று ண, த, ற போன்ற எழுத்துக்களிலும் அதிக வேறுபாடு காணமுடியாது. கி.பி. 17-18ஆம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பட்டிருக்கும் இவ்வெழுத்தைக் காணில் படிப்பதென்பது மிகவும் கடினம். காரணம் அனைத்து எழுத்துக்களும் வடிவில் ஒன்று போன்றே தோன்றும். இவ்வெழுத்து மிகப் பிற்காலம் வரை தமிழகத்தின் தென்கோடிப் பகுதியிலும், கேரளப் பகுதியிலும் வழங்கி வந்திருந்தாலும், தமிழகத்தின் மற்ற பகுதிகளில் இவ்வெழுத்து புரியாத எழுத்தாகத் தமிழக மக்களுக்கு கி.பி. 1112ஆம் நூற்றாண்டி் லேயே

ஆகிவிட்டது. அதற்குக் காரணம் அப்பகுதிகளில் மற்றொரு வகை எழுத்து உருவாகத் தொடங்கியதேயாகும்.

இந்த மற்றொரு வகை எழுத்தைத்தான் தாம் இன்று தமிழ் எழுத்து என்று அழைக்கின்றோம். இவ்வெழுத்தும் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்ட் எவிலேயே வளரத் தொடங்கினாலும், கி.பி.6-7ஆம் நூற்றாண்டில் தான் அதிக அளவில் பயன்படுத்தத் தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது. சிம்மவர்மனின் பள்ளங்கோயில் செப்பேட்டிலும், மகேந்திரவர்மன் காலத்திய வல்லம் குடைவரைக் கோயிறு கல்வெட்டிலும் இவ்வெழுத்தை முதன் முதலில் காண்கிறோம். பின்னர் பாண்டி நாட்டில் மலையடிக்குறிச்சியில் உள்ள சேந்தனின் கல்வெட்டில் இவ்வெழுத்தைக் காணமுடிகிறது. பல்லவர்கள் தம் செப்புப் பட்டயங்க் ளிலும், குடைவரை மற்றும் கட்டடக் கோயில்களிலும் சம்ஸ்கிருத மொழியை எழுத கிரந்த எழுத்தைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள் அவ்வாறு எழுதுவதை பெருமையாகக் கருதிய பாண்டிய மன்னர்களும் தங்கள் செப்புப் பட்டயங்களிலும், சில குடைவரை மற்றும் தனிப்பட்ட கல்வெட்டுக்களிலும் சம்ஸ்கிருத மொழியையும், கிரந்த எழுத்தையும் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர். உதாரணங்களாக வேள்விக்குடிச் செப்பேடு, ஆனைமலை, திருப்பரங்குன்றம் குடைவரைக்கோயில் கல்வெட்டுகள் மற்றும் வைகைக்கரைக் கல்வெட்டு ஆகியவற்றைக் காட்டி லாம். கிரந்த எழுத்துக்களில் சிலவும், புதிதாக உருப்பெற்ற தமிழ் எழுத்துக்கள் சிலவும் ஒன்றுபோலவே காணப்படுகின்றன. அது மட்டுமல்லாமல் பாண்டிய மன்னர்கள், தங்களுக்குச் சொந்தமான வட்டெழுத்தில் காணப்பெறும் செப்பேடுகள் சிலவற்றில் சம்ஸ்கிருதம் பகுதியில் தமிழ்ச் சொல்லை எழுதுவதற்கு வட்டெழுத்தைப் பயன்படுத்தாமல் தமிழ் எழுத்தைப் பயன்படுத்தியிருப்பது மற்றொரு வகைத் தமிழ் எழுத்தைக்

கிரந்த எழுத்து உருவாக்குவதற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பது தெளிவாகப் புலப்படுகிறது.

இந்தியக் கவ்வெட்டாய்வின் வரலாறு

நமது இந்தியத் திருநாட்டின் தொன்மை வரலாறு எழுதுவதற்குக் கல்வெட்டு என்ற ஒரு வரலாற்றுக் கருவூலம் இருப்பதையே வெளிநாட்டார்தான் நமக்குப் புலப்படுத்தினர். அத்தகைய வெளிநாட்டார்களில் இன்றியமையாதவர்களின் தொண்டினைக் காணலாம்.

சர்வில்லியம்ஸ் ஜோன்ஸ்

இவர் 1784 ஜனவரி 15ஆம் நாள் ‘வங்காள ஆசியவியல் கழகத்தை நிறுவி இந்திய வரலாற்று ஆய்விற்கு அடிகோலினார். 1788இல் இக்கழகம் ஏசியாடிக் ரிசர்சஸ்’ என்ற ஆயவிதழைத் தொடங்கியது.

சர் சார்லஸ் வில்கின்ஸ்

1785 ஜூலை 7ஆம் நாள் தேவபாலதேவரின் முங்கீர் வடமொழிச் செப்பேட்டினைப் படித்தறிந்து கட்டுரையாக ஆசியவியல் கழகத்திற்குப் படித்தளித்து கல்வெட்டு ஆய்வைத் தொடங்கி வைத்தார். “பூதல் தூண் கல்வெட்டை ஏசியாடிக் ரிசர்சஸ்” ஆயவிதழில் வெளியிட்டார்.

ஹென்றி டி.ஹோல் புரூக்

1795-1837ஆம் ஆண்டுகளில் 1. அசோகர் தூணில் காணப்பட்ட பிற்காலக் கல்வெட்டைப் படித்துணர்த்தினார். 2. விக்ரபாலரின் கல்வெட்டினைப் படித்து அதில் காணப்பட்ட ஆண்டை விக்ரம ஆண்டு எனச் சரியாகக் கணித்தார். 3. தன்னால் படிக்க இயலாது போன அசோகரின் பிராமி கல்வெட்டின் படையையும் இணைத்து வெளியிட்டு, பிராமி வரிவடிவ ஆய்விற்கு வித்திட்டார். 4. காஞ்சியில் கிடைத்த ஒன்பது சமஸ்கிருத கல்வெட்டுகளை

வெளியிட்டுக் கூறியதாவது. ‘இந்தியாவின் வரலாற்றையும் அதன் பண்பாடும் டயும் மீள அறிய வேண்டு மெனில் இந்தியாவில் விரவிக் கிடக்கின்ற கல்வெட்டுகளையும், செப்பேடுகளையும் பாதுகாத்து ஆய்வுசெய்தால் மட்டுமே” இயலும் என உறுதிபட கூறினார். இவரே கல்வெட்டு ஆய்வின் அவசியத்தை முதன்முதலில் வரலாற்றுக் கண்காணாட்டத்தில் அணுகியவர் எனலாம். இந்திய அளவில் தொன்மையான கல்வெட்டுகள் அசோகரின் கல்வெட்டுகள் அவை வட பிராமியால் ஆனவை.

ஜேம்ஸ் பிரின்சப் காலம்

19ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் 30 ஆண்டுகளைக் ‘கல்வெட்டின் பொற்காலம்’ எனலாம். இக்காலத்தில் 1819-1838வரை காசு அச்சக் கூடத்திற்கு உலோகங்களின் தன்மையை எடுத்துரைக்கும் அதிகாரியாக வந்தவர். 20 ஆண்டுகாலம் ஆய்வு செய்து பிராமி வரிவடிவத்தையும், கரோஷ்டி வரிவடிவத்தையும் படித்துணர்ந்து இந்திய வரலாற்றில் திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தினார். 1837ஆம் ஆண்டு முதன்முதலில் ஜேம்ஸ் பிரின்சப் இந்தியாவில் உள்ள கல்வெட்டுகளை எல்லாம் திரட்டிப் படித்து அறிந்தோமென்றால் இந்தியாவின் பழமையான வரலாற்றை மிகத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளலாம் என்ற கருத்தை வெளியிட்டார். இந்தியாவில் தொல்லியல் ஆய்வு அமையக் காரணமாக இருந்தவர் இவரே ஆவர். இவரது கருத்து வெளியானதன் பிறகு 1. ஆசியாவின் ஆராய்ச்சிகள், 2. ஆசியக் குழுவின் இதழ், 3. இந்தியாவின் பழமை ஆகிய நூல்களில் இந்தியாவில் கிடைக்கும் கல்வெட்டுகள் பற்றிச் சில கட்டுரைகள் வெளிவரத் தொடங்கின. ஜேம்ஸ் பிரின்சப் 1840இல் மறைந்தார். அவரின் விருப்பம் அனைத்து பிராமி கல்வெட்டுகளையும் தொகுத்து வெளியிட வேண்டும் என்பதாகும்.

இவ்விருப்பத்தை 1877இல் அலெக்ஸாண்டர் கன்னிங்காம் ஊழ்சிரள ஐௌசனிவழைரெஐ ஐனெயசரஐ என்ற நூல் மூலம் நிறைவேற்றினார். இதனைத் திருந்திய வாசகங்களுடன் ஐௌசனிவழைமுக யுளமுய என்ற தனி நூலாக ஹீல்சு 1925இல் வெளியிட்டார். மெசபடோமியரின் ஆய்வு வடிவ எழுத்துக்கள், எகிப்தியரின் சித்திர எழுத்துக்கள் ஆகியவை கண்டு பிடிக்கப்பட்ட போது உலகளவில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தின் முன் ஜேம்ஸ் பிரின்சப்பின் பங்கு உலகளவில் அதிகமாகப் பேசப்படவில்லை. காரணம் குறுகிய காலத்திலேயே அவ்வெழுத்துக்கள் படித்துணரப்பட்டதால் அந்நாட்டின் நாகரிகம் பல்லாயிரமாண்டு பின்னோக்கிக் கொண்டு செல்லப்பட்டது. எனினும் பிராமி வரிவடிவம் சிறிது சிறிதாக முன்னேறி இந்திய வரலாற்றில் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது எனில் மிகையில்லை.

கிறிஸ்டியன் லாசன்

1836இல் ஜேம்ஸ் பிரின்சப் அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதம் பிராமி வரிவடிவத்தில் இருந்தது ஒரு திருப்புமுனை எனலாம். ‘அகதுக்ல ராஜா’ என்ற பிராமி வரிவடிவத்தைச் சரியாகப் படித்தார். அவ்வகையில் பிராமி வரிவடிவத்தை முதன்முதலில் படித்தவர் எனக் கூறலாம். ஆயினும், தொடர்ந்து ஆய்வு மேற்கொண்ட பெருமை ஜேம்ஸ் பிரின்சப்பைச் சாரும். கிறிஸ்டியன் லாசன் கண்டு பிடிப்பு பிராமி வரிவடிவத்தின் காலத்தைக் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முற்பட்ட காலத்திற்கு எடுத்துச் சென்றதன் மூலம் இந்தியாவின் வரலாறு ஒரே நாளில் பல நூற்றாண்டு கள் பின்னோக்கித் தள்ளப்பட்டது எனினும் பிராமி எழுத்து முறையை முழுவதும் கற்றுணர்ந்த பெருமை ஜேம்ஸ் பிரின்சப் அவர்களையே சாரும்.

எழுத்தின் தோற்றம்

கல்வெட்டுகளில் காணும் மொழிகள் இந்தியாவில் கரோஷ்டி, பிராமி, நாகரி, கிரந்தம், தமிழி, வட்டெழுத்து, தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் மற்றும் மோடி ஆகிய எழுத்துக்கள் புழக்கத்தில் இருந்தன. மௌரியப் பேரரசன் அசோகன் காலத்திலிருந்து இந்தியாவில் இருவகை எழுத்துக்கள் வழக்கிலிருந்தன. இவை பிராமி, கரோஷ்டி இவ்விரண்டு ம் வடசெமிடிக் பகுதியினர். தோற்றுவித்ததாகக் கூறுவர். இந்தியாவில் வழங்கப்படும் எழுத்துக்கள் அனைத்திற்கும் பிராமி எழுத்து வகையே முன்னோடி என்ற கருத்து நிலவுகிறது. வடஇந்தியாவில் வழங்கப்பட்டது வடபிராமி என்றும், தென் இந்தியாவில் வழங்கப்பட்டது தென்பிராமி என்றும் கூறுவர். கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் சார்ந்தது 'சமயவங்கசுத்த' என்னும் சமண நூல் இதில் 18 வகையான எழுத்துக்களின் பெயர்கள் குறிக்கப்படுகிறது. எழுத்துக்களின் பெயர்களைக் குறிக்கும் நூல்களுள் இதுவே பழமையானது. இதில் பிராமி, கரோஷ்டி என்ற பெயர்களோடு 'தமிழி' என்ற பெயரும் குறிக்கப்படுகிறது. இது தமிழகத்தில் வழங்கிய எழுத்தாகும். எனவே பிராமியின் சமகாலத்திலேயே தமிழி வழக்கில் இருந்ததை அறியலாம். 'லலிதவிஸ்தரம்' எனும் பௌத்த நூல் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்தது. இதில் 64 வகையான எழுத்துக்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. தெலுங்கு, கன்னடம், கிரந்தம் ஆகியவை ஒன்று போல இடைக்காலத்தில் இருந்ததால் 'திராவிடி' எனும் பெயர் வந்தது. இது பிற்காலத்தில் 'திராவிட மொழி' என்ற சொல் உருவாக வித்திட்டது எனலாம். இந்திய நாட்டில் 1700க்கும் அதிகமான மொழிகள் உள்ளன என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். இவற்றுள் பல தனி மொழிகளாக இருக்கும் பல கிளை மொழிகளாக இருக்கும், சில நன்கு

அறியப்பட்டு அறுதி இடுவதற்குரிய நிலையில் இருக்கும், இன்னும் பல அறியப்படாத நிலையில் இருக்கும் மொழியியல் ஆராய்ச்சியாளர்கள், இந்திய நாட்டில் பேசப்படும் மொழிகளனைத்தும்,

1. இந்தோ-ஆரிய மொழிகள் 2. திபெத்திய – பர்மிய மொழிகள் 3. ஆஸ்டிரிக் மொழிகள் 4. திராவிட மொழிகள் என்ற நான்கு பெரும் பிரிவுகளில் அடங்கும் எனக் கருதுவர். (நூல்: திராவிட மொழிகள்-1 பாகம், டாக்டர் அ. அகத்தியலிங்கம், பக்.14, 21-27)

இந்தியப் பெருநாட்டில் பேசப்படும் மொழிகளில் இரண்டாம் இடத்தில் இருப்பது திராவிட மொழிகளாகும். இந்த மொழிக் குடும்பத்தில் திருந்திய மொழிகளும் உண்டு. திருந்தாத மொழிகளும் உண்டு . திருந்திய மொழி என்பது எழுத்துகளுக்கு வரி வடிவம் இலக்கியம், இலக்கணம் எனப் பல வளர்ச்சிகளைப் பெற்றிருப்பது எழுத்து வடிவம் பெறாத மொழிகளை திருந்தாத மொழி என்பர். மொழி நூலார் இவற்றை குடும்ப மொழிகள் என்று சொல்லுவது மரபு.

திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த மொழிகள் 23க்கும் மேல் உள்ளன. திராவிட மொழிகள் குமரி முதல் காஷ்மீர் வரை, பாக்கிஸ்தான் முதல் வங்காளம் வரை இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் பேசப்படுகின்றன. எனவே அவற்றை தென் திராவிட மொழி, நடுத்திராவிட மொழி, வடதிராவிட மொழி என வகுத்து உள்ளனர்.

தென் திராவிட மொழிகள்

1. தமிழ், 2. மலையாளம், 3. கன்னடம், 4. குடகு, 5. துளு, 6. தோடா, 7. கோத்தா, 8. இருளா. திருந்திய மொழிகள் திருந்தாத மொழிகள் 1.தமிழ் 1. தோடா 2.மலையாளம் 2. கோத்தா 3.கன்னடம் 3. இருளா (படகா) 4.குடகு 5.துளு நடுத்திராவிட மொழிகள் 1. தெலுங்கு, 2.

கோண்டி, 3. கோடா, 4. கூயி, 5. கூவி, 6. கொலாமி, 7. பர்மி, 8. கடபா, 9. கொண்டா, 10. நாய்க்கி, 11. பொங்கோ, 12. மண்டா என்பன போன்ற 20 மொழிகள் உள்ளன. இவற்றில் 'தெலுங்கு' மொழி மட்டுமே இலக்கிய வளம் பெற்ற மொழியாகும். இம்மொழி பேசுவோர் ஆந்திர மாநிலத்திலும் தென்னப்பிரிக்க பகுதிகளிலும் உள்ளனர்.

வடதிராவிட மொழிகள்

1.குருக் 2.மால்தோ 3.பிராகூயி 4.எருகா திராவிட, திரமிள என்னும் இரு சொற்களும் தமிழ், மலையாளம் ஆகிய இரு மொழிகளையும் குறிப்பதாக இருந்தது. பின்னர் திராவிடமொழி குடும்பத்திலுள்ள அனைத்து மொழிகளையும் குறிப்பதாக அமைந்தது. கி.பி.1000இல் இச்சொல் பஞ்ச திராவிட என்று வழங்கப்பட்டது. குஜராத்தி, மராத்தி, கன்னடம், தெலுங்கு, தமிழ் மலையாள மக்களை 'பஞ்ச திராவிடர்கள்' என்று அழைத்தனர். கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் குமாரிலபட்டர் 'திராவிட' என்ற சொல்லை பயன்படுத்தியுள்ளார். ஆதி சங்கரர் 'திராவிட' என்ற சொல்லை பயன்படுத்துகிறார். கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு அளவில் தமிழி மருவி மகர ஈறு பெற்று (தமிழி. திராவிடி. . . . திராவிடம்) திராவிடம் என்று வந்தது என சொல்வது பொருத்தமாகும்.

திராவிட மொழியின் தொன்மை

திராவிட மொழிக் குடும்பம் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தது என்பது அறிஞர்கள் கண்ட முடிவு ஹரப்பா, மொகஞ்சதாரோ, லோத்தல் போன்ற பகுதிகளில் ஏற்பட்ட நகர நாகரிகங்களுக்குச் சொந்தக்காரர்கள் திராவிடர்கள். ஆரியர்களின் நுழைவுக்கு முன்னர் இந்தியா முழுவதிலும் பரவி வாழ்ந்து வந்தனர். சிந்து கங்கைச் சமவெளிகளில் பேசப்பட்டது திராவிட மொழிகளே

என்கிறார் ஹீராஸ் பாதிரியார். பலுசிஸ்தானில் பேசப்படும் பிராகுயி என்னும் மொழி திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தது என்பது டென்னிஸ் டி.சாமரஸ் பிரே என்பவரால் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து திராவிடர்கள் ஒரு காலத்தில் இந்தியாவில் பலுசிஸ்தான் வரையிலும் பரவியிருந்தனர் என்று கூறுகிறார் பேராசிரியர் ஞ.மு. சட்டர்ஜி. திராவிடவியலின் தந்தை என்ற சிறப்புக்குரிய கால்டுவெல் அவர்கள் ‘திராவிடமொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்’ எனும் நூலில் தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் உள்ளிட்ட மொழிகள் தனியான ஒரு குடும்பத்தைச் சார்ந்தனவெனக் கொண்டு அதற்குத் திராவிட குடும்பம் என்று முதலில் பெயரிட்டார். இத்திராவிட மொழிகள் அனைத்திலும் கல்வெட்டுகள் உள்ளன எனினும் அவற்றில் தொன்மைமிக்கது திராவிட மொழிகளின் தாயாக விளங்குவது ‘தமிழ்’ மொழி கல்வெட்டுகளே ஆகும். இதே போல் அசோகரின் பிராமி கல்வெட்டுகள் வடபிராமி கல்வெட்டுகள் இந்திய அளவில் தொன்மை வாய்ந்தவை. இடைஇடையே தோன்றிய சாசனங்கள் முழுமை பெற வில்லை எனினும் வடபிராமியை விட தென்பிராமி எழுத்துக்கள் (தமிழ்) தொன்மை வாய்ந்தவை என தொல்லியல் அறிஞர்கள் பட்டியலிடுகின்றனர். தவிர நாகரி, கரோஷ்டி, மோடி எழுத்துகள் வட நாட்டிலும் தமிழகத்திலும் கிடைக்கின்றன. இவை வடஇந்தியாவிலிருந்து வந்தவை எனலாம். பல்லவர்களில் தொடக்ககால கல்வெட்டுகள் வடமொழியில் இருந்தது இதற்கு சான்று. இந்திய கல்வெட்டுகளில் காணும் மெரிழிகளில் தொன்மை வாய்ந்த மொழி தமிழ் என்பது தொல்லியல் அறிஞர்களின் முடிபாக உள்ளது.

சிந்துவெளி எழுத்துக்கள்

தமிழ்நாட்டில் சிந்துவெளி நாகரிகம் குறியீடுகள் கிடைத்த இடங்கள் சாணூர், கொடுமணல், சூலூர், மாங்குடி, மோதூர், முசிரி போன்ற

பெருங்கற்கால நாகரிக சின்னங்கள் கிடைக்கும் இடங்களிலும், கீழ் வாலை, மகாராஜாக் கடை போன்ற பாறை ஓவியங்கள் உள்ள இடங்களிலும், சிந்துவெளி நாகரிகக் குறியீடுகள் கிடைத்துள்ளன. புதிய தற்கால நாகரிகச் செம்பியன் கணட்பூரில் கைக்கோடரி ஒன்றில் ஹாரப்பா குறியீடுகள் காணப்படுகின்றன.

இந்தியாவில் அகழ்வாய்வில் சிந்துவெளித் தொடர்பான இடங்கள்

1. களிமபங்கன்,
2. லோத்தல்,
3. சூர்கோட்டா,
4. பனவாளி,
5. தோலவீரா,
6. குண்ட் சி
7. டைமாபாத்,
8. ஹீலாஸ்,
9. மண்ட் ரா,
10. ராக்கி ஹார்கீ,
11. கோல்தோரா. பாகிஸ்தானில்

சிந்துவெளித் தொடர்பான இடங்கள்

1. .மொகஞ்சதாரோ,
2. ஹரப்பா,
3. சன்குதாரோ,
4. கனீவாலா,
5. சூர்கஜென்டோர் (பலுசிஸ்தானம்). இந்தியாவில் பண்பாடுகளில்
காலக்கணிப்பு – வருமாறு பழைய கற்காலம் - 100000

ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நுண் கற்காலம் - 10000 ஆண்டுகளுக்கு
முன்பு புதிய கற்காலம் - 5000-3000 (கி.மு.) செம்பு வெண்கலம் -
3000-2000 (கி.மு.) சிந்து சமவெளி நாகரிகம் - 3000-1500 (கி.மு.)
பெருங்கற்காலத்திற்கு முந்திய காலம் - 2000-1000 (கி.மு.)
இரும்புக் காலம் - 1000-300 (கி.மு.) (தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல்
துறை கல்வெட்டு சிறப்பிதழ் - ஏப்ரல் - 06)

ஹரப்பா - மொஹஞ்சதாரோ

ஹரப்பாவிலும் மொஹஞ்சதாரோவிலும் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட சிந்து சமவெளி நாகரிகம். இந்தியத் தொல்லியல் வரலாற்றில் ஓர் மாபெரும் வெற்றியாகும். 1921 மற்றும் 1922ஆம் ஆண்டுகளில் தயாராம் சாஹானி மற்றும் பாணர்ஜி ஆகிய தொல்லியல் அறிஞர்கள் சிந்துசமவெளி நாகரிகப் பண்பாட்டுக் கூறுகளை ஆய்ந்துள்ளனர். 1944ஆம் ஆண்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழாய்வில் இரு நகரங்களிலும் தெற்கு வடக்காக 400 கெஜ நீளமும் 200 கெஜ அகலமும் கொண்ட நீள் சதுர வடிவமான கோட்டைகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. இக்கோட்டைக்குள் பல கட்டிடங்கள் காணப்பட்டன. அவற்றுள் நீச்சல் குளம் 80 அடி சதுரங்கொண்ட மண்டபம், 230 அடி நீளமும் 78 அடி அகலமும் கொண்ட ஒரு பெரிய விடுதி போன்ற கட்டிடம், ஸ்தூபி போன்ற கட்டிடம் ஆகியன இருந்தன. ஹரப்பா பண்பாட்டின் நாகரிகப் பகுதிகளின் காலம் கார்பன் 14 அல்லது ரேடியோ கார்பன் காலக்கணிப்பு கி.மு. 2350 - கி.மு.2000த்திற்கும் இடைப்பட்ட காலம், ஹரப்பா கட்டிடங்கள் சிதைந்துள்ளன. எனினும் மொகஞ்சதாரே ஹரப்பாவை விட அளவில் சிறியது. முத்திரைகள் சிந்துசமவெளிப் பண்பாட்டுப் பகுதிகளில் ஏறத்தாழ 4000 முத்திரைகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் உருவங்களும் எழுத்துக்களும் உள்ளன. யானை, புலி, காட்டெருமை, காளை

ஆகியவற்றின் உருவங்களும் ஸ்வஸ்திகள், சக்கரம் போன்ற உருவங்களும் உள்ளன. சிந்துவெளி எழுத்துக்கள் இவர்கள் சுமேரிய, எகிப்து நாகரிகங்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். டேல் என்பார் சுமேரிய எழுத்துக்கள் என வாதிட்டார். ஹன்ட்ரீ எகிப்திய எழுத்து என்றார். ரஷ்ய, பின்லாந்து அறிஞர்களும் இவ்வெழுத்துக்களை ஆராய்ந்து வருகின்றனர். இருப்பினும் இதுவரை சரியாகப் படிக்கப் பெறவில்லை. சிந்துவெளி எழுத்துக்களை ஆய்வு செய்த அறிஞர்கள் பிரான்ஸ், இ.எச்.ஹண்ட், ஜி.யாஜ்தானி, பி.கே. தாபர், சி.கே.ஜாட், டிகெவசி, பிலிமோனியா, சர்பிரிண்டர்ஸ் பெட்ரி, ஆலன் எஸ், சி.ராஸ், கே.என். தீட்சித், லியோனார்ட் உல்லி, கே.ஏ.என். சாஸ்திரி, சர்.ஜான்மார்ஷல், ஆர்.டி.பானர்ஜி, சுவாமி சங்கரானந்தர், ஸ்டுவர்ட், ராவ் பகதூர் தயாரம் சயானி, சுதன்சுகுமார் ராய், எஸ்.கே. கோலகோஸ்கர், பங்க பிகாரி சக்கரவர்த்தி, எஸ். இராமகிருஷ்ணன், கால்டுவெல், ஹிராஸ்பாதிரியார், மார்டிமர், வீலர், எஸ்.அஸ்கார்பர்போலா, பி.பி.லால், எஸ்.ஆர். ராவ், எ.கொண்ட்ரோடோவ், மாக்கே, அஜாய்மித்ரா சாஸ்திரி, ஆராமுதன் பைலி, டாக்டர். பிரான்நாத், டாக்டர். வேடல், எஸ்.கோஸ், கென்னி மீராஸ், ஜி.ஆர்.ஹண்ட் ர், எஸ்.லாங்டன், வி.நோராசோவ், சங்கர் ஹஜ்ரா, ஜி. பிக்கோலி, க.த. திருநாவுக்கரசு, இரா.மதிவாணன் முதலானோர். இந்நாகரிகம் பற்றியும் எழுத்து பற்றியும் ஆராய்ந்துள்ளனர். கிடைத்துள்ள 4000 முத்திரையில் காணப்படும் எழுத்துக்கள் எம்மொழியைச் சார்ந்தவை என உறுதியாகக் கூறமுடியவில்லை.

ஆதிச்ச நல்லூர்

திருநெல்வேலியிலிருந்து தென்கிழக்காக இருபத்தி நான்கு கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் ஆதிச்சநல்லூர் உள்ளது. இங்கு ஜெர்மனியைச் சேர்ந்த டாக்டர் சாகர் என்பவர் முதன் முதலாக அகழாய்வு செய்தார். அடுத்து பாரீஸ

பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த லூயிஸ் லாபிக், அலக்சாந்தர் கிரில், சர்கிராபர்ட் புரூஸ்புட் ஆகியோர் அகழாய்வு செய்து அதிக அளவில் மட்பாண்டங்கள், இரும்பு பொருட்கள், எலும்புக் கூடுகள் மணல் ட ஓடுகள், வெண்கல் பொருட்கள், முதுமக்கள் தாழிகள் ஆகியவற்றைக் கண்டு பிடித்தனர். மேலும் வெண்கலத்தால் செய்யப்பட்ட அணிகலன்கள், தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட மகுடங்கள் மற்றும் எருமை, வெள்ளாடு, சேவல், புலி, யானை போன்றவற்றின் உருவங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

தாழிகள்

இங்குக் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள தாழிகள் சிவப்பு நிறமும், கூம்பு வடிவத்தில் மூன்றடி விட்டமும் உடையன. இவை சொரசொரப்பான அமைப்பு உடையவை. இத்தாழிகளுக்குள்ளேயே சில மட்பாண்டங்கள் உள்ளன. சில தாழிகளில் முழுமையான எலும்புக் கூடுகளும், சிலவற்றில் மணல்தோடுகள் மட்டும், சிலவற்றில் எலும்புக் கூட்டின் சில எலும்புகள் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. இறந்தவர்கள் இந்தத் தாழிகளில் வைத்துப் புதைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். வெண்கல் பொருட்கள் மிக உயர்ந்த வேலைப் பாடடினை உடைய வெண்கலத்தால் ஆன ஜாடிகள், வட்ட வடிவிலான கிண்ணங்கள், குடுவைகள் பலவகைப்பட்ட மிருகங்கள், கழுத்தாணிகள், காப்புகள் ஆகியவை கிடைத்துள்ளன. இரும்புப் பொருட்கள் ஆதிச்சநல்லூரில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள இரும்புப் பொருட்கள் உயர்ந்த வேலைப்பாடுகளுடன் காணப்படுகின்றன. இரும்பினால் செய்யப்பட்ட அம்புகள், வாள்கள், ஈட்டி, உடைவாள், எரிவேல், புல்லரிவாள், பாட்டாக்கத்தி, மண்வெட்டி, கோடாரி, விளக்கு, திரிகூலங்கள் ஆகியவை கிடைத்துள்ளன. தவிர கல்லினால் செய்யப்பட்ட குழவிகள், மாவரைக்கும் கல், தங்கத்தில் செய்யப்பட்ட மகுடங்கள் காணப்படுகின்றன. எலும்புக் கூடுகள் இங்குள்ள

எலும்புக் கூடுகளை

ஆராய்ந்த சென்னை அருங்காட்சியத்தைச் சேர்ந்த தர்கடன் என்பவர் இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் நீண்ட தாடை உடையவர்கள் என்று கூறியுள்ளார். மணல் டயோடுகள் சீனர்களைச் சார்ந்தவையும், திராவிடர்களைச் சார்ந்தவையுமாக இருப்பதாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறியுள்ளனர். ஆதிச்சநல்லூரில் செய்யப்பட்ட அகழாய்வின் வாயிலாகக் கி.மு.1000ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டு மக்கள் சிறப்பாக வாழ்ந்துள்ளனர் என்று அறிய முடிகிறது.

அரிக்க மேடு

பாண்டிச்சேரிக்குத் தெற்கில் நான்கு கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் அமைந்துள்ள காக்கையன் தோப்பு என்ற சிற்றூரின் பகுதியில் அமைந்துள்ளது. 1837இல் இதன் சிறப்பு வெளிவந்த பின்னர் 1945இல் மார்டிமர் வீலர் என்பவர் தலைமையில் அறிவியல் முறையில் அகழாய்வு நடைபெற்றது. இங்கு நடைபெற்ற அகழாய்வில் பல கட்டிடங்கள், ரோம், கிரேக்கப் பகுதிகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட மட்கலங்கள், சங்கு, எலும்பு, கணண்டி, இரும்பு மற்றும் தங்கத்தினால் செய்யப்பட்ட பொருட்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. கட்டிடங்களில் இன்றியமையாதது பண்டகசாலை ஆகும். இது தடித்த சுவர்களை உடையது. வலிமையான செங்கற்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்டுள்ளது. வெளிப்புறங்களின் மீது சுண்ணாம்புக் காரை பூசப்பட்டுள்ளது. சுவர்கள் நல்ல அடித்தளத்தின் மீது கட்டப்பட்டுள்ளன. மண்சார்ந்து கொண்டு கட்டப்பட்டுள்ளது. சாயம் தோய்க்கும் தொட்டிகள் காணப்படுகின்றன. தொட்டியிலிருந்து நீரை வெளியேற்ற தனி வசதி இருக்கிறது. துணிகளைச் சாயம் தோய்க்க கட்டப்பட்டிருக்கலாம்.

மட்பாண்டங்கள்

மத்திய தரைக்கடல் பகுதியிலிருந்து முக்கியமாக கிரேக்க, ரோமானியப் பகுதிகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட மட்கலங்கள் கிடைத்துள்ளன. ஆம்போரா எனப்படும் இரு கைபிடி உள்ள ஜாடிகள், ரௌலட்டட் என்ற வகை வட்டிகள், அரிட்டைன் எனப்படும். சிவந்த மண்பூச்சு கொண்ட மட்கலங்கள் கிடைத்துள்ளன. இந்த மட்கலங்கள் மணல், களிமண், மைக்கா, உமி ஆகியவற்றைக் கொண்டு பிசைந்து செய்துள்ளனர்.

மணிகள்

அரிக்கமேடு அகழாய்வில் இருநூறுக்கும் அதிகமான மணிகள் கிடைத்துள்ளன. இவை சங்கு, எலும்பு, தங்கம் கணண் டி ஆகியவற்றால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் நவரத்தினக் கற்களால் ஆன மணிகளும், தங்கத்தினால் செய்யப்பட்ட மூன்று மணிகளும், சுடுமணண் டால் செய்யப்பட்ட பல மணிகளும் கிடைத்துள்ளன. பிற பொருட்கள் சுடுமண் ட் பொம்மை உருவங்கள், சிவனின் தலைப்பகுதி, சதுரங்கக் காய்கள், வட்டமான விளையாட்டு வில்லைகள், காதணிகள், இரும்பு மோதிரம் ஒன்று, கத்தி, ஆணிகள், தாமிரத்தால் ஆன ஒரு கிலுகிலுப்பையும், அம்மிக் கற்களும். குழவிக் கற்களும் கிடைத்துள்ளன. பிராமி எழுத்துக் கீறல்களைக் கொண்ட மட்கல ஓடுகள் பல முதன்முதலாக இந்த அகழாய்வில் கிடைத்துள்ளன. எழுத்தமைதியை நோக்கினால் கி.மு.5ஆம் நூற்றாண்ட் டச் சேர்ந்தவையாக இருக்கலாம் என்கின்றனர். கிழக்குக் கடற்கரையில் ரோமானியர்களுடன் வாணிக உறவை மேற்கொண்டிருந்த ஒரு வாணிக மையமாகவும், வாணிகர்கள் தங்கியிருந்த இடமாகவும் அரிக்கமேடு இருந்துள்ளது. கி.மு. 2, 3இல் ரோமானியக் குடியேற்றம் நடந்திருக்கலாம் என்றறியப்பட்டுள்ளது. கி.பி.

முதலிரு நூற்றாண்டு களில் நிலவிய கட்டிடக் கலையின் தன்மைகளையும் அறிய முடிகிறது.

பையம் பள்ளி

வட ஆற்காடு மாவட்டம் திருப்பத்தூர் வட்டம் ஜோலார் பேட்டையிலிருந்து 16 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ளது. பையம் பள்ளி, மத்திய தொல்லியல் துறையைச் சேர்ந்த ஷி.ஸி. ராவ் இங்கு நடத்திய அகழாய்வுகளில் புதிய கற்காலம் மற்றும் பெருங்கற்காலத்தைச் சார்ந்த பல பொருட்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. இதன் மூலம் தமிழ்நாட்டில் புதிய கற்கால, பெருங்கற்கால மக்களின் பண்பாட்டைப் பற்றி அறிய முடிகிறது.

கரூர்

கரூரில் நடத்திய அகழாய்வுகள் மூலம் பல நாணயங்களும், கல்வெட்டுகளும் சங்க கால சேர அரசர்களின் தலைநகராக விளங்கிய வஞ்சியைப் பற்றியும் அறிய முடிகிறது.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. சிந்து எழுத்துப் பிராமி மற்றும் கரோஸ்தி எழுத்துக்களை மையமாகக் கொண்டு பண்டைய இந்தியாவில் எழுத்தின் தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சியை விவரிக்கவும்.
2. சிந்து எழுத்துக்களைப் புரிந்துகொள்வதில் எதிர்கொள்ளும் சவால்களை மதிப்பீடு செய்து இந்திய வரலாற்றில் பிராமி மற்றும் கரோஸ்தி எழுத்துக்களின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி விவாதிக்கவும்.

இயல் - IV

தென்னிந்தியாவில் எழுத்தின் தோற்றம் - தமிழி - தமிழ் பிராமி -
வட்டெழுத்து - கிரந்த எழுத்து

நோக்கங்கள்:

- தென்னிந்திய எழுத்துகள், தமிழ் பிராமி, வட்டெழுத்து, தமிழ் கிரந்தம் ஆகியவற்றை அறிய.
- தென்னிந்திய எழுத்துகளின் வளர்ச்சியின் நிலைகளைப் புரிந்து கொள்ள.
- முக்கியமான தென்னிந்திய கல்வெட்டின் அடையாளம்

கல்வெட்டுகளின் ஆராய்ச்சு

தமிழகத்தில் தொன்மைத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளைப் படியெடுப்பதற்கான பணிகள் 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் தொடங்கப்பட்டது. 1882ஆம் ஆண்டு திரு.ராபர்ட் சீவல் அவர்கள் தமிழ்நாட்டில், மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள மாங்குளத்தில் முதன் முதலாக இத்தகைய கல்வெட்டினைக் கண்டுபிடித்தார். தமிழறிஞர்களில் 1903ல் வெங்கோபராவ் அவர்களால் மதுரை மாவட்டம் மேலூர் வட்டம் கீழ்வலவு என்னுமிடத்தில் பிராமிக் கல்வெட்டு ஒன்று இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. ஆனால் இக்கல்வெட்டின் முக்கியத்துவம் அப்போதைக்கு ஒருவராலும் உணரப்படவில்லை.

1906ஆம் ஆண்டு திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் ஆட்சித் தலைவராக இருந்த திரு. கமியேடு என்பவர் அம்மாவட்டத்தில் மறுகால்தலை என்னுமிடத்தில் ஒரு கல்வெட்டைக் கண்டறிந்து அறிவித்தார். இக்கல்வெட்டு அன்றைய இந்திய அரசின் கல்வெட்டுப் பிரிவில் பணியாற்றிய வெங்கையா, கே.வி. சுப்பிரமணிய ஐயர் ஆகியோரால் படியெடுக்கப்பட்டது.

கே.வி. சுப்பிரமணிய ஐயரின் கண்டுபிடிப்புகள்

1906 ஆகஸ்டு மாதத்தில் கே.வி. சுப்பிரமணிய ஐயர் மதுரை மாவட்டத்தில் ஆனை மலையில் ஒன்றும் அரிட்டாபட்டியில் (மாங்குளம்) நான்குமாக மொத்தம் ஐந்து கல்வெட்டுகளைக் கண்டு பிடித்தார். அரிட்டாபட்டி கல்வெட்டுக்களைப் பற்றிய வி.வெங்கையாவின் கருத்து இன்றியமையாதது. இக்கல்வெட்டுகளே தமிழர்களின் தொன்மையான கல்வெட்டுகளாக, தொன்மையான வரலாற்றுச் சின்னங்களாக கருதத்தக்கன. இவை தமிழ், வட்டெழுத்து ஆகியவற்றின் தோற்றம், வளர்ச்சியைப் பற்றி ஆராய்வதில் முக்கியமான செய்திகளைத் தரத்தக்கதாகும். பாலிமொழியில் இக்கல்வெட்டுக்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இக்கல்வெட்டுக்களும், அவை அமைந்துள்ள கற்படுக்கைகளும் புத்த மதத்தினரோடு தொடர்புடையனவாக இருக்கலாம் என்று கருதினார். மேலும் 1908-இல் திருப்பரங்குன்றத்தில் இரண்டும், அழகர்மலையில் ஒன்றுமாக மூன்று கல்வெட்டுக்களையும் மதுரை மாவட்டம் சோழ வந்தானுக்கு அருகில் உண்டாங்கல் எனுமிடத்திலும் கல்வெட்டுகளை இவர் கண்ட றிந்தார். பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் யாவும் தமிழ்மொழியிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன என்று முதல் முதலாக நிறுவினார். அவ்வுண்மையை 1924இல் சென்னையில் மூன்றாவது அனைத்திந்தியக் கீழ்த்திசை மாநாட்டில் சமர்ப்பித்தார்.

எச். கிருஷ்ண சாஸ்திரியரின் கண்டுபிடிப்புகள்

கொங்கர் புளியங்குளத்தில் எச். கிருஷ்ண சாஸ்திரி இங்கு மீண்டும் ஆய்வு செய்தார். அப்போது அவர் மேலும் சில கற்படுக்கைகளையும் ஒரு பிராமிக் கல்வெட்டையும் கண்ட றிந்தார். இவர் முத்துப்பட்டி என்ற இடத்தில் கல்வெட்டைக் கண்டுபிடித்தார். இக்கல்வெட்டுக்களின் ஒளிப்படங்களையும் மைப்படிகளையும் தென்னிந்தியக் கல்வெட்டு ஆண்டறிக்கையில் 1912, 1915,

1918ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியிட்டார். 1919-ல் புனையில் நடைபெற்ற அனைத்திந்திய கீழ்த்திசை மாநாட்டில் (All India Oriental Conference) இக்கல்வெட்டுகள் பற்றிய ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையை அறிஞர்க்குமுன் சமர்ப்பித்து பிறரும் இவ்வாய்வில் முழுமையாக ஈடுபட்டு உண்மைகளைக் கண்டறிய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். இவரே தம் துறையில் பணியாற்றிய கே.வி. சுப்பிரமணிய ஐயரை இவ்வாய்வில் முழுமையாக இறங்கும்படி ஊக்குவித்தவர். இந்தியாவின் பிற பகுதிகளில் கிடைத்த பிராமி எழுத்துக்களிலிருந்து தமிழ்நாட்டுப் பிராமி எழுத்துக்கள் ஒரு சில மாறுபட்டன. இவை தமிழ் மொழிக்கே உரிய சிறப்பு எழுத்துக்கள் என்பது தொடக்க காலத்தில் உணரப்படாமையால் ஆய்வாளர்களிடையே குழப்பம் நிலவியது.

ஐராவதம் மகாதேவன்

1966-இல் கோலாலம்பூரில் நடைபெற்ற முதல் உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் அவர் வாசித்த கட்டுரையும், அதைத் தொடர்ந்து அவரால் நடைபெற்று வரும் ஆய்வுகளும் சங்க இலக்கிய ஆய்வுக்குப் புத்தொளியூட்டி வருகின்றன. 1988ஆம் ஆண்டு தமிழ் பிராமி எழுத்துக்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற கருத்தரங்களில் பல அரிய கட்டுரைகள் அளிக்கப்பெற்றன. புலவர் செ.ராசு போல பல்வேறு தமிழறிஞர்களும் முயன்று இன்று வரை கல்வெட்டுக்களைத் தேடியும் தொகுத்தும் வெளியிட்டும் வருகின்றனர். குறிப்பாக 1961க்குப் பிறகு, அதிக அளவிலான கல்வெட்டுகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டதோடு, குறைந்த அளவிலான அறிஞர்களே இந்தத் துறையில் ஈடுபட்டிருந்த நிலைமாறி, பல இளைஞர்கள் தாங்களே முன் வந்து கல்வெட்டுகளைக் கண்டு பிடிக்கவும் சரியான பொருளை அறிந்துணர்த்தவும் செய்தனர். அவ்வகையில் தொன்மைத் தமிழ் எழுத்துக்கள் காணப்படும் இடங்களாவன மீனாட்சிபுரம், ஆனைமலை,

திருப்பரங்குன்றம், புகளூர், அரச்சலூர், அம்மன்கோவில்பட்டி, பூலாங்குறிச்சி, இருளப்பட்டி மற்றும் பிள்ளையார்பட்டி ஆகியனவற்றைக் கூறலாம். இருப்பினும் காலத்தால் முந்திய கல்வெட்டுக்கள் கண்டுபிடிக்கப்படும் பொழுது இவை பின்னுக்குச் செல்லும் வாய்ப்புகளும் உள்ளன.

இந்தியக் கல்வெட்டாய்வியல் கழகம் தொடங்கப்பட்டு அதன் முதல் இதழ் 1975இல் வெளியிடப்பட்டது. பெருமளவிலான இந்திய அறிஞர்கள் கல்வெட்டுத் துறையில் தன் முத்திரையைப் பதித்தனர். மெசபொடேமியரின் ஆப்பு வடிவ எழுத்துக்கள், எகிப்தியரின் சித்திர எழுத்துக்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டபோது இந்தியாவின் மத்திய பகுதிகளிலும் தென்பகுதியிலும் ஆராய்ந்தவர்களின் பெயர்கள் பெருமளவில் பேசப்படாது போயிற்று. 1990-முதல் தொல்லியல் கழகம் தொடங்கப்பட்டது. இந்நிறுவனம் 'ஆவணம்' என்ற ஆய்விதழைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வருகிறது. 2000த்திற்கும் மேற்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் இதன்வழி வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய கல்வெட்டு ஆராய்ச்சி நாள்தோறும் பல பரிமாணங்களைப் பெற்று வருகின்றது.

கல்வெட்டறிஞர்கள் தொடக்க காலத்தில் இக்கல்வெட்டுகள் கண்டு பிடிக்கும் பணியைச் செய்தோர் அனைவரும் கல்வெட்டு ஆய்வைத் தம் வாழ்நாள் பணியாகக் கொண்டு அயராது உழைத்தமையால்தான் அவர்கள் கல்வெட்டு அறிஞர்களாய்த் திகழ்கின்றனர். வரலாற்றிற்குப் பணியாற்றிய அவ்வல்லுநர்களில் சிலரை நாம் அறியலாம்.

அலெக்சாண்டர் கன்னிங்காம்

இவர் பிராமி எழுத்தின் திறவுகோலைக் கண்ட றிந்த பெருமைக்குரிய பிரின்செப் அவர்களுடன் இருந்து பணியாற்றிய உயர் அறிஞர். பல்வேறு கோடுகளையுடைய பழங்காலக் கல்வெட்டுகளை எளிதில் படிக்க வழியறிந்து அதில் வெற்றி பெற்றவர்.

வி. வெங்கையா

அறிஞர் உலக துரைமகனாரோடு இணைந்து கல்வெட்டு ஆய்வில் ஈடுபட்டு அரும்பணியாற்றினார். பணம் டக்கால நீர்பாசன வசதிகள் பற்றி கல்வெட்டுகளில் இருந்து அரிய செய்திகளை வழங்கியவர்.

ஐராவதம் மகாதேவன்

சிந்து சமவெளி எழுத்துக்களையும், பிராமி எழுத்துக்களையும் விரிவான முறையில் ஆய்வு செய்த புகழ்பெற்ற கல்வெட்டாய்வாளராகிய இவர், தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர் இந்தியாவிலேயே முறையாகக் கம்ப்யூட்டர் மூலம் சிந்துசமவெளி எழுத்துக்களை ஆய்வு செய்தார். இவர் திருச்சி மாவட்டத்தில் உள்ள மணச்சநல்லூர் கிராமத்தில் 1930ல் பிறந்தார். திருச்சியில் பட்டப்படிப்பும், சென்னையில் சட்டப்படிப்பும் முடித்தார். இவரது சிந்து சமவெளி எழுத்து ஆய்வுக்காக ஐவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம் இவருக்கு 1970-ல் நேரு பெல்லோஷிப் வழங்கியது.

கல்வெட்டாய்வில் ஐராவதம் மகாதேவனின் சாதனைகள்

- 1966இல் ஐராவதம் மகாதேவன் மாங்குளம் கல்வெட்டில் காணப்படும் நெடுஞ்செழியன் மற்றும் வழி என்ற சங்ககாலப் பாண்டிய மன்னனின் பெயரைப் படித்ததன் மூலம் இக்கல்வெட்டின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வெளிச்சத்துக்கு வந்தது.
- 1894, கேரளாவில் உள்ள பத்தேரி நகருக்கு அருகிலுள்ள குன்றில் பாறைக்க ரல்களுடன் நான்கு கல்வெட்டுகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. 1894இல் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட இந்தக் கல்வெட்டு நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் 1995-ல் ஐராவதம் மகாதேவனால் படிக்கப்பட்டது. எண்ணற்ற கட்டுரைகள் இயற்றிய இவர் பிராமி எழுத்தைப் படித்தறிதலில் சிறந்தவர்.

- சிந்துவெளி எழுத்துக்கள் வலப்புறம் இருந்து, இடது புறமாக எழுதப்பட்டுள்ளது என்ற இவரது நிருபணம் எல்லோருடைய பாராட்டு தலையும் பெற்றது. தமிழ் கல்வெட்டாய்வில் இவரது பங்களிப்பைக் கௌரவித்து மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம் இவருக்கு 1995இல் தமிழ்ச் செம்மல் என்ற பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பித்தது.

வரலாற்றுப் பேரறிஞர் தி.வை.சதாசிவ பண்டாரத்தார்

பிற்காலச் சோழர் வரலாற்றில் திருப்பு மையத்தை ஏற்படுத்தியது தஞ்சாவூர் மாவட்டம் கும்பகோணம் வட்டத்திலுள்ள திருப்புறம்பயம் என்னும் ஊரில் நடந்த போராகும். ஆவ்வூரில் சைவசமய நால்வரால் பாடப்பெற்ற தலம் உள்ளது. இத்தகைய சிறப்பைப் பெற்ற அவ்வூரில் 15.08.1892 அன்று திருமதி. மீனாட்சி அம்மையாருக்கும், திரு. வைத்தியலிங்கப் பண்டாரத்தாருக்கும் ஒரே மகனாராகப் பிறந்தார் திரு. தி.வை.சதாசிவப் பண்டாரத்தார்.

பள்ளிப் படிப்பின் போதே அறிஞர் பண்டாரத்தார் தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணங்களை நன்கு பயின்றார். இவர் தமது தொடக்க காலத்திலேயே செந்தமிழில் எழுதிய கட்டுரைகளைக் கண்டு, தமிழ்ப் புலவர்களிலும் ஒருவர் வரலாற்றுப் புலவராகிய ஆராய்ச்சி மைல் கற்கள் நாட்டப் போகிறாரே! என்று அதிசயமும் ஆனந்தமும் ஒருங்கே அடைந்திருக்கிறார் தமிழறிஞரான பி.ஹீ.! அதற்கேற்பப் பண்டாரத்தாரின் தொடக்க கால ஆய்வுகள் சிறப்பானவை. இவர் ஒரு சிறந்த சொற்பொழிவாளராகவும் திகழ்ந்திருக்கிறார். தம் கையில் எந்தவிதக் குறிப்புகளும் இன்றி நீண்ட நேரம் சொற்பொழிவாற்றும் ஆற்றலுடையவர் இவ்வறிஞர். உடல் நோயுற்ற காலத்திலும் கல்வெட்டுத் துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடும் நினைவாற்றலும் கொண்டவராக விளங்கிய இவர் 02-01-1960 அன்று அண்ணாமலை நகரில் தமது இல்லத்தில் காலமானார். சோழ, பாண்டிய வரலாறுகளைத் துல்லியமாக வடித்தவர். ‘கல்வெட்டுக்களால்

அறியப்பெறும் உண்மைகள்’ ‘இலக்கியமும் கல்வெட்டுகளும்’ எனும் இரண்டு கல்வெட்டுத் தொடர்பான நூல்களை இயற்றியவர். இவரது ‘கரிகாலன்’ – கட்டுரை சிறப்பானதாகும். வட்டெழுத்திலிருந்து தமிழ் எழுத்து தோன்றியது. கம்பர் உத்தம சோழன் காலத்தவர், விநாயகர் வழிபாடு 7ஆம் நூற்றாண்டின் இடையில்தான் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்தது. இராசராசன் தஞ்சைத் தனிக் குளத்து கோயிலையே பெரிதாக்கினான் போன்ற அரிய பல செய்திகள் கண்டறிந்து கூறியவர்.

பிராமி, கரோஷ்டி, தமிழ் பிராமி, வட்டெழுத்து

பிராமி

குறியீடுகளை அடுத்து இந்தியாவில் புழக்கத்தில் இருந்த வரிவடிவம் பிராமி ஆகும். இவ்வரி வடிவத்தில் இருந்தே அனைத்து வரிவடிவங்களும் தோன்றியமைக்கான சான்றுகள் கிடைப்பதால் இது தாய் வரிவடிவம் என்றழைக்கப்படுகிறது. இந்தியாவில் குறிப்பாகத் தென்னகத்தில் கிடைக்கின்ற குறியீடுகளில் 75% மேல் தமிழகத்திலேயே கிடைக்கின்றன. பிராமி வரி வடிவம் இந்தியர் வரிவடிவம் இந்தியா மற்றும் இலங்கை முழுவதும் காணப்படுகின்றது. குறியீடுகள் சிந்துவெளி எழுத்துக்களின் வளர்ச்சியே என்றும் இக்குறியீடுகள் பின்னர் பிராமி வரிவடிவமாக உருவாகியது என்றும் அண்மைக் காலங்களில் கருதுகோள்கள் முன் வைக்கப்பட்டு அவை தீவிர ஆய்விற்கும் உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை குறியீடுகளுக்கு அடுத்து கிடைக்கும். இவ்வரிவடிவம் தமிழ் பிராமி வரிவடிவம் ஆகும். இந்தியாவில் குறிப்பாக அசோக மன்னனால் வெளியிடப்பட்ட ஆணைகளில் இவ்வரிவடிவம் காணப்படுவதால் இது அசோகர் பிராமி என்றும், மௌரிய பிராமி என்றும் அழைக்கப்பட்டது. பின்னர் தென்னகத்தில் குறிப்பாக ஆந்திர மாநிலத்தில் உள்ள பட்டிப்புரோலு என்ற இடத்தில் கிடைத்தவையும்,

தமிழகத்தில் கிடைத்தவையும் வரிவடிவத்தில் சில மாற்று வடிவங்களைப் பெற்றுத் திகழ்வதின் அடிப்படையில் இவை தென் பிராமி என்றும், வட இந்தியாவில் கிடைப்பவை வட- பிராமி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இவ்வரிவடிவங்களைப் பழந்தமிழ் வரிவடிவங்கள் என்றே அழைக்கலாம் எனப் பல அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இருப்பினும் இங்குத் தமிழ்ப் பிராமி என்பது தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்ட பிராமி வரிவடிவங்கள் என்று பொருள்படும்.

கரோஷ்டி

கரோஷ்டி என்பார் பிராமி வரிவடிவம் என்பது கிரேக்க வரி வடிவத்திலிருந்தும் கரோஷ்டி வரிவடிவத்திலிருந்து பெறப்பட்ட கூட்டு வரிவடிவமே எனத் தெரிவித்ததின் அடிப்படையில் பால்க் அவர்கள் கரோஷ்டியிலிருந்தே பெரும்பான்மையான வரிவடிவங்கள் தோன்றின எனக் கருத்து தெரிவித்துள்ளார். இதன் மூலம் பிராமி வரிவடிவத்திற்கு முன்பே கரோஷ்டி வரிவடிவம் தோன்றிவிட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. இது உண்மையாக இருப்பினும் கரோஷ்டி வரிவடிவங்களுக்கும் பிராமி வரிவடிவத்திற்கும் இடையே மேலோட்டமாக ஒற்றுமை காணப்பட்டாலும் எழுத்து மற்றும் சொல்லமைப்பில் வேறுபாடு இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டி சாலமன் இவ்விருவரின் கருதுகோளை மறுக்கிறார். கரோஷ்டி வரிவடிவம் கொண்ட காசுகளை 1830இல் ஜெனரல் வென்கரா கண்டு பிடித்தார். இக்கரோஷ்டி எழுத்து வடிவங்கள் பாகிஸ்தான் மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான் நாட்டில் உள்ள சிந்து நதி சுவாத்தி மற்றும் காபூல்நதி பள்ளத்தாக்குகளிலும் அதையொட்டிய பகுதிகளிலுமே அதிகமாகக் கிடைக்கின்றன. பாகிஸ்தான் நாட்டின் வடமேற்குப் பகுதி வரலாற்றில் காந்தாரம் என்றழைக்கப்பட்டது. இப்பகுதியில் இந்தோ-சீக்கியன் பெரிதும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டது. ஆதலால் இப்பகுதியை கரோஷ்டி வடிவத்தின் மையப்பகுதி எனலாம். இவ்வரிவடிவம் பிராமியைப் போல் இன்றி வலமிருந்து

இடமாக எழுதப்பட்டவை. பாரசீகப் பேரரசின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட நிலப்பகுதியில் அராமிக் வரிவடிவம் அரசு எழுத்துருவாகவும் விளங்கியது. பாரசீக காந்தாரி மொழி பேசுகின்ற மக்கள் வாழும் இந்தியாவின் வடமேற்கு மாகாணப் பகுதியான காந்தார நிலப்பகுதியை மைய அரசு அதிகாரிகள் ஆட்சிக்குட்படுத்திய போது காந்தார மொழி பேசுகின்ற கரோஷ்டி உருவாகியிருக்க வேண்டும் எனக் கூறுகின்றனர். அண்மையில் அராமிக் வரிவடிவத்தில் எழுதப்பட்ட அசோகர் கல்வெட்டுகள் மற்றும் அராமிக் கல்வெட்டுகள் இந்தியாவிற்கும் காந்தாரப் பகுதிக்கும் இடையே கிடைத்துள்ளதால் இவை பராசீகப் பேரரசுக் காலத்தில் நிலவிய உறவினை உணர்த்துகின்றன. இந்தியத் துணைக் கண்ட் த்தின் வடமேற்குப் பகுதியில் சுமார் 500 ஆண்டுகள் நின்று நிலவிய இவ்வரிவடிவம் இறுதியில் குஷானர்களால் உபயோகப்படுத்தப்பட்டது. குஷானர்களும் இந்திய நிலப் பகுதிக்கு இருப்பிடத்தை மாற்றிக் கொண்டு பிராமி வரிவடிவத்திற்கு மாறியபடியால் கரோஷ்டி வரி வடிவத்தின் பயன்பாடு மெல்ல வழக்கொழிந்து போயிற்று.

தமிழ் பிராமி

தமிழ் பிராமி எழுத்தின் வரிவடிவம் தொடர்பான ஆய்வுகள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலேயே ஓரளவு தெளிவு பெற்றது எனலாம். தமிழ் வரிவடிவத்தில் எழுதப்பட்ட ஏழாம் நூற்றாண்டி்னைச் சார்ந்த பல்லவர்காலக் கல்வெட்டுகளும், வட்டெழுத்து வரிவடிவத்தின் எழுதப்பட்ட 8ஆம் நூற்றாண்டி்னைச் சார்ந்த பாண்டியர் காலக் கல்வெட்டுகள் வரை அறிஞர்களால் அறியப்பட்டு ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டன. ஒரே கால கட்டத்தில் ஒருமொழிக்குத் தமிழ், வட்டெழுத்து என இரு வரிவடிவங்கள் ஏன் உபயோகப்படுத்தப்பட்டன என்பது அக்கால கட்டத்தில் ஆய்வு செய்த

வல்லுநர்களுக்குப் புரியாததாக இருந்தது. வட இந்தியாவில் அப்பொழுது கண்டு பிடிக்கப்பட்டு படித்துணரப்பட்ட பிராமி வரிவடிவத்திலிருந்தே தமிழ் வரிவடிவமும், வட்டெழுத்து வரிவடிவமும் தோன்றின என்பதை ஒப்பீட்டாய்வின் அடிப்படையில் டி.ஏ. கோபிநாதராவ், தி.நா. சுப்பரமணியன், சிவராமமூர்த்தி போன்றோர் நிறுவிய போதிலும் தமிழகத்தில் கிடைத்த பிராமி கல்வெட்டுக்களின் முழுத்தன்மை குறித்து அக்காலக் கட்டத்தில் அறிய இயலாது போயின. இருப்பினும் உ.வே.சாமிநாத ஐயர் அவர்களால் 1887ஆம் ஆண்டு முதற்கொண்டு வெளிக் கொணரப்பட்ட சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பாகப் புறநானூறு (1894), பதிற்றுப்பத்து (1904) போன்றவை தமிழ் அறிஞர்களிடையேயும் வரலாற்று அறிஞர்களிடையேயும் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தின.

புறநானூறு மற்றும் பதிற்றுப்பத்தில் காணப்படும் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் தமிழக வரலாற்றின் பழமையை அறியத்துணை புரிந்தன. ஆனால் புறச்சான்றுகளான கல்வெட்டுகள் நாணயங்கள் போன்றவை மூலம் உறுதிசெய்யப்படவில்லை. அசோகரது பிராமி வரிவடிவத்திற்கு இணையான வரிவடிவங்கள் தமிழகத்தில் குறிப்பாக தென்மாவட்டங்களில் கிடைத்த பின்னே தமிழக வரலாறு கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்பாக உறுதியான நிலைப்பாட்டுடன் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

அசோகர் பிராமி வரிவடிவத்தை ஒத்த வரிவடிவம் மாங்குளம் (1882), எடக்கல் (1984), கீழவலவு (1903) போன்ற இடங்களில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு ஆவணப்படுத்தப்பட்ட போதிலும் 1906இல் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ள மறுகால்தலை என்ற இடத்தில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு மூலமே இவ்வெழுத்துக்கள் அசோகர் பிராமியில் உள்ளது போல் இருப்பதாக உணரப்பட்டது. 1924இல் கே.வி. சுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்களால்

சென்னையில் நடைபெற்ற கீழ்த்திசை மொழிகள் மாநாட்டில் ஒரு கட்டுரை படிக்கப்பட்டது. வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க இக்கட்டுரையே தமிழ்-பிராமி வரிவடிவத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி மற்றும் அதன் பரவல் குறித்து அறிஞர்களிடையே ஒரு தெளிவு ஏற்பட வகை செய்தது. இராபர்ட் சீவல் அவர்களால் 1882இல் மதுரைக்கும் மேலூருக்கும் இடையே அமைந்துள்ள மாங்குளம் என்ற ஊரில் தமிழ் - பிராமி கல்வெட்டுகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டதன் மூலமும் பின்னர் அவை வெங்கையா அவர்களால் 1906இல் படித்துணரப்பட்டதன் மூலமும் தமிழக வரலாறு பல நூற்றாண்டு களுக்கு முன்பாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. முதன் முதல் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட தமிழ் பிராமி கல்வெட்டும் காலத்தால் முந்திய தமிழ்மொழிக் கல்வெட்டும் இதுவே ஆகும். இந்தியாவில் இதுவரை கிடைத்த காலத்தால் முந்திய சமணர் கல்வெட்டும் இதுவே ஆகும். அதுமுதல் தொடர்ந்து பல தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு ஆவணப்படுத்தப்பட்டன.

இந்திய அளவில் கிறிஸ்டியன் லாசன் என்பவர் 1836இல் ஜேம்ஸ் பிரின்சப் அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் பிராமி வரிவடிவத்தைக் கையாண்டுள்ளார். அகதுக்ல ராஜா என பிராமி வரிவடிவத்தை முதன் முதலில் படித்தவர் என்ற பெருமையுடன் பிராமி வரிவடிவத்தின் காலத்தைக் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முற்பட்ட காலத்திற்குச் சென்றதால் ஒரே நாளில் இந்தியாவின் வரலாறு பல நூற்றாண்டு கள் பின்னோக்கித் தள்ளப்பட்டது. எனினும் பிராமி எழுத்து முறையை முழுவதும் கற்றுணர்ந்த பெருமை ஜேம்ஸ் பிரின்சப் அவர்களையே சாரும்.

1966இல் ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்கள் மாங்குளம் கல்வெட்டில் காணப்படும் நெடுஞ்செழியன் மற்றும் வழி என்ற சங்ககாலப் பாண்டிய மன்னரின் பெயரைப் படித்ததன் மூலம் இக்கல்வெட்டின் வரலாற்று

முக்கியத்துவம் வெளிச்சத்திற்கு வந்தது. புகழூர்க் கல்வெட்டு இந்திய தொல்லியல் அளவீட்டுத் துறையின் அலுவலர்களால் 1928ஆம் ஆண்டு கண்டு பிடிக்கப்பட்டு 1927-28ஆம் ஆண்டு இந்திய கல்வெட்டு ஆண்டறிக்கையில் வெளியிடப்பட்ட போதிலும் இக்கல்வெட்டின் முக்கியத்துவத்தை அறிய மேலும் பல ஆண்டுகள் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. 1966 பிப்ரவரித் திங்கள் புகழூர்க் கல்வெட்டுகளை மீண்டும் கணணுற்ற ஐராவதம் மகாதேவன் இக்கல்வெட்டில் காணப்படும் சேர மரபைச் சார்ந்த ஆதன், இரும்பொறை போன்ற சொற்களைக் கண்டறிந்து வெளியிட்டார். இவரது இக்கண்டுபிடிப்பு வரலாற்று அறிஞர்களிடையேயும் தமிழ் அறிஞர்களிடையேயும் ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது. உடன் வரலாற்று வல்லுநர்கள் தமது கவனத்தைத் தமிழ்-பிராமி கல்வெட்டுகளின் பால் திருப்பினர். இது அக்கால கட்டத்தில் ஆய்வு நிலையில் ஏற்பட்ட அக்கால மன்னர்களின் பெயர்கள் தெளிவாகப் படித்தளிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு ஆகும். பின்னர் ஆர்.பன்னீசெல்வம் புகளூர் கல்வெட்டில் காணப்படும், சேர மரபினரைப் பதிறுப்பத்துடன் ஒப்புநோக்கி இக்கல்வெட்டிற்கு மேலும் உரமேற்றினார். இதற்கு அடுத்த ஆண்டில் மாங்குளம் கல்வெட்டில் காணப்படும். சங்க கால பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ்செழியனின் பெயர் ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்களால் கண்டறியப்பட்டது.

அண்மையில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளில் மிகவும் புகழ்வாய்ந்த கல்வெட்டு திருக்கோவிலூர் வட்டத்தில் தென்பெணன் ஆற்றங்கரையில் கிடைத்த 'ஐம்பை' கல்வெட்டாகும். இக்கல்வெட்டை 1981 அக்டோபர் திங்கள் தமிழ்நாடு தொல்லியல் துறையைச் சார்ந்த ஆய்வு மாணவர் கே. செல்வராஜ் கண்டுபிடித்தார். இக்கல்வெட்டில் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி எனும் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அசோகரின் இரண்டாம்

பாறைக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் தமிழ் மன்னர் மரபுகளில் குறிப்பிட்ட 'சதியபுதோ' என்ற சொல்லின் பிராகிருத வடிவமே என்பது உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. எனவே மாங்குளம், புகழூர், எடக்கல், ஜம்பை முதலிய இடங்களில் கிடைத்த தமிழ்-பிராமி கல்வெட்டுகள் தமிழக வரலாற்றைச் சங்க இலக்கியங்களுடன் ஒப்பு நோக்கி ஒரு நிலையான கால எல்லைக்குள் வைக்க அடிப்படையாயின.

பாணைக் கீறல்களில் தமிழ் - பிராமி எழுத்துக்கள் 1882இல் தமிழ் பிராமி கல்வெட்டு மாங்குளம் கற்குகையில் இராபர்ட் சீவல் அவர்களால் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட போதிலும் தமிழ்-பிராமி பொறித்த பாணை ஓடுகள் முதன் முதலாக 1941-44இல் சங்க கால வேளிர் மரபைச் சார்ந்த வீரை வெளியன் வேணமானின் ஆளுமைக்குட்பட்டிருந்த அரிக்கமேடு (சங்க காலப் பெயர் வீரை) என்ற சங்க காலத் துறைமுகத்தில் இருந்து வெளிக் கொணரப்பட்டது. தற்பொழுது 20க்கும் மேற்பட்ட சங்க கால ஊர்களிலிருந்து நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்-பிராமி பொறிப்புக் கொண்ட பாணை ஓடுகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் கொடு மணல் அகாழாய்விலிருந்து மிக அதிகமாக 200க்கும் மேற்பட்ட பாணைப் பொறிப்புகள் வெளிக் கொணரப்படன. இந்தியாவில் கிடைத்த மிக அதிக எண்ணிக்கையுடைய பாணைப் பொறிப்புகள் கொடுமணல் பொறிப்புகளே ஆகும். இது கொடுமணல் வாழ்விடத்தில் மேற்கொண்ட ஒரு சதவீதத்திற்கும் குறைவான அகழாய்வில் கிடைத்தவை. உறையூர், கரூர், அழகன்குளம் போன்ற இடங்களில் கணிசமான அளவில் இவை கிடைத்துள்ளன.

தமிழ்-பிராமி படித்தறிதல் 1882ல் தமிழ்நாட்டில் பிராமி கல்வெட்டுகள் கண்டறியப்பட்ட போதிலும் இக்கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் வரிவடிவங்கள் தமிழ் மொழியைத் தாங்கி உள்ளன என்பதைக் கண்டறிய ஏறத்தாழ நாற்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேல் பொறுத்திருக்க வேண்டி யதாயிற்று.

பல்வேறு அறிஞர்களின் அயராத உழைப்பின் காரணமாகவே இவை படித்தறியப்பட்டன. இவை நான்கு கட்டங்களில் நடைபெற்றதாக ஐராவதம் மகாதேவன் கருதுகிறார். குகைக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் பிராமி வரிவடித்திற்குரிய சரியான தமிழ் ஒலி வடிவத்தைக் கண்டு பிடித்தது முதல் கட்ட வளர்ச்சி எனவும், தமிழ்மொழிக் உரித்தான சிறப்பு எழுத்துக்கள் ழ, ள, ற, ன ஆகிய எழுத்துக்களுக்குரிய வரிவடிவத்தைக் கண்ட றிந்தமை இரண்டாவது கட்ட வளர்ச்சி எனவும்', மௌரியர் பிராமி அல்லது அசோகர் பிராமி வரிவடிவத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட எழுத்து முறைக்கு மாற்றாகத் தமிழ் மொழிக்குரிய எழுத்துமுறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதைக் கண்ட றிந்தது மூன்றாவது கட்ட வளர்ச்சி எனவும், தமிழகத்தில் உள்ள அனைத்து தமிழ்க் குகைக் கல்வெட்டுகளையும் முறையாக ஆவணப்படுத்தி பதிப்பித்தமை நான்காவது கட்ட வளர்ச்சி எனவும் ஐராவதம் மகாதேவன் இனங்கண்டுள்ளார். இந்நான்கு கட்டங்களில் ஏற்பட்ட ஒருமித்த வளர்ச்சியின் காரணமாகத் தமிழ் வரிவடிவத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி மற்றும் எழுத்து முறையை முழுமையாக அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. இது தமிழர், பண்பாடு பற்றிய புரிந்துணர்தலுக்கு வலுவூட்டியது.

கே.வி.சுப்பிரமணிய ஐயர் 12 இடங்களில் கிடைத்த 30 கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் தமிழுக்கே உரித்தான சிறப்பு எழுத்துக்களான ழ, ள, ற, ன ஆகிய வரிவடிவங்களைச் சரியாகக் கண்டறிந்தார். தான் கண்டறிந்த எழுத்துக்களின் துணை கொண்டும் இக்கல்வெட்டுக்களைச் சரியாகப் படித்தறிந்து இக்கல்வெட்டுக்கள் பழந்தமிழ் மொழியிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன என்ற தமது சரியான கணிப்பை வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க கட்டுரையாக 1924இல் சென்னையில் நடைபெற்ற மூன்றாவது கீழ்த்தசை மாநாட்டில் படித்து தமிழ்ப் பிராமி கல்வெட்டாய்வில் மங்காப் புகழ் பெற்றார்.

1961ஆம் ஆண்டு கண்டு பிடிக்கப்பட்ட அரச்சலூர் பிராமி கல்வெட்டில் மெய்யெழுத்துக்குப் புள்ளியிடும் பழக்கம் இருந்தமை கண்டறியப்பட்டது. கே.ஜி.கிருஷ்ணன் இக்கல்வெட்டில் காணப்படும் முதல் எழுத்தான ஏ வரி வடிவத்தில் நடுவில் ஒரு புள்ளி காணப்படுவதைச் சுட்டிக்காட்டி இவ்வரிவடிவம் எ என்ற குறில் வடிவத்தைக் குறிப்பதாக முதன் முதலில் தெரிவித்தார். இதைத் தொடர்ந்து இப்புள்ளியிடும் முறை, சாதவாகன மன்னர் சதகர்ணனின் வெள்ளிக் காசின் பின்புறம் தமிழ் வரிவடிவத்திலும், ஆண்டிப்பட்டியில் கிடைத்த சேந்தனின் ஈயக் காசிலும் பின்னர் கிப்ட் சிரோன்மணி அவர்களால் ஆணைமலைக் கல்வெட்டிலும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டதன் மூலம் மெய்ப்புள்ளி குறித்த விவாதத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி இடப்பட்டது. தமிழ்-பிராமி கல்வெட்டாய்வில் பெரும் ஈடுபாடு கொண்ட ஐராவதம் மகாதேவன் 1962-66 இடையே கல்வெட்டு உள்ள இடங்களுக்கு நேரடியாகச் சென்று கணப் படி, மைப்படி, ஒளிப்படம் ஆகியவை எடுத்து அனைத்துக் கல்வெட்டுகளையும் முறையாக ஆவணப்படுத்தி பின்னர் அவற்றை மீள் ஆய்விற்கு உட்படுத்தினார். இவ்வாய்வின் முடிவுகள் 1966இல் தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் ஆய்வுத்துறை நடத்திய கல்வெட்டுக் கருத்தரங்கில் படிக்கப்பட்டு பின்னர் கட்டுரையாக 1968இல் வெளியிடப்பட்டது. தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் எழுத்து, எழுத்து முறை, வரிவடிவம், மொழியியல் அமைப்பு, சமூகக் கட்டமைப்பு அரசியல் மற்றும் அதில் காணப்படும் பல்வேறு வரலாற்றுச் செய்திகளை ஆராய்ந்து 2003இல் ஒரு நூலை வெளியிட்டார். இது தமிழ் பிராமி கல்வெட்டுக்கள் தொடர்பான ஆய்விற்கு ஒரு ஆவணப் பெட்டகம் ஆயிற்று. அரிக்கமேடு, அழகன் குளம், மாங்குளம், கொடுமணல் அகழாய்வில் இருந்து கிடைத்த தமிழ்-பிராமி பொறிப்பு பெற்ற பாணை ஓடுகளின் அடிப்படையிலும் இலங்கையில் கிடைத்த

பிராமித் தரவுகளின் அடிப்படையிலும் மகாதேவன் தமிழ்-பிராமிக்குக் கீழ்க்கண்டவாறு காலக் கணிப்பு செய்தார். முற்காலத் தமிழ்-பிராமி கி.மு. இரண்டு முதல் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டு வரை, பிற்காலத் தமிழ் பிராமி கி.பி. இரண்டு முதல் கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டு வரை இருப்பினும் இவரது காலக் கணிப்பினை ஏற்றும் மறுத்தும் இரா.நாகசாமி, நடன காசிநாதன், கே.வி. ரமேஷ், எம்.டி.சம்பத், ச.இராஜவேலு, கா.ராஜன், எ.சுப்பராயலு போன்றோர் கருத்துக்களை வெளியிட்டனர்.

இவர்களில் கே.வி.ரமேஷ், எம்.டி.சம்பத் நடன காசிநாதன், ச.இராஜவேலு ஆகியோர் கல்வெட்டுகளின் அடிப்படையிலும், கா.ராஜன் மணன் டுக்காய்வின் அடிப்படையிலும் தமிழ், பிராமியின் காலத்தை அசோகர் காலத்திற்கு முன்பாக அதாவது கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பாக எடுத்துச் சென்றுள்ளனர்.

1. அசோகன் பிராமியில் கூட்டெழுத்து முறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
2. தமிழ் பிராமியில் தமிழுக்கே உரித்தான ழ ள ற ன எழுத்துக்களுக்குரிய வரிவடிவங்கள் காணப்படுகின்றன.
3. தமிழ் பிராமியில் அசோகன் பிராமியில் உள்ளதுபோல் கூட்டெழுத்து முறை கடைபிடிக்கப்பட வில்லை.
4. அசோகர் பிராமியில் எ, ஓக்குரிய வரிவடிவம் நெடிலாகப் படிக்கப்படும். ஆனால் தமிழ் பிராமியில் குறில், நெடில் என இருவகையாகப் படிக்கப்படும்.

மிகப் பழமையான குகைக் கல்வெட்டுக்கள் பிராமி எழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பாண்டிய நாட்டில் பல இடங்களில் இக்குகைக் கல்வெட்டுக்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. இலங்கையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட குகைக் கல்வெட்டுக்களும் தமிழகத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட குகைக் கல்வெட்டுக்களும் ஏறத்தாழ ஒத்துள்ளன.

இக்கல்வெட்டுக்களின் காலம் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு என்பர். தமிழகம் முழுவதும் பிராமி கல்வெட்டுகள் பல்வேறு அறிஞர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட வண்ணம் உள்ளன.

வடபிராமி

அசோகர் கண்ட பிராமி எழுத்துக்கள் கி.மு. 1ஆம் நூற்றாண்டில் குசலன் பிராமியாகவும், கி.பி. 4ல் குப்த பிராமியாகவும், கி.பி. 7ல் சித்த மாத்திரிகள் பிராமியாகவும் கி.பி. 10ல் நாகரிக வடிவமாகவும் வரிவடிவம் பெற்றது.

தென் பிராமி

தென்பிராமியைத் 'திராவிடி' என்றும் வழங்குவர். தென்பிராமியில் வடமொழிக்கு இன்றியமையாத பல ஒலிகள் இல்லை. மூச்சுடை ஒலிகள் இல்லை. வடமொழிக்கு வேண்டாத எ ஓ குறில்கள் உள்ளன. தொல்காப்பிய பழந்தமிழ் மொழிக்குரிய ஒலிகளை மட்டும் உணர்த்தி வந்துள்ளன. எனவே பழந்தமிழ் எழுத்தையொட்டி அமைக்கப்பட்டதை அறியமுடிகிறது. இந்தியாவிலுள்ள மொழிகளில் தமிழ் ஒன்றுதான் இவ்விதம் உள்ளது. அங்ஙனமாயின் பிராமி முதலில் தமிழுக்கென அமைந்த லிபியாக இருத்தல் வேண்டும் என்கின்றனர். எ, ஏ, ஒ, ஓ வேறுபடுத்தப்படுவதும் 'ழ' கரம் இனங் காணப்பட்டதும், ற, ன, ஏ போன்றவற்றின் மெய்களும் இப்பிராமி கல்வெட்டுகளில் உள்ளன. இன்று வழக்கில் இல்லா பழந்தமிழ்ச் சொற்கள் இக்கல்வெட்டுகளில் இடம் பெற்றுள்ளன. பிராமி எழுத்தைத் 'தமிழ்' என்றும் இந்த எழுத்தில்தான் சங்க இலக்கியங்கள் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என நடன காசிநாதன் கூறுகிறார்.

தமிழி கி.மு. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சமயவங்க சுத்த என்ற சமணநூலில் 18 வகையான எழுத்துக்களின் பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

அவைகளுள் பிராமி, கரோஷ்டி என்பவற்றுடன் தமிழி என்ற பெயரும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே பிராமியும், தமிழியும் வெவ்வேறானவை என்பதையும் இது தமிழகத்தில் வழங்கிய எழுத்தைக் குறிக்கிறது என்பதும் தெளிவாகிறது. எனவே பிராமி என்ற பெயர் வழங்கப்பட்ட காலத்திலேயே தமிழ் என்ற பெயரும் வழக்கில் இருந்ததை நாம் அறியலாம். எனவே அந்தத் தொல்லெழுத்தைத் தமிழி என அழைப்பதே பொருந்தும் என்று தமிழறிஞர்கள் ஆர்வலர்கள் கூறுகின்றனர். தமிழ் எழுத்து முறையாலும் பேச்சு முறையாலும் மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு மொழிகளுக்குத் தாயாக உள்ளபோது தனக்கென எழுத்து முறையைக் கொண்டிருக்குமே தவிர பிராமி எழுத்தைச் சார்ந்ததாகக் கொள்ள இயலாது. வட்டெழுத்தைப் பழந்தமிழ் வடிவம் எனலாம் என்று கூறுகின்றனர்.

தமிழ் பிராமி எழுத்து முறை கற்றல்

இவ்வெழுத்துக்களை எளிதாகக் கற்றுக் கொள்ள முடியும். தமிழ் பிராமி கல்வெட்டுக்கள் தமிழகத்தில் இயற்கையாக அமைந்த குகைத் தளங்களில் தமிழ் பிராமி கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. அவைகளில் முக்கியமானதாகக் கருதப்படுவது மாங்குளம் கல்வெட்டு, சித்தன்ன வாசல் கல்வெட்டு, அழகர் மலைக் கல்வெட்டு, புகளூர் கல்வெட்டு, அரச்சலூர்க் கல்வெட்டு ஆகியவை ஆகும்.

மாங்குளம் கல்வெட்டு

மதுரைக்கு அருகே உள்ள இக்கல்வெட்டு மீனாட்சி புரம் கல்வெட்டுகள் என்றும் அரிட்டாபட்டி கல்வெட்டுகள் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. ஆயின் ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்கள் மாங்குளம் கல்வெட்டு என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மாங்குளம் கல்வெட்டுகள் அமைந்த மலை கமுகுமலை என்றும் ஓவா மலை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டைச்

சார்ந்த இக்கல்வெட்டுகளில் உள்ள செய்தி வருமாறு. நந்த ஸிரியக்குவன் என்பவருக்கு நெடுஞ்செழியன் பள்ளியமைத்துக் கொடுத்ததை முதற்கல்வெட்டு கூறுகிறது. இரண்டாம் கல்வெட்டு அதே பெரியவருக்கு நெடுஞ்செழியனின் சாலகன் இளஞ்சடிகனின் தந்தை சடிகன் என்பான் பள்ளி செய்வித்ததைக் கூறுகிறது. மூன்றாவது கல்வெட்டு அதே பெரியவருக்கு வெள்ளரை நிகமத்தைச் சேர்ந்த காவிதிகழிதிக அந்தை என்பவனின் மகன் பிணவு என்பவன் கொடுத்ததைக் குறிக்கிறது. சந்தரிதன் மற்றும் வெள்ளறை நிகமத்தோன் தானம் கொடுத்ததைப் பிற கல்வெட்டுகள் கூறியுள்ளன. மாங்குளம் கல்வெட்டிலுள்ள எழுத்துக்கள் கி.மு. 2 அல்லது 3ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. எனவே இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்படும் நெடுஞ்செழியன் சங்க காலத்திற்கும் முற்பட்டவன் என ஜே.தர்மராஜ் கூறுகிறார். சித்தன்னவாசல் புதுக்கோடல் டயிலிருந்து பத்து மைல் தொலைவில் உள்ளது. இந்த மலைப் பகுதியில் ஏழடிப்பட்டம் என்ற ஒரு பகுதி உள்ளது. அங்குச் சில கற்படுக்கைகள் இருக்கின்றன. ஒரு கற்படுக்கையின் பக்கவாட்டில் இந்தக் கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் காலம் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டு இரண்டு வரிகள் உள்ள இக்கல்வெட்டின் செய்தி வருமாறு. 'எருமை நாட்டுக் குமிழூரில் பிறந்த காவிதி ஈதேனுக்குச் சிறுபோவில் இளையர் செய்த அதிட டானம்'. இந்தக் கல்வெட்டின் வாசகங்களைப் பலர் பலவிதமாகப் படித்துள்ளனர். ஆயின் ஐ. மகாதேவன் அவர்கள் படித்தமைதான் சிறப்பாக அமையப் பெற்றது.

அழகர்மலை கல்வெட்டு

அழகர் மலை பழமுதிர்ச்சோலை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இந்த மலையின் ஒரு பகுதியில் இயற்கையாக அமைந்த குகைத் தளம் உள்ளது. இதைக் கிடாரிப்பட்டி என்ற ஊரில் இருந்து சுமார் 3 மைல் தொலைவு நடந்து

சென்றுதான் அடைய முடியும். மலையில் ஏறிச் சென்று பார்ப்பதற்கு வசதியாக படிகள் அமைத்திருக்கிறார்கள். இந்த இயற்கைக் குகைத் தளத்தில் கற்படுக்கைகள் உள்ளன. கற்படுக்கையின் தளத்திற்கும், பாறை முகப்பிற்கும் உயரம் மிக அதிகம். முகப்பின் புறத்தே நீண்ட பணல் டயக் கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கல்வெட்டுகள் தமிழ் பிராமியில் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவை கி.மு. இரண்டாம் அல்லது முதலாம் நூற்றாண்டச் சேர்ந்தவையாகக் கருதப்படுகின்றன.

இக்கல்வெட்டுகளால் மதுரையைச் சேர்ந்த பல வணிகர்களை அறிய முடிகிறது. பொற்கொல்லன், உப்பு வணிகன், அறுவை வணிகன், கொழு வணிகன் முதலியோர் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். இதனால் மதுரையைச் சேர்ந்த பல செல்வந்தர்கள் சமண சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று அறிய முடிகிறது. பலதரப்பட்ட பிரிவினர் சமுதாயத்தில் வாழ்ந்தனர் பெண்கள் துறவிகளும் இருந்துள்ளனர்.

புகளூர் கல்வெட்டு

திருச்சி மாவட்டம் கருவூரிலிருந்து பத்து மைல் தூரத்தில் உள்ள புகளூரில் ஆறு நாட்டார் மலை என்ற மலை ஒன்று உள்ளது. மலையடிவாரத்தில் வேலாயுதபாளையம் என்ற ஊர் உள்ளது. மலையின் மீது தென்புறத்திலும் வடபுறத்திலும் இயற்கை குகைத்தளங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இதில் வடபுறம் உள்ள குகைத் தளத்தில் ஒரு கல்வெட்டு உள்ளது. இது கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி அல்லது மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியைச் சார்ந்ததாகும். தென்புறக் குகைத்தளத்தில் பல கல்வெட்டுகள் உள்ளன. பக்கவாட்டிலும், பாறையின் முகப்பிலும் உள்ள இரு கல்வெட்டுகள் சங்க கால வரலாற்றிற்கு மிகவும் இன்றியமையாத கல்வெட்டுகளாகும். மூத்த அமணனாகிய செங்காயபன்

என்ற துறவி உறைவதற்காகக் கோ ஆதன் சேரல் இரும்பொறையின் பேரணும் பெருங்கடுங்கோவின் மகனும் ஆகிய இளங்கடுங்கோன் என்பவன் தான் இளங்கோ ஆவதற்காகப் பெருங்கற்படுக்கை செய்து கொடுத்தான் என்று ஒரு கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது.

அரச்சலூர் கல்வெட்டு

ஈரோட்டி லிருந்து பன்னிரண்டு மைல் தொலைவில் காங்கேயம் செல்லும் பாதையில் அரச்சலூர் என்ற கிராமம் உள்ளது. இந்த ஊரின் எல்லையில் நாகமலை உள்ளது. இதில் ஆண்டிப்பாறை என்ற பகுதி உள்ளது அங்குப் பாண்டியர் குழி என்ற பகுதியில் பணட்டய எழுத்துக்கள் உள்ள குகைத்தளம் உள்ளது. இதில் தமிழி எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள மூன்று கல்வெட்டுகள் உள்ளன. இவையே அரச்சலூர் கல்வெட்டுகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அக்காலத்தில் நிலவிய இசையின் மேன்மையை இக்கல்வெட்டுகள் பறைசாற்றுகின்றன.

வட்டெழுத்து

தமிழ் வட்ட வடிவமான ஒரு வகை எழுத்தாக இருந்த பொழுது வட்டெழுத்து என்றழைக்கப்பட்டுள்ளது. கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய வட்டெழுத்து தொண்டை நாட்டில் எட்டாம் நூற்றாண்டு வரை இருந்து வந்துள்ளது. பாண்டிய நாட்டில் 12ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும், மலையாள நாட்டில் அண்மைக்காலம் வரையிலும் வழங்கி வந்தது. பின்னர் மலையாள எழுத்தாக உருமாறியது. மலையாள நாட்டில் இவ்வட்டெழுத்து 'தெக்கன் மலையாளம்' என்றும், 'கோலெழுத்து' என்றும் 'நானா மோனம்' என்றும் அழைக்கப்பட்டது. இவ்வட்டெழுத்து தமிழகம் முழுவதும் உபயோகப்படுத்தப் பட்டிருப்பதை கிடைக்கக்கூடிய சாசனங்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

வட்டெழுத்தும் பாண்டியரும் தமிழ் நாட்டில் பாண்டிய நாடுதான் செந்தமிழ்நாடு என்று சிறப்பித்துப் பேசப்பட்டது. தண்ணார் தமிழ் அளிக்கும் தண் பாண்டிய நாடு என்று மாணிக்க வாசகர் பாடியுள்ளார். சங்கம் நிறுவி தமிழ் வளர்த்தவர் பாண்டியர், தமிழை வளர்த்த பாண்டியர்களே வட்டெழுத்தையும் வளர்த்தவர். பாண்டியர் ஆட்சிக் காலத்தில் வட்டெழுத்தே அரசு அங்கீகாரம் பெற்ற எழுத்துமுறையாக இருந்திருக்கிறது. பாண்டிய நாட்டில் 7ஆம் நூற்றாண்டி் லிருந்து வட்டெழுத்து நன்கு வளர்ச்சி அடைந்து ஒரு தனி வடிவத்தைப் பெற்று விட்டதாக தி.நா. சுப்பிரமணியம் கருதுகிறார். இக்கால சாசனங்களில் ங, லு, து, லு ஆகிய எழுத்துக்கள் வேறுபாடுகளுடன் விளங்குகின்றன. 8, 9ஆம் நூற்றாண்டு ப் பாண்டியர் காலத்திய செப்பேடுகள் அனைத்தும் வட்டெழுத்தில் உள்ளன. செப்பேடுகள் அரசனால் அளிக்கப்படுபவை. இதனால் வட்டெழுத்து பாண்டியன் அவையில் சிறப்புற்றிருந்தது. பாண்டிய நாட்டில் கி.பி. 1000 வரை வட்டெழுத்தில் சாசனங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன.’

வட்டெழுத்து காணப்படும் இடங்கள்

வட்டெழுத்து தமிழகத்தில் கன்னியாகுமரி, திருநெல்வேலி, இராமநாதபுரம், மதுரை, கோவை, சேலம், தர்மபுரி, வட ஆர்க்காடு, தென் ஆர்க்காடு ஆகிய பகுதிகளிலும், செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் சில பகுதிகளிலும் வழக்கில் இருந்துள்ளன. சோழ நாட்டில் திருச்சி, தஞ்சை மாவட்டங்களில் வழக்கில் இல்லை ஆயின் வட்டெழுத்து கர்நாடகம் வரை பரவியிருந்துள்ளது.

வட்டெழுத்தின் வீழ்ச்சி பாண்டிய நாட்டில் மிகச் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்த வட்டெழுத்து, பாண்டிய நாட்டைச் சோழர்கள் கைப்பற்றிய பிறகு வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. பிற்காலச் சோழர் குலத்தைச் சார்ந்த

முதலாம் பராந்தகச் சோழன், பாண்டிய நாட்டை கி.பி. 910ஆம் ஆண்டில் கைப்பற்றியதாக அறியப்படுகிறது. அவன் தன்னை மதுரை கொண்ட பரகேசரி என்று கூறிக்கொள்கிறான். அவன் காலத்திலிருந்து சோழர் ஆதிக்கம், பாண்டிய நாட்டில் பரவத் தொடங்கியது. இராசராசன் காலத்தில் பாண்டிய நாடு முழுமையும் சோழர் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வந்தது. சோழர்கள், பாண்டிய நாட்டில் சிறிது காலம் வட்டெழுத்தையே பயன்படுத்தினர். ஆனால் அவர்கள் வட்டெழுத்தை ஆதரிக்காததால் வட்டெழுத்தின் மதிப்பு குறையத் தொடங்கியது. கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டியர் பகுதியிலிருந்து வட்டெழுத்து மறைந்து விட்டதாகக் கருதப்படுகிறது

திருக்குற்றாலக் கல்வெட்டு

பராக்கிரம பாண்டியத் தேவர் கி.பி. 1387இல் திருக்குற்றால நாத சுவாமி திருக்கோயிலின் கர்ப்பக் கிரகத்தைப் புதுப்பித்தார். அப்பொழுது அதன் சுவர்களில் இருந்த சாசனங்களைத் தனியாகப் பெயர்த்து எழுதிக் கொண்டு கட்டிடப் பணி முடிந்த பின் மீண்டும் அந்த சாசனங்களைச் செதுக்கியுள்ளார். பழைய சுவரிலுள்ள கல்வெட்டு வட்டெழுத்தாக இருந்ததால் படிக்க முடியாமை கருதி அந்த எழுத்தை மட்டும் விட்டு விட்டதாகவும் கல்வெட்டில் எழுதி வைக்கப்பட்டுள்ளது. கி.பி. 1070இல் சோழர்களிடமிருந்து சேர மன்னன் இராமவர்ம குலசேகரன் சேர நாட்டை மீட்டதாகச் சரித்திரம் கூறுகிறது. இதனால் சேர நாட்டில் வட்டெழுத்து அழிவுறாமல் இருந்துள்ளது. 18ஆம் நூற்றாண்டு வரை வட்டெழுத்து ஒரு சில பகுதிகளில் வழக்கில் இருந்திருக்கிறது. கேரள தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினிடம் இவ்வட்டெழுத்து சுவடிகள் அதிக அளவில் உள்ளன. அவற்றைப் படிக்க முடிந்தால் சேரர் வரலாறும் வட்டெழுத்தின் சிறப்பும் வரலாற்றிற்கு மெருகூட்டும். ஆராய்ச்சியாளர்கள் வட்டெழுத்தின் வளர்ச்சியை

மூன்று கட்டங்களாகப் பிரிப்பர். கி.மு. 2-1ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 7-8ஆம் நூற்றாண்டு வரை வளர்ந்த வளர்ச்சி முதல் கட்ட வளர்ச்சியாகவும், கி.பி.இ 8-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு முடிய வளர்ந்த வளர்ச்சி இரண்டாம் கட்ட வளர்ச்சியாகவும், கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.17ஆம் நூற்றாண்டு வரை வளர்ந்த வளர்ச்சி மூன்றாம் கட்ட வளர்ச்சியாகவும் கொள்ளப்படுகிறது. முதற்கட்ட வளர்ச்சியில் வட்டெழுத்துகளும் தொன்மைத் தமிழ் எழுத்துக்களைப் போன்றே நேர்நேராக எழுதப் பெற்றுள்ளன. இராமநாதபுரம் மாவட்டம் பூலாங்குறிச்சியில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டு இதற்குச் சிறந்த உதாரணமாகும். மேலும் இத்தகைய எழுத்துக்கள் உள்ள கல்வெட்டுகள் வடார்க்காடு, தருமபுரி மாவட்டங்களில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ள நடுகற்களில் காணப்படுகின்றன. இவ்வெழுத்துக்களில் உள்ள சில கல்வெட்டுகளில் எகர ஓரகத்துக்குப் புள்ளி உள்ளன. பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டில் புள்ளியிட்டு எழுதியிருப்பதைத் தெளிவாகக் காணலாம்.

பூலாங்குறிச்சி கல்வெட்டு வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள்

1. பூலாங்குறிச்சி,
2. இருளப்பட்டி (தருமபுரி மாவட்டம்),
3. தொண்டூர் (தருமபுரி மாவட்டம்-நடுகல்),
4. திருநாதர் குன்று (தென்னார்க்காடு மாவட்டம்),
5. சாத்தனூர் (தருமபுரி மாவட்டம்) நடுகல்,
6. மதுரை ஆகிய இடங்களில் உள்ளன.

அவற்றில் பூலாங்குறிச்சி கல்வெட்டின் சிறப்பைக் காணலாம். சிவகங்கை மாவட்டத்துத் திருப்பத்தூர் வட்டத்தில் பூலாங்குறிச்சி அமைந்துள்ளது. இவ்வூரிலுள்ள மதகுமலைச் சரிவின் அடிவாரத்தில் தமிழ்

பிராமியின் பிற்கால வடிவத்தில் அமைந்த மூன்று கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் நடுவிலுள்ள கல்வெட்டு மட்டும் இன்னும் முழுமையாகப் படிக்க இயலவில்லை. படிக்கப் பெற்ற ஏனைய இரண்டு கல்வெட்டுகளும் அடுத்தடுத்து ஆண்ட சேந்தன். சேந்தன் கூற்றன் என்ற மன்னர்களின் காலத்தினைச் சார்ந்தவையாகும். சேந்தன் கூற்றன் காலக் கல்வெட்டினை எழுதியவன் நரியங்காரி என்று அக்கல்வெட்டிலேயே தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கல்வெட்டுகளை ஆய்வு செய்ததன் மூலம் பண்டைய தமிழிலக்கிய காலத்திற்கும் பல்லவர் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் வழக்கிலிருந்து தமிழ் பிராமி, வட்டெழுத்து, தமிழ் ஆகிய எழுத்துக்களின் வரிவடிவங்களையும் அவை வளர்ந்த முறையினையும் ஓரளவு அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

சங்க காலத்திற்குப் பின்னர் அதிக அளவில் எழுத்துக்களின் வரிவடிவங்களைத் தரும் முதற்கல்வெட்டுக்கள் இவையெனலாம். உயிரெழுத்துக்களில் அ, ஆ, இ, உ, ஏ, ஓ ஆகிய வரிவடிவங்கள் இக்கல்வெட்டில் உள்ளன. பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டிற்கு முன்பு இகரம், ஈகாரம் இரண்டு ம் வேறுபாடு இல்லாத வகையில் ஒரே வரிவடிவில் விரவி வந்தன. அவற்றில் இகரத்திற்குத் தனி வரிவடிவம் மூன்று கோடுகளின் அடிப்படையில் இருப்பதைப் பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டில் காணமுடிகின்றது. இதுவே பிற்காலத் தமிழ் வட்டெழுத்துக்களின் இகர வரிவடிவத்திற்கு முன்னோடியாக விளங்குகின்றது. மேலும், தமிழில் உள்ள பதினெட்டு மெய்யெழுத்துக்களின் வரிவடிவங்களையும் பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டுக்களில் காணமுடிகிறது. ழ க ர மெய் மட்டும் இல்லை. (புள்ளி இல்லை.

வட்டெழுத்தின் மூன்று நிலைகள்

முதல் நிலை

தமிழ்-பிராமி வரிவடிவம் வட்டெழுத்தாக மாறும் நிலையைக் காணமுடிகிறது. இத்தகைய மாறும் நிலையைக் கொண்ட கல்வெட்டுக்களாக அரச்சலூர், அரசலாபுரம், அம்மன்கோயில்பட்டி, இந்தளூர், பூலாங்குறிச்சி போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இக்கல்வெட்டுக்களில் பெரும்பாலும் மெய்யெழுத்துக்களுக்குப் புள்ளியிடப்பட்டுள்ளன.

இரண்டாம் நிலை

வட்டெழுத்து என்ற அடிப்படைத் தன்மையினைப் பெற்ற கல்வெட்டுக்களாக இருளப்பட்டி (கி.பி.500-550), திருநாதர் குன்று (கி.பி. 600) பறையன்பட்டு, சிம்மவர்மனின் தொண்டமனூர் நடுகல் கல்வெட்டு (550-570) முதலாம் நரசிம்ம வர்மனின் சாத்தனூர் நடுகல் கல்வெட்டு (கி.பி. 630-668) ஆகிய கல்வெட்டுக்களைக் குறிப்பிடலாம்.

மூன்றாம் நிலை

வட்டெழுத்து முழுமையான வளர்ச்சி பெற்ற அதன் ஒலிக் குறியீடுகள் அனைத்தும் அடிப்படை வரிவடிவத்துடன் இணைந்து விட்டதை அறியலாம். இதற்குப் பாண்டியன் சேந்தனின் மதுரைக் கல்வெட்டு (கி.பி.770) தமிழகத்தில் கிடைத்த முதல் செப்பேடான பராந்தக நெடுஞ்சடையனின் வேள்விக்குடிச் செப்பேடு (கி.பி. 770) வரகுண பாண்டியனின் அம்பா சமுத்திரம் கல்வெட்டு (கி.பி. 886) சோழன் தலை கொண்ட வீரபாண்டியனின் அம்பாசமுத்திரம் கல்வெட்டு (கி.பி. 966) ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

தமிழ் பிராமியிலிருந்து வளர்ச்சி பெற்ற வட்டெழுத்தாக உருமாற்றம் பெற்ற இவ்வரிவடிவம் தமிழகத்தில் கி.பி. 4-5ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 10ஆம் நூற்றாண்டு வரை சிறப்புடன் இருந்தது. பின்னா்த் தமிழ் வரிவடிவத்திற்கு

இடம் விட்டு கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் தமிழகத்திலிருந்து முழுவதுமாக மறைந்துவிட்ட போதிலும் தமிழகத்தில் குறிப்பாக நடுகற்களிலும் பாண்டிய நாட்டிலும் சுமார் 700 ஆண்டுகள் வட்டெழுத்து கோலோச்சியது.

பல்லவர்கள் தங்கள் செப்பேடுகளில் ஒன்றில் கூட வட்டெழுத்தைப் பயன்படுத்தவில்லை. ஆனால் பாண்டியர்களின் முற்காலச் செப்பேடுகள் வட்டெழுத்தைத் தாங்கி இருக்கின்றன. (வேள்விக்குடி, சின்னமனூர் சிறிய செப்பேடு) மேலும் தங்கள் கல்வெட்டுகளிலும், செப்பேடுகளிலும் 13-14ஆம் நூற்றாண்டு வரை வட்டெழுத்தைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். பணை டத் தமிழ் எழுத்துக்களாகிய வட்டெழுத்துக்கள் தமிழ் மக்களாலேயே முற்காலத்தில் அமைக்கப் பெற்றவை என்பதும், அவ்வட்டெழுத்தின் திருந்திய வடிவங்களே இப்போதுள்ள தமிழ் எழுத்துக்கள் என்பதும் உணரற்பாலது. எனவே, தமிழ் எழுத்துக்கள் தமிழ்நாட்டி் லேயே தோன்றிய தனி எழுத்துக்கள் என தி.வை.சதாசிவபண்ட் ரரத்தார் 'கல்வெட்டுக்கள் கூறும் உண்மைகள்' எனும் தம் நூலில் கூறி உரிய சான்றுகளையும் தந்துள்ளார். வட்டெழுத்திலிருந்து தான் தமிழ் எழுத்துக்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று பல ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். இவ்வெட்டெழுத்துக்கள், அசோகரின் பிராமி எழுத்துகளிலிருந்து தோன்றி, வளர்ச்சியடைந்தவை என்று பூலர் கூறுகின்றார். தமிழ் நாட்டிற்கு ஆரியர்கள் வந்து தம் நாகரிகத்தைப் பரப்புவதற்கு முன்னரே இவ்வெழுத்துக்கள் தோன்றியிருத்தல் வேண்டு ம் என்றும் அதனால் இவை பிராமியின் வழித்தோன்றிய பிராமி எழுத்துக்களுக்கு ஆதாரமாகக் கருதப்படும் பீனிஷிய எழுத்துக்களிலிருந்து பணை டக் காலத் தமிழ் மக்கள் இவ்வெட்டெழுத்துக்களை அமைத்துக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்று டாக்டர் பர்னல் கூறுகின்றார்.

கிரந்த எழுத்து, தமிழ் எழுத்துக்கள்

தமிழகத்தில் வடமொழியை எழுதத் தொன்று தொட்டு பயன்பட்டு வரும் ஒரு வகை எழுத்து கிரந்த எழுத்து எனப்படும் கிரந்தம் என்ற சொல் வடமொழியில் நூல் என்று பொருள்படும். எனவே நூலை எழுதுவதற்கு அடிப்படையான எழுத்தையும் கிரந்தம் என்ற சொல்லால் குறித்தனர். சமவயங்கச்சுத்த என்ற நூலிலும் லலிதவிஸ்தரம் என்ற நூலிலும் கூறப்பட்டுள்ள பல்வகைஎழுத்துக்களின் பெயர்களில் கிரந்தம் என்ற பெயர் காணப்படவில்லை. லலிதவிஸ்தரத்தில் திராவிடி என்ற பெயர் காணப்படுகிறது. திராவிடி என்பது பொதுவாக தெலுங்கு, கன்னடம், கிரந்தத்திற்கு வழங்கிய பெயராகும். கிரந்த எழுத்தின் வடிவை உற்று நோக்குமிடத்து தமிழ் மொழியின் ஒலி அல்லது வடமொழியின் ஒலி வரும் இடங்களிலும் வட மொழிச் சொல்லை எழுத நேருகின்ற போதும் கிரந்த எழுத்தைத் தமிழகத்தில் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். மேலும் தமிழி கல்வெட்டுக்களில் பிராகிருத மொழியை எழுதப் பயன்பட்ட வடமொழி எழுத்துக்களே கிரந்த எழுத்துக்களின் முன்னோடி எனலாம். கி.பி. 4, 5ஆம் நூற்றாண்டு களில் பல்லவர் அவையில் பிராகிருத மொழி செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தது. அதே சமயத்தில் சமஸ்கிருதம் செல்வாக்குடன் இருந்தது. எனவே கி.பி.ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் தொண்டை நாட்டில் கிராந்தமும் முழு வளர்ச்சியுடன் திகழ்ந்தது. கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் முதல் கிரந்தக் கல்வெட்டுக்கள் தமிழகத்தில் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக முதலாம் மகேந்திர வர்மப் பல்லவன் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்தே இவை காணப்படுகின்றன. இதனால் முதன்

முதலில் பல்லவர்களே இவ்வெழுத்து முறையைத் தமிழகத்தின் வடபகுதியில், அறிமுகப்படுத்தினர் எனலாம். மேலும் இப்பகுதியில்

பழந்தமிழ், வட்டெழுத்துக்கள் ஆகிய எழுத்துக்களுடன் கிரந்தமும் இணைந்து வளர்ந்ததை அறிய முடிகிறது.

இராசசிம்மனின் காலத்து கிரந்த எழுத்துக்கள் புதுப்பொலிவுடன் காணப்படுகின்றன. இவ்வெழுத்துக்கள் கொடி போலவும், கோல மயில் போலவும், அழகிய அன்னம் போலவும், பாம்பு போலவும் அழகுறத் தீட்டப்பட்டுள்ளன. பல்லவ மன்னர்கள் ஜாவா, சுமத்திரா, கம்போடியா முதலான நாடுகளுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தால் இவை அப்பகுதிகளிலும் பரவியுள்ளன. தகடூர் அதியமன்கள், கொடும்பாளூர் வேளிர்கள், வேணாட்டு ஆய்வேளிர்கள், பிற்காலச் சோழர்கள், விசய நகரவேந்தர்கள், நாயக்க மன்னர்கள் ஆகியோரும் தமது எழுத்துப் பொறிப்புகளில் கிரந்தத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 19-ஆம் நூற்றாண்டு வரை கல்வெட்டுகளிலும், செப்பேடுகளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன தமிழகத்தில் வழங்கிய வந்த கிரந்த எழுத்தின் வளர்ச்சியை ஆராய்ச்சியாளர்கள் மூன்று கட்டமாகப் பிரித்துள்ளனர். கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு வரை வழங்கிய கிரந்த எழுத்தைப் பழமையான கிரந்த எழுத்து அல்லது வளர்ச்சியடைந்த தொன்மைத் தமிழ் எழுத்து என்று கூறுவர். கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டி் லிருந்து கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு வரை வழங்கிய கிரந்த எழுத்தைப் பல்லவ கிரந்தம் என்று அழைப்பர். இதை இரண்டாம் கட்ட வளர்ச்சியாகக் கொள்வர். கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு முதல் இன்று வரை வழங்கும் கிரந்த எழுத்தை மூன்றாம் கட்ட வளர்ச்சியாகக் கணிப்பர்.

இக்கிரந்த எழுத்தை ஆந்திராவில் சாதவாகனர்களை அடுத்து ஆட்சி செய்த இட்ஷுவாகு மன்னர்கள் பெரும்பான்மையாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இதை நாகார்ஜுனா, அமராவதி போன்ற

இடங்களில் காணமுடிகிறது. அவர்களைத் தொடர்ந்து பல்லவர்கள் இவ்வெழுத்தை அதிக அளவில் கையாண்டுள்ளனர். அவர்கள் காலத்தில் பிராகிருத, சமஸ்கிருத மொழியைத் தங்கள் செப்பேடுகளிலும், கல்வெட்டிலும் பயன்படுத்தியதோடு கிரந்தத்தையும் பயன்படுத்தினர் எனலாம்.

கி.பி.3 முதல் கி.பி. 6 வரை பல்லவர்கள் தங்கள் செப்பேடுகளைப் பிராகிருத, சமஸ்கிருத மொழியில்தான் எழுதியுள்ளனர். அம்மொழியை எழுத வளர்ச்சி பெற்ற தொன்மைத் தமிழெழுத்து மற்றும் கிரந்த எழுத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பல்லவர் காலத்தில் கிரந்தம் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் பல்லவர் ஆட்சியில் பயன்படுத்தப்பட்ட கிரந்தம் மிகவும் அழகாக எழுதப்பட்டிருந்தது. எனவே இந்த எழுத்து பல்லவ கிரந்தம் என்று அழைக்கப்பட்டது. பல்லவர்கள் கல்வெட்டிலும், செப்பேட்டிலும், குடைவரைக் கோயில்களிலும் தங்கள் பட்டப் பெயர்களைப் பொறிக்கையில் கிரந்தத்தைப் பயன்படுத்தினர். கிரந்த எழுத்துக்களில் ஒப்பற்ற வடிவையும், எழிலையும் தோற்றுவித்தவன் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆட்சி புரிந்த இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் என்ற ராஜசிம்மன் ஆவான். இவன் தனது கலை ஆர்வத்தால் கிரந்த எழுத்துக்களைப் பல்வேறு அழகான வடிவங்களில் எழுதியுள்ளான். காஞ்சி கைலாசநாதர் ஆலயத்திலும், மாமல்லபுரத்துக்கு அருகிலுள்ள சாளுவன் குப்பம் அதிரண சண்டே டஸ்வர கிருஹத்திலும் கிரந்த எழுத்தினை ராஜசிம்மன் கையாண்டுள்ளான். கைலாசநாதர் ஆலயத்தில் கிரந்த எழுத்தை மூன்று வடிவங்களில் காணமுடிகிறது. 1 பலவகை கொடிகள் வடிவம், 2. பறவைகள் வடிவம், 3. தலைக்கட்டுகளோடு எழுதிய பல்லவ கிரந்தம் என்ற தனி கிரந்த வகையை உருவாக்கியுள்ளான்.

பாண்டியர் காலத்தில் கிரந்தம்

தமிழகத்தின் தென்பகுதியில் ஆட்சி புரிந்த பாண்டியர் பல்லவர்களைப் போலவே தமிழிலும் சமஸ்கிருதத்திலும் சாசனங்களைப் பொறித்தனர் அவர்களது கல்வெட்டுகளிலும் செப்பேடுகளிலும் சமஸ்கிருத மொழி வரும் இடத்தில் கிரந்த எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். முற்கால பாண்டிய மன்னன் மாறவர்மன் அரிகேசரியின் மதுரை கல்வெட்டில் முதற்பகுதி கிரந்த எழுத்திலேயே எழுதப்பட்டு உள்ளது. திருப்பரங்குன்றம் கல்வெட்டுகளில் கிரந்த எழுத்துக்களைக் காண முடிகிறது. அவனுக்குப் பின் ஆட்சி புரிந்த இரண்டாம் ராஜ சிம்மனின் சின்னமனூர் பெரிய செப்பேட்டிலும், அவனது தம்பியான பராந்தக வீரநாராயணனின் தளவாய்ப்புரச் செப்பேட்டிலும் சமஸ்கிருதப் பகுதிகள் கிரந்த எழுத்திலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன. பாண்டிய மன்னர்களுக்கு அடங்கிய சிற்றரசர்களாக விளங்கிய ஆய் மன்னர்களில் சிலரும் தம் காலத்தில் செப்புப் பட்டயங்களில் கிரந்த எழுத்தைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர்.

சோழர் காலத்தில் கிரந்தம் சோழ மன்னர்கள் கல்வெட்டுகளிலும், செப்பேடுகளிலும் அக்கால கிரந்த எழுத்துக்களைக் காணமுடிகிறது. விஜயாலய சோழன் முதல் ஆட்சி புரிந்த சோழ மன்னர்களின் செப்புப் பட்டயங்களின் சமஸ்கிருதப் பகுதியைக் கிரந்த எழுத்தில் காணமுடிகிறது. இராஜ இராஜ சோழன் காலத்திய சில கல்வெட்டுகளில் முதல்வரி கிரந்த எழுத்திலும் சமஸ்கிருத மொழியிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. சோழ மன்னர்களான உத்தமசோழன் இராஜஇராஜசோழன் போன்றோர் தாம் வெளியிட்ட காசுகளில் கூட கிரந்த எழுத்துக்களைப் பொறித்து உள்ளனர். மதுராந்தகன் கங்கை கொண்ட சோழன், மலைநாடு கொண்ட சோழன் போன்ற பெயர்கள் கொண்ட காசுகளில் கிரந்த எழுத்துக்கள் உள்ளன. சோழ மன்னர்களால்

வெளியிடப்பட்டுள்ள செப்பேடுகளில் உள்ள முத்திரைகளில் கிரந்த எழுத்துக்களே உள்ளன.

விஜயநகர மன்னர்கள் காலத்தில் கிரந்தம்

பல்லவர்கள் காலத்தில் பெற்ற சிறப்பினை மீண்டும் விஜயநகர மன்னர் காலத்தில் கிரந்தம் பெற்றது. ஏனெனில், பல்லவர்களைப் போலவே விஜயநகர மன்னர்களும் ஆந்திரப் பகுதியிலிருந்து தமிழகம் வந்து ஆட்சி செய்தவர்கள் ஆவர். சமஸ்கிருதத்தை அதிக அளவில் பயன்படுத்திய இவர்களின் செப்புப் பட்டயங்க ளிலும் கல்வெட்டுகளிலும் கிரந்த எழுத்தையே பெருமளவில் கையாண்டனர். மன்னர்களின் மெய்க்கீர்த்தியம், சமஸ்கிருத நூல்களும் கூட கிரந்த எழுத்திலே உள்ளன. இதனால் கிரந்தம் எனில் சமஸ்கிருத நூல் என்று வழங்கப்படலாயிற்று. இவர்களுக்குப் பின் வந்த நாயக்கர்களும் தங்கள் செப்பேடு மற்றும் கல்வெட்டில் கிரந்தத்தை வெகுவாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

தமிழ் நாட்டு எழுத்து முறைகளின் வளர்ச்சி

தமிழ் மக்கள் இடமிருந்து வலமாக விரைந்து எழுதும் பழக்கம் உடையவர்கள். அதனால் எழுத்துக்கள் வளைந்து, உருண்டு செல்லும் அமைப்புடையனவாக இருந்தன. கல்லிலும், செம்பிலும் வெட்டும் போது சதுரம், கோணம், வட்டம் ஆகிய நிலைகள் செம்மையாக அமையும். ஆய்வாளர்கள் முற்கால எழுத்தினைக் கையெழுத்து முறையில் அமைந்தவற்றைக் கோளெழுத்து, வட்டெழுத்து என்றும், கல்லிலும், செம்பிலும் செதுக்கி அமைந்தவற்றை தமிழி (பிராமி) எழுத்து என்றும் கூறுவர். தமிழகத்தில் கல்லில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்கள் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கிடைக்கின்றன. அவற்றில் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டினதாகக் கருதப்படும் அரச்சலூர் கல்வெட்டில் தான் முதல் முதலாக எழுத்து என்ற

சொல் காணப்படுகிறது. கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டில் தமிழ் எழுத்துக்களின் வளர்ச்சியை அறிய முடிகிறது. தமிழ் மொழியில் கல்வெட்டுச் சாசனங்கள் பல்லவர்களின் ஆட்சிக்காலம் முதல் கிடைக்கின்றன. பாண்டி மண்டலம், சோழ மண்டலம், சேர மண்டலம், தொண்டை மண்டலம் ஆகியவற்றில் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 11ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலத்தில் காணப்படும் எழுத்துக்கள் பழைய வட்டெழுத்துக்களைச் சார்ந்துள்ளன என்பர். பாண்டி மண்டலத்தை வென்று தன் ஆட்சிக்கு உட்படுத்திய முதலாம் இராசராசசோழன் அதற்கு முன் அந்நாட்டில் வழங்கி வந்த வட்டெழுத்துக்களை நீக்கி விட்டு தொண்டை மண்டலத்திலும், சோழ மண்டலத்தில் வழங்கிய தமிழ் எழுத்துக்களையே பயன்படுத்துமாறு செய்தான். இச்செய்தியைத் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள திருக்குற்றலாத்தில் காணப்படும் இருகல்வெட்டுகள் தெரியப்படுத்துகின்றன. தமிழ் எழுத்து முறைகளின் தோற்றத்தை, 1.குறியீடுகள் 2.பிராமி (தமிழ்) 3.வட்டெழுத்து 4.கிரந்த எழுத்து 5.கரோஷ்டி முதலிய எழுத்து முறைகளோடு ஒப்பிட்டு அறிந்து கொண்டோம். குறியீடுகள் சிந்து சமஸ்கிருத பண்பாட்டு எழுத்துக்களின் மறைவிற்கும் பிராமி எழுத்துக்களின் தோற்றத்திற்கும் இடைப்பட்ட சுமார் 1200 ஆண்டுகள் இந்தியாவில் வழக்கில் இருந்த ஒருவகை வடிவமே இக்குறியீடுகள் ஆகும். இக்குறியீடுகள் பற்றிய ஆய்வு 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் தொடங்கிவிட்ட போதிலும் இக்குறியீடுகள் கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்குரிய வரிவடிவங்களாக இருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் அகழ்வாய்வுகளில் கிடைத்த இக்குறியீடுகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படவில்லை. ஆனால் இக்குறியீடுகளின் எண்ணிக்கையும், தன்மையும் எதிர்பார்த்ததை விட அதிகமாக இருப்பதால் அண்மையில் மக் காலத்தில் இதன் மீதான ஆய்வுகள்

முக்கியத்துவம் பெற்று வருகின்றன. இந்தியாவின் பிற பகுதிகளில் கிடைப்பதைவிடத் தமிழகத்தில் இக்குறியீடுகள் அதிக அளவில் கிடைப்பதால் இதன் முக்கியத்துவத்தை உணர்வது அவசியமாகிறது. சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடும் பெரும்பாலான ஊர்களில் இக்குறியீடுகள் தனித்தோ அல்லது தமிழ்ப் பிராமியுடன் இணைந்தோ காணப்படுகின்றன. சங்க காலத்தைச் சார்ந்த ஊர்களில் கிடைக்கம் பாணை ஓடுகளில் காணப்படும் தமிழ்ப் பிராமி எழுத்துப் பொறிப்புகள் பாணை சுட்டபின் கீறப்பட்டவையாகும். பாணையின் வெளிப்புறத்தில் கழுத்துக்குக் கீழ்ப்பகுதியில் பெரும்பாலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இதுபோன்றே குறியீடு களின் நிலையும் பாணைகளில் காணப்படுவதால் இதன் முக்கியத்துவம் மேலும் வலுப்பெறுகிறது. இக்குறியீடுகளின் ஆய்வினை 1881இல் பிரான்பில் என்ற அறிஞர் தொடங்கி வைத்தார்.

தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த தொல்லியல் அகழாய்வுகள் பலவற்றில் இவை மிகுதியாகக் கிடைத்துள்ளன. குறிப்பாகத் திருக்காம்புலியூர், உறையூர், கரூர், கொடுமணல், அழகன் குளம், மாங்குடி, தேரிருவேலி, பேரூர், வல்லம், சாணூர், ஆதிச்சநல்லூர், கொற்கை போன்ற இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழாய்வுகளில் கிடைத்த குறியீடு கள் ஒன்றோடொன்று ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. இக்குறியீடுகள், தமிழ்ப் பிராமி வரிவடிவம் தமிழகத்தில் தோன்றுவதற்கும் முன்பாகவே மக்களின் எண்ணங்களை ஒலி வடிவமாகவோ, கருத்து வடிவமாகவோ வெளிப்படுத்தக் கூடிய கருவியாக விளங்கியிருக்க வேண்டும். இக்குறியீடு தொடர்பான ஆய்வு முழுமையானது தமிழகத்தின் தொன்மை வரலாற்றினை மேலும் வலுப்படுத்தப் பயன்படும்.

வல்லம் அகழாய்வில் அகழ்ந்த குழிகளில் குறியீடுகள் பொறித்த பாணை ஓடுகள் கீழ் அடுக்குகளிலும், தமிழ்ப்பிராமி எழுத்துப் பொறித்தவை மேல் அடுக்குகளிலும் கிடைத்தன. தமிழ் பிராமி எழுத்துப் பொறித்த பாணை

ஓடுகளின் எண்ணிக்கை தொடங்கியது என்பது இவ்வகழாய்வில் காணப்படும் சிறப்பம்சம் ஆகும். கொடுமணலில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழாய்வுகள் இக்குறியீடு தொடர்பான பல செய்திகளை வெளிக்கொணர்ந்தன. நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட குறியீடுகள் கொடுமணல் மற்றும் மாங்குடியில் கிடைத்தன. கொடுமணலில் அகழப்பட்ட பெருங்கற்படைச் சின்னங்களில் இவை கிடைத்துள்ளன. இச்சின்னங்களிலிருந்து மிகவும் இன்றியமையாத தொல்பொருட்கள் பெறப்பட்டுள்ளன. சமூகத்தில் உயர்நிலையில் வாழ்ந்தவர்களால் மட்டுமே இத்தகைய பொருட்களைப் பெற்றிருக்க முடியும் என்பதால் இக்குறியீடுகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

தமிழ்ப்பிராமி வரிவடிவம் இக்குறியீடுகளிலிருந்து வளர்ச்சி பெற்றது தெரிகிறது. தமிழகத்தில் இக்குறியீடுகள் பரவலாகக் கிடைப்பதால் இந்நிலையை அவை அடைய பல்லாண்டு காலம் ஆகியிருக்க வேண்டும் என்பதும் புலனாகிறது. இக்குறியீடுகள் இந்திய அளவில் தொல்லியல் துறையினரின் அகழாய்வுகள் வழியாகக் கிடைக்கின்றன. எனவே, தொல்லியல் பற்றியும் தமிழகத்தில் அகழாய்வுகள் நடைபெற்ற இடங்கள் குறித்தும் அறிதல் அவசியமாகிறது.

குறியீடுகளில் மட்கலம்

பணல் டய மனிதனால் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட மிகவும் பழமையான தொழில்களுள் மட்பாண்டங்கள் வனைதலும் ஒன்றாகும். உலகின் எந்தப் பகுதியில் ஆய்வு நிகழ்த்தினாலும் அங்குப் பேரளவில் கிடைப்பது மட்பாண்ட ஓடுகள், மட்பாண்டங்கள் பணப் பாடினைப் படம் பிடித்துக் காட்டு ம் காலக் கணண் டிகள், சுருங்கக் கூறின் பண்பாட்டுச் சின்னங்களாக விளங்கும் மட்பாண்டங்களின் வகைகளையும் அவை உணர்த்தும் பணப் டுகளையும் அறிவது அவசியம்.

நம் நாட்டு அகழாய்வில் கிடைத்துள்ள மட்கலங்களை 1. இந்திய மட்பாண்டங்கள், 2. தமிழ்நாட்டு மட்பாண்டங்கள், 3. அயல்நாட்டு மட்பாண்டங்கள் என முப்பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

இந்திய மட்பாண்ட வகைகள் கருப்பு வணண் ம் பூசப்பட்ட சிவப்பு மட்பாண்டங்கள், பழுப்பு நிற மட்பாண்டங்கள் அல்லது சாம்பல் நிற மட்பாண்டங்கள், கருப்பு சிவப்பு நிற மட்பாண்டங்கள், வட இந்திய பளபளக்கும் கருப்பு மட்கலங்கள், கருப்பு நிற மட்கலங்கள் காவிக் கலவை பூசப்பட்ட மட்கலங்கள் முதலான பிரிவுகள் உள்ளன. இம்மட்பாண்டங்களில் உள்ள குறியீடுகளைக் கொண்டு எழுத்தின் தோற்றத்தை ஆராய்ச்சியாளர்கள் நிர்ணயிக்கின்றனர்.

இந்தியாவில் பாணையின் மேல் பொறிக்கப்பட்ட குறியீடு களின் ஆய்வினை 1881-ல் பிரான்சில் என்ற அறிஞர் தொடங்கி வைத்தார். அன்று முதல் நூர். ஹண்டே ட, ஜி.யஜ்.தானி, ீ.மு. தாபர், ீ.லால் போன்ற ஆய்வாளர்கள் இக்குறியீடுகளின் தோற்றம், வளர்ச்சி, குறியீடுகளுக்கு இடையிலான தொடர்பு ஆகியவற்றைப் பாணைப் பொறிப்புகள், காசுப் பொறிப்புகள், முத்திரைகள் ஆகியவற்றிலிருந்து ஆராய்ந்தனர். 1916இல் யஜ்தானி விரிந்த அளவில் இவ்ஆய்வினை மேற்கொண்டு இறந்தவர்களுக்கு உருவாக்கிய ஈமச் சின்னங்களில் கிட்டிய பாணைகளில் காணப்பட்ட பொறிப்புகளை (குறியீடுகளை) வகைப்படுத்தினார். அங்ஙனம், பெருங் கற்படைச் சின்னங்களிலிருந்து 131 குறியீடுகள் கிடைத்துள்ளன. பி.பிலால் சிந்து சமவெளிப் பண்பாட்டைச் சார்ந்த சித்திரப் பொறிப்புகளையும், பெருங் கற்படைச் சின்னங்களில் பாணைப் பொறிப்புகளில் காணப்படும் குறியீடுகளையும் ஒப்புநோக்கி இவ்விரு பண்பாடுகளுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பினைச் சுட்டிக் காட்டினார். இக்குறியீடுகளை 61 குறியீடுகளாக

வகைப்படுத்தி அதில் 47 குறியீடுகள் சிந்து சமவெளிப் பணப் பாடடி லும், பெருங்கற்படைச் சின்னங்களிலும் காணப்படுவதாகக் கூறுகிறார். ஆயினும் இவர் தன் கருத்தை வலியுறுத்தும் போது எந்த ஒரு குறியீடும் பெருங்கற்படைச் சின்னத்தைச் சார்ந்தது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவரின் ஆய்வைத் தொடர்ந்து பல குறியீடுகளை அகழாய்வாளர்கள் வெளிக் கொணர்ந்தனர். டி. நரசிப்பூர் என்ற இடத்தில் அகழாய்வினை மேற்கொண்ட சேஷாத்திரி 186 குறியீடுகளை வெளிக் கொணர்ந்தார்.

எஸ்.ஆர்.ராவ், எஸ்.எச்.ரித்தி போன்றோர் பிராமி எழுத்து வரிவடிவம் சிந்து சமவெளி எழுத்து வரிவடிவத்தின் வளர்ச்சியே எனக் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர். தமிழகத்தில் பாணை ஓட்டில் காணப்படும் குறியீடுகள் தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் மிகுதியாகக் கிடைத்துள்ளன. இதன்படி திருக்காம்புலியூர், உறையூர், அழகன்குளம், கரூர், வல்லம், கொடுமணல் ஆகிய ஊர்களில் கிடைத்த குறியீடுகள் ஒன்றையொன்று ஒத்த நிலையில் காணப்படுவது சிறப்பாகும். இக்குறியீடுகள் பிராமி வரிவடிவம் தோன்றுவதற்கு முன்பிருந்தே மக்களின் எண்ணங்களை ஒலி மற்றும் கருத்து வடிவமாக வெளிப்படுத்தும் கருவியாகப் பயன்பட்டிருக்க வேண்டும். இவை ஓடுகளில் பயன்படுத்தப்பட்ட இடமும் நிலையும் பிராமி வரிவடிவத்துடன் ஒத்திருப்பதால் பிராமி எழுத்துக்குரிய முக்கியத்துவத்தை இக்குறியீடுகளும் பெறுகின்றன. பிராமி எழுத்துக்கும் இக்குறியீடுகளுக்கும் இடையே ஒரு தொடர்பு இருக்கக் கூடும் அல்லது இக்குறியீடுகளின் வளர்ச்சியே பிராமி எழுத்தின் வரிவடிவமாக இருக்கக் கூடும் என்ற கருத்து இவ்ஆய்வினைத் தீவிரப்படுத்தியுள்ளது. அண்மையில் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகக் கல்வெட்டியல் துறையினரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட வல்லம், கொடுமணல் அகழாய்வுகளில் இக்குறியீடுகள்

கணிசமான அளவில் கிடைத்துள்ளன. இக்குறியீடுகள் பற்றிய அகழாய்வு வெளிப்படுத்தும் செய்திகளைக் காணலாம்.

வல்லம்

வல்லம் அகழாய்வில் அகழ்ந்த குழிகளில் இக்குறியீடுகள் பொறித்த பாணை ஓடுகள் கீழ் அடுக்குகளிலும் பிராமி எழுத்து பொறித்தவை மேல் அடுக்குகளிலும் கிடைத்தன. பிராமி எழுத்துப் பொறித்த பாணை ஓடுகள் கிடைக்கத் தொடங்கியவுடன் குறியீடுகள் பொறித்த பாணை ஓடுகள் எண்ணிக்கை அளவில் குறைந்து காணப்படுவது ஓர் சிறப்பம்சமாகும். இந்தச் செய்தி பிராமி எழுத்து. குறியீடீ டினின்று வளர்ச்சியுற்றதா அல்லது இக்குறியீடுகள் பிராமி எழுத்து வந்தவுடன் வழக்கிலிருந்து மங்கி விட்டனவா என்ற கேள்விகளை எழுப்பியுள்ளது. எனினும் எண்ணை ங்களை வெளிப்படுத்தும் ஒரு கருவியாக எழுத்துக்கள் தொடங்குமுன் விளங்கி இருத்தல் வேண்டும்.

கொடுமணல்

ஈரோடு மாவட்டம் பெருந்துறை வட்டத்தில் காவிரி ஆற்றின் கிளை ஆறான நொய்யல் ஆற்றின் வடகரையில் அமைந்துள்ள கொடுமணல் என்ற ஊரில் மேற்கொண்ட அகழாய்வில் இக்குறியீடுகளும், பிராமி எழுத்துப் பொறித்த பாணை ஓடுகளும் மிகுதியாகக் கிடைத்துள்ளன. சங்ககால நூலான பதிற்றுப்பத்தில் இவ்வூர் கொடுமணல் என்ற பெயரில் இருந்துள்ளது. கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் அரிய கற்களைக் கொண்டு மணிகள் செய்யும் தொழிற் கூடமாகவும் இரும்புத் தாதிலிருந்து இரும்பை உருக்கி அவைகளைக் கொண்டு எஃகு உருவாக்கும் உலைக்கலங்களைக் கொண்ட தொழிற் கூடமாகவும் விளங்கியுள்ளது. இவ்வூரின் வாழ்விடங்களிலிருந்தும், பெருங்கற்படை ஈமச் சின்னங்களிலிருந்தும் கிடைத்த குறியீடு களும், பிராமி

எழுத்துக்களும் பாணைகள் சுட்ட பின்னால் எழுதப்பட்டவை ஆகும். இவ்வெழுத்துக்கள் பாணையின் வெளிப்புறத்தில் தோள் பகுதியில் அல்லது விளிம்பிற்குக் கீழ் அல்லது கழுத்துப் பகுதிக்குக் கீழ் எழுதப்பட்டவை ஆகும். அரிதாக, தட்டுகள் போன்ற பாத்திரங்களில் உட்புறத்திலோ அல்லது வெளிப்புறத்தின் அடியிலோ பொறிக்கப்பட்டன. கிடைத்த குறியீடுகள் மற்றும் பிராமி எழுத்துப் பொறித்த பாணை ஓடுகளில் 90மூ கறுப்பு, சிவப்பு பாணை ஓடுகள், இவை பெரும்பாலும் குவளைகள் போன்ற மட்கலன்களின் பகுதிகளாகும். பொதுவாகப் பாணை ஓடுகளில் வளைவு கோடுகளை விட நேர்கோடுகள் இடுவது எளிது. எனவேதான் பாணை ஓடுகளில் காணப்படும் எழுத்துக்கள் நேர்கோட்டு நிலையைப் பெற்றிருக்கின்றன. உயிர் எழுத்துக்களும், தமிழ்மொழிக்கே உரிய ழ, ள, ற, ன போன்ற எழுத்துக்களும் தமிழியில் (பிராமி) உள்ளன. சங்க காலப் பெயர்கள் காணக் கிடைக்கின்றன.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. தமிழ் தமிழ் பிராமி வட்டெழுத்து மற்றும் கிரந்த எழுத்துக்களை மையமாகக் கொண்டு தென்னிந்தியாவில் எழுத்து முறைகளின் பரிணாம வளர்ச்சியைக் கண்டறியவும்.
.....
2. இப்பகுதியில் இலக்கியம் மதம் மற்றும் நிர்வாகத்தின் வளர்ச்சியில் அவற்றின் கலாச்சார முக்கியத்துவம் மற்றும் தாக்கம் பற்றி விவாதிக்கவும்.
.....

இயல் - V

வரலாற்று ஆதாரமாக கல்வெட்டுகள்- சிந்து நாகரீகத்தின் கல்வெட்டுகள்- அசோகன் தூண் கல்வெட்டுகள்- குப்தர் கால கல்வெட்டுகள்- தமிழ்நாட்டின் கல்வெட்டுகள் - -மாங்குளம் - சித்தன்னவாசல்.

நோக்கங்கள்:

- வரலாற்று மூலப் பொருளாக கல்வெட்டுகளின் பங்கை மதிப்பிடுக.
- சிந்து நாகரிகம், அசோகன் தூண் கல்வெட்டுகள், குப்தர் கால கல்வெட்டுகள் மற்றும் தமிழ்நாட்டு கல்வெட்டுகள் போன்ற பல்வேறு காலங்கள் மற்றும் பிராந்தியங்களில் இருந்து குறிப்பிட்ட கல்வெட்டுகளை பகுப்பாய்வு செய்யவும்.

அசோகர் கால கல்வெட்டுகள்

மௌரியப் பேரரசை நிறுவியவர் சந்திரகுப்தர் ஆவார். பீகார் மற்றும் நேபாளத்தில் உள்ள லிச்சாவி மக்களைப் போன்ற ஒரு பழங்குடி இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மௌரியர்கள். சந்திரகுப்தன் சிறந்த படைத்தளபதியாகவும், அரசியல்வாதியாகவும் விளங்கினான். பரந்துகிடந்த நந்தப்பேரரசில் கலிங்க நாட்டைத் தவிர்த்து மற்ற நாடுகள் அனைத்தையும் தன் அதிகாரத்தின் கீழ்க் கொண்டு வந்தான். அத்தோடு மகா அலெக்சாந்தரின் தளபதிகளை விரட்டியத்து பஞ்சாப், வடமேற்கு பாகிஸ்தான், சிந்து ஆகிய நிலப் பகுதிகளைத் தன் நாட்டோடு இணைத்துக் கொண்டான். கி.மு. 305இல் அலெக்சாந்தரின் தளபதிகளில் ஒருவனான செலூகஸ் நிகேடாரின் படையெடுப்பை முடியறிடித்தான். செலூகஸ் நிகேடார் அலெக்சாந்தரின் இறப்புக்குப் பிறகு மேற்கு ஆசியாவின் தன்னிகரற்ற தலைவனாக விளங்கினான். சந்திரகுப்தனிடம் தோற்ற செலூகஸ் நிகேடார் அவனோடு திருமண உறவு வைத்துக் கொண்டு ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் பலூசிஸ்தான்

நாடுகளில் சில பகுதிகளைச் சீதனமாகப் பெற்றான். ஆப்கானிஸ்தானின் பெரும்பகுதி மௌரியப் பேரரசோடு இருந்ததைச் சமீபத்தில் கந்தஹாருக்கு அருகில் கண்டு கண்ட அசோகனின் கல்வெட்டு சுட்டிக்காட்டுகிறது. சந்திரகுப்தனுக்குப் பின் அவருடைய மகன் பிந்துசாரன் (தோரணமாக கி.மு. 300-272) ஆட்சிக் கட்டில் ஏறினான். கி.மு. 272ஆம் ஆண்டு பிந்துசாரன் இறந்த பிறகு ஆட்சிப் பொறுப்பு இளவரசனான அசோகனிடம் வந்தது. இருந்தபோதிலும் அரச குடும்பத்தினிடையே நடந்த அதிகாரப் போட்டியில் அசோகனின் முடிசூட்டுவிழா நான்கு ஆண்டுகள் கழித்தே நடந்தது. கி.மு.269ஆம் ஆண்டை ஆட்சி ஆண்டாகக் கொண்டு கணக்கிட்டால் சுமார் 37 ஆண்டுகள் அசோகன் ஆட்சி நடத்தினான். தன் தந்தை மற்றும் தாத்தா காலத்தில் இருந்ததைவிட பல மடங்கு பரந்திருக்குமாறு அசோகன் தன் நாட்டின் நிலப்பரப்பை விரிவுபடுத்தினான். கலிங்கநாட்டைத் தன் நாட்டோடு இணைத்தான். ஆந்திரத்தின் கடற்கரைப் பகுதியும் ஓரிஸ்ஸாவும் அசோகனின் பேரரசுக்குள் வந்தன. சென்னைக்கு அருகிலிருந்து காஞ்சிபுரம் அசோகப் பேரரசின் அசோகர் கால கல்வெட்டுகள் மௌரியப் பேரரசை நிறுவியவர் சந்திரகுப்தர் ஆவார். பீகார் மற்றும் நேபாளத்தில் உள்ள லிச்சாவி மக்களைப் போன்ற ஒரு பழங்குடி இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மௌரியர்கள். சந்திரகுப்தன் சிறந்த படைத்தளபதியாகவும், அரசியல்வாதியாகவும் விளங்கினான். பரந்துகிடந்த நந்தப்பேரரசில் கலிங்க நாட்டைத் தவிர்த்து மற்ற நாடுகள் அனைத்தையும் தன் அதிகாரத்தின் கீழ்க் கொண்டு வந்தான். அத்தோடு மகா அலெக்சாந்தரின் தளபதிகளை விரட்டியத்து பஞ்சாப், வடமேற்கு பாகிஸ்தான், சிந்து ஆகிய நிலப் பகுதிகளைத் தன் நாட்டோடு இணைத்துக் கொண்டான். கி.மு. 305இல் அலெக்சாந்தரின் தளபதிகளில் ஒருவனான செலூகஸ் நிகேடாரின் படையெடுப்பை முடியுறியடித்தான். செலூகஸ் நிகேடார்

அலெக்சாந்தரின் இறப்புக்குப் பிறகு மேற்கு ஆசியாவின் தன்னிகரற்ற தலைவனாக விளங்கினான். சந்திரகுப்தனிடம் தோற்ற செலூகஸ் நிகேடார் அவனோடு திருமண உறவு வைத்துக் கொண்டு ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் பலூசிஸ்தான் நாடுகளில் சில பகுதிகளைச் சீதனமாகப் பெற்றான். ஆப்கானிஸ்தானின் பெரும்பகுதி மௌரியப் பேரரசோடு இருந்ததைச் சமீபத்தில் கந்தஹாருக்கு அருகில் கண்டெட்டுக்கப்பட்ட அசோகனின் கல்வெட்டு சுட்டிக்காட்டுகிறது. சந்திரகுப்தனுக்குப் பின் அவருடைய மகன் பிந்துசாரன் (தோரணமாக கி.மு. 300-272) ஆட்சிக் கட்டில் ஏறினான்.

கி.மு. 272ஆம் ஆண்டு பிந்துசாரன் இறந்த பிறகு ஆட்சிப் பொறுப்பு இளவரசனான அசோகனிடம் வந்தது. இருந்தபோதிலும் அரச குடும்பத்தினிடையே நடந்த அதிகாரப் போட்டியில் அசோகனின் முடிசூட்டுவிழா நான்கு ஆண்டுகள் கழித்தே நடந்தது. கி.மு.269ஆம் ஆண்டை ஆட்சி ஆண்டாகக் கொண்டு கணக்கிட்டால் சுமார் 37 ஆண்டுகள் அசோகன் ஆட்சி நடத்தினான். தன் தந்தை மற்றும் தாத்தா காலத்தில் இருந்ததைவிட பல மடங்கு பரந்திருக்குமாறு அசோகன் தன் நாட்டின் நிலப்பரப்பை விரிவுபடுத்தினான். கலிங்கநாட்டைத் தன் நாட்டோடு இணைத்தான். ஆந்திரத்தின் கடற்கரைப் பகுதியும் ஓரிஸ்ஸாவும் அசோகனின் பேரரசுக்குள் வந்தன. சென்னைக்கு அருகிலிருந்து காஞ்சிபுரம் அசோகப் பேரரசின் ஒரு பகுதியாக விளங்கியதை யுவான் சுவாங் எழுதிய கி.பி.7ஆம் நூற்றாண்டுக் குறிப்பு தெரிவிக்கிறது. அசோகனின் கல்வெட்டுகளை இரண்டு பெரும் பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். அவை:

1. பாறைகளில் செதுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள்
2. கல்தூண்களில் வெட்டப்பட்ட கல்வெட்டுகள் பாறைக் கல்வெட்டுகளை

மேலும் மூன்று சிறு பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். அவை:

1. குறும்பாறைக் கட்டளைகள்
2. பாறைக் கட்டளைகள்
3. குகைக் கல்வெட்டுகள்

ஒரு பகுதியாக விளங்கியதை யுவான் சுவாங் எழுதிய கி.பி.7ஆம் நூற்றாண்டுக் குறிப்பு தெரிவிக்கிறது. அசோகனின் கல்வெட்டுகளை இரண்டு பெரும் பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். அவை: 1. பாறைகளில் செதுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள் 2. கல்தூண்களில் வெட்டப்பட்ட கல்வெட்டுகள் பாறைக் கல்வெட்டுகளை மேலும் மூன்று சிறு பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். அவை: 1. குறும்பாறைக் கட்டளைகள் 2. பாறைக் கட்டளைகள் 3. குகைக் கல்வெட்டுகள்.

குறும்பாறைக் கட்டளைக் கல்வெட்டு :

பல்வேறு இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட அசோகனின் பதினான்கு கல்வெட்டுகளில் சேராத மற்ற கல்வெட்டுகள் கீழ்க்கண்ட இடங்களில் காணப்பட்டன. 1.உத்திரப்பிரதேசத்தின் மிர்சாபூர் மாவட்டத்தில் உள்ள அ.ரௌரா 2.டெல்லியைச் சேர்ந்த பகாபூர் 3.இராஜஸ்தானின் ஜெய்ப்பூர் மாவட்டத்தில் உள்ள பைரத் 4.கர்நாடகத்தின் ரெய்ச்சூர் மாவட்டத்தில் உள்ள கொப்பலுக்கு அருகில் உள்ள கவிமத் 5.மத்தியபிரதேசத்தின் தாடியா மாவட்டத்தில் உள்ள குஜ்ஜரா 6.கர்நாடகத்தின் ரெய்ச்சூர் மாவட்டத்தில் உள்ள மஸ்கி 7.கர்நாடகத்தின் ரெய்ச்சூர் மாவட்டத்தில் உள்ள கவிமத்துக்கு அருகில் உள்ள பல்கிகுண்டு 8.மத்தியபிரதேசத்தின் ஜபல்பூர் மாவட்டத்தில் உள்ள ரூப்நாத் 9.பீகாரின் ஷகாபாத் மாவட்டத்தில் உள்ள சஹஸ்ரம் இந்த ஆவணம் பொதுவாகக் குறும்பாறைக் கட்டளைக் கல்வெட்டு 1 என்று அழைக்கப்படுகிறது.

பாறைக் கல்வெட்டுகள் :

அசோகனின் பதினான்கு பாறைக் கல்வெட்டுகள் ஒரு தொகுதியாகக் கீழ்க்கண்ட இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டன.

1. ஆந்திரத்தின் கர்னூல் மாவட்டத்தில் உள்ள எர்ராகுடி
2. குஜராத்தின் ஜுனாகட்டுக்கு அருகில் உள்ள கிரநார்
3. உத்திரபிரதேசத்தின் டேராடூன் மாவட்டத்தில் உள்ள கல்சி.
4. ஆப்கானிஸ்தானின் தற்போதைய காந்தகாருக்கு அருகில் உள்ள பழைய காந்தகார்.
5. பாகிஸ்தானின் ஹஸ்ரா மாவட்டத்தில் உள்ள மன்சேரா
6. பாகிஸ்தானின் பெஷாவர் மாவட்டத்தில் உள்ள ஷபாஸ்கரி
7. மகாராஷ்டிரத்தின் தானா மாவட்டத்தில் உள்ள சொபாரா. டெல்லி-தோப்ரா, டெல்லி-மீரட் லௌரியா- அரராஜ், லௌரியா-நந்தன்கர், ராம்பூர்வா ஆகிய இடங்களில் காணப்படும் தூண் ஆவணங்களில் உள்ள வாசகங்களில் டெல்லி தோப்ரா தூண் கல்வெட்டு செய்தி வருமாறு.

இறைவனின் அருளுக்குப் பாத்திரமான பிரியதர்சி மன்னன் கூறியது :
'நல்லதைச் செய்யவே ஒருவனுக்குக் கண் படைக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, நான் நல்லதைச் செய்துள்ளேன் என்று கூறலாம். ஆனால், அதே சமயம் பாவம் செய்த ஒருவர், நான் பாவம் செய்துவிட்டேன். இதுதான் பாவச்செயல் என்று கூறி வருந்துவதில்லை. சுயபரிசோதனை செய்துகொள்வது என்பது கடினமான செயலாகும். வன்முறை, கொடுமை, கோபம், ஆடம்பரம், பொறாமை போன்றவை பாவம் செய்யத் தூண்டும். எனவே, இந்தத் தீயக் குணங்களால் நான் என்னை அழித்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை என்று ஆய்ந்துணர வேண்டும். டெல்லியில் உள்ள தோப்ரா தூணில் மட்டும் தற்போது

காணப்படும் கல்வெட்டின் செய்திகளில் சில. கொண்ட இருப்பதேழு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தர்ம நெறியைப் போதிக்கும் இந்த ஆவணம் எழுதுமாறு செய்யப்பட்டது. தர்ம நெறிகளைப் போதிக்கும் இந்த ஆவணம் கற்றாணக் ளிலும் கற்பலகைகளிலும் பொறிக்கப்பட வேண்டு ம். எங்கெல்லாம் பொறிக்க முடியுமோ அங்கெல்லாம் இந்த ஆவணம் பொறிக்கப்படுவதன் மூலம் இந்த ஆவணம் நீண்ட காலத்திற்கு நிலைத்துக் காணப்படும்' என்றார். அசோகர், தனது ஆட்சிக்காலத்தின் இறுதிப் பகுதியில் புத்தமதத்தைத் தழுவினார். அம்மதத்தின் கருத்துக்களைப் பாறைச்சரிவுகளில் எழுதி வைத்தார். இவரது கால எழுத்துக்கள் தமிழ்நாடு மட்டுமின்றி இந்தியா மட்டுமின்றி, இலங்கை வரை காணப்படுகின்றன. அசோகர் கல்வெட்டின் எழுத்து வடிவத்தைப் 'பிராமி' எழுத்து என்று அழைக்ககின்றனர். பிராமி எழுத்துக்கள் வடமொழியினுள்ள வல்லின எழுத்துக்களுக்கான வர்க்கக் குறியீடு களைப் பெற்றுள்ளன. இவரது கல்வெட்டுகள் மிகுதியும் புத்தமதக் கருத்துக்களைச் சுமந்தவையாக இருக்கின்றன. மாறாக இரண்டாவது பாறைக் கல்வெட்டும், 13ஆவது பாறைக் கல்வெட்டும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகின்றன. அவற்றுள் தனது ஆட்சிக்கு உட்படாத நாடுகளானச் சேர, சோழ, பாண்டிய, கேரளபுத்திரர், சத்தியபுத்திரர், இலங்கை ஆகிய நாடுகளைக் குறித்துள்ளார். இவர்கள் யாவரும் தமிழர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழக கல்வெட்டுகளின் பொதுத் தன்மை இந்தியாவில் குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில்தான் பேரளவில் வெட்டெழுத்துக்கள் உள்ளன. இந்திய வரலாற்றை உருவாக்க நமக்குத் கிடைத்துள்ள சான்றுகளில் இதுவே முதன்மையானது. பெரும்பாலான கல்வெட்டுகள் மன்னன் ஆணைகளையும் அவன் திருக்கோயில்களுக்கு வழங்கிய அறக்கொடைகளையும் கூறுகின்றன. சிலவற்றில் வேந்தனது வெற்றிகளும், விருதுப் பெயர்களும் மக்களுக்கு

வழங்கிய உரிமைகளும், சலுகைகளும், கட்டிய திருக்கோயில்களும் மண்டபங்களும், வெட்டிய குளங்களும், விதித்த வரிகளும், வரிச் சலுகைகளும் நீதி, நிர்வாகத்திறன், அரசு அதிகாரிகள், குற்றங்களும் அதற்கானத் தண்டனைகளும், பட்டங்களும் பெயர்களும், ஆவணப்பதிவு முறை, போர்கள், ஆண்டுகளைக் கணக்கிடும் முறை, பழக்க வழக்கங்கள், உணவுமுறை, நீர் மேலாண்மை, மருத்துவமும் கல்வியும், கல்வெட்டால் அறியலாகும் சமயப்பொறை, ஊர், பேர், வாணிகம், செல்வவளம், அளவுமுறைகள், இலக்கியங்கள், கலைகள் உள்ளிட்ட அரிய செய்திகளைத் தமிழகக் கல்வெட்டுகள் சுமந்துள்ளன.

கல்லில் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துகள் கல்வெட்டு என அழைக்கப்பட்டதைப் போல செப்புத் தகட்டில் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள், செப்பேடு அல்லது செப்பேட்டுச் சாசனம் என அழைக்கப்படுகிறது. கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும் வரலாற்றுக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை தொல்லியலார் கல்வெட்டு செப்பேடு இரண்டையும் ஒன்றாகவே கணக்கில் கொள்வர். அவ்வகையில் செப்பேடு பற்றியும் அறிதல் அவசியம். ஏனெனில் தமிழகத்தில் முதன்முதலில் செப்பேடுகள் தொடர்பாகத் தமிழில் அறிஞர் திரு.நா. சுப்பிரமணியம் கட்டுரை எழுதியுள்ளார். தமிழக வரலாறு என்ற குழந்தைக்குத் தாயாகக் கல்வெட்டும், தந்தையாகச் செப்பேடும் விளங்குகிறது. செப்பேடுகள் செம்பு அல்லது தாம்பிரத்தில் எழுதப்பட்ட ஆவணங்கள் பாரத நாடெங்கும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டாலும் வட இந்தியாவைக் காட்டி லும் தென்னிந்தியாவில் மிகுதியாகக் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. தென்னிந்தியாவில் தமிழகத்தில் தான் பிற மாநிலங்களைக் காட்டி லும் எண்ணிக்கையில் மிகுதியான செப்பாலான ஆவணங்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

தொன்மை வாய்ந்த செப்பேடு

தமிழ் மொழியில் நிறைய செப்பேடுகள் இருப்பினும் வட இந்தியாவில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சோகௌராச் செப்பேடே தொன்மை வாய்ந்த செப்பேடாகக் கருதப்படுகிறது. இச்செப்பேடு பற்றி எபிகிராபிகா இண்டிகா 22ஆம் தொகுதி மூலம் அறிய முடிகிறது. சோகௌரா என்ற இடத்தில் கிடைத்த செப்பேடு நான்கே வரிகளைக் கொண்டது. பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளது. கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இதில் உணவு தானியம், கால்நடைத் தீவனம், வைக்கோல் ஆகியவை சேமித்து வைப்பதற்கு இரண்டு கொட்டாரங்கள் நிறுவப்பெற்ற செய்தி உள்ளதாகத் தி.நா.சுப்பிரமணியம் கூறுகிறார்.

செப்பேடுகளின் மொழி அமைப்பு முறை

இருமொழிகள் கூடிய சமஸ்கிருத, தமிழ்ச் செப்பேடுகள், சமஸ்கிருத செப்பேடுகள், சமஸ்கிருத, கன்னட, தெலுங்கு செப்பேடுகள், தமிழ்ச் செப்பேடுகள், பெர்ஷியன் மொழிச் செப்பேடுகள், மராத்திய செப்பேடுகள், பன்மொழிச் செப்பேடுகள் என மொழி அடிப்படையில் அறிவதோடு, அச்செப்பேடுகள் பல்லவர், பாண்டியர், சோழர், ஆய்மன்னர், சேரர், விஜயநகர மன்னர், சுல்தான், நாயக்கர், ஜமீன்தார் ஆகியவர்களால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன என்பதையும் அறிதல் வேண்டுமாம். இச்செப்பேடுகள் தொல்லியல்துறை மற்றும் அருங்காட்சியகம், கோயில்கள், மடங்கள், சமூக நிறுவனங்கள் மற்றும் தனிநபர்களிடமும் இருக்கின்றன.

தமிழில் தொன்மைச் செப்பேடு தமிழகத்தில் தமிழ்மொழியில் இருக்கும் தொன்மை வாய்ந்த செப்பேடு, சிம்ம வர்மனுடைய பள்ளன்கோயில் செப்பேடு ஆகும். இச்செப்பேட்டின் முதல் பகுதி வடமொழி கிரந்தத்தில் அமைந்துள்ளது. ஏறக்குறைய கி.பி. 550இல் எழுதப்பட்டது. பாண்டிய

மன்னர்கள் வெளியிட்ட செப்பேடுகளில் வேள்விக்குடிச் செப்பேடு பழைமை வாய்ந்த செப்பேடு எனலாம். இச்செப்பேட்டில் சங்ககாலப் பாண்டிய மன்னன் பெருவழுதி பிராமணாக் குத் தானம் வழங்கி ஆவணம் வழங்கிய விபரம் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆவணத்தைக் காண்பித்தே நற்சிங்கன் மீண்டும் வேள்விக்குடி செப்பேடு பெற்றுள்ளான். எனவே பெருவழுதி மன்னன் வழங்கிய ஆணம் செப்பேடாக இருக்கலாம். வேள்விக்குடிச் செப்பேடு கி.பி.768இல் வழங்கப்பட்டது. இது இருமொழி ஆவணமாகும். செப்பேடுகள் மிகுதியாக தோன்றிய காலம் தொடக்க கால மன்னர்கள் கல்வெட்டுகளை வெட்டி வைத்த அளவிற்குச் செப்பேடுகளை வெளியிடவில்லை. எனினும் பிற்காலச் சோழர், பாண்டியர் வீழ்ச்சிக்குப் பின் நாடாண்ட விஜயநகரப் பேரரசர்களும் அவர்களுக்குக் கீழிருந்து தஞ்சை, மதுரையை ஆண்ட நாயக்கர்களும், மதுரை நாயக்கர்களுக்குக் கீழிருந்தாண்ட இராமநாதபுரம் சேதுபதி மன்னர்களும், அறந்தாங்கித் தொண்டைமான்களும், புதுக்கோடல் டத் தொண்டை மான்களும், மராத்தியர்களும், ஜமீன்தார்களும், இனக்குழுத் தலைவர்களும் மிகுதியான செப்பேடுகளை வெளியிட்டுள்ளார்கள். கோயில்களுக்கும், பிராமணர்களுக்கும், மடங்களுக்கும் நிலங்களை வழங்கி உள்ளார்கள். மகமை என்ற பெயரில் பொதுமக்களிடமிருந்து கோயில்களுக்கும் மடங்களுக்கும் வருவாய் கிடைக்க ஏதுவாக ஆணை பிறப்பித்துச் செப்பேடுகளை வழங்கி உள்ளனர். இதுவரை ஏறக்குறைய 600 செப்பேடுகள் கண்ட நியப்பட்டுள்ளன. எனினும் பாதிக்கு மேல் இன்னமும் பதிப்பிக்கப்படவில்லை.

செப்பேடுகளில் இடம் பெறும் முத்திரைகள்

பல்லவர், பாண்டியர், சோழர் வெளியிட்ட செப்பேடுகள் பெரும்பாலும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஏடுகளாக இருப்பதால் ஏடுகளை ஒன்றாகச் சேர்த்து

வளையத்துடன் வெளியிட்டுள்ளார். வளையத்தில் அரசின் சின்னம் அல்லது முத்திரை பதிப்பிக்கப்பட்டது. செப்பேடுகள் இடம் விட்டு இடம், நாடு விட்டு நாடு கூட எடுத்துச் செல்லப்படுவதுண்டு. எனினும் அதன் செய்தி அடிப்படையிலும் இதர ஆதாரங்களோடும் இணைத்து வரலாற்றை அறிய முடியும். உதாரணமாக, பரங்கியரும், டச்சுக்காரரும், பிரெஞ்சுக்காரரும், ஆங்கிலேயரும் இந்தியாவில் குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் ஆட்சியில் இருந்தபோது ஏராளமான பழம்பொருட்களைத் தத்தம் நாடுகளுக்குக், கொண்டு சென்றனர். செப்பேடுகள், ஓலைச்சுவடிகள் ஆகியவற்றை இவர்கள் கொண்டு சென்று தங்கள் நாட்டு அருங்காட்சியகத்தில் வைத்துள்ளனர். ஹாலந்து நாட்டில் உள்ள லெய்டன் நகரில் இராஜராஜன் செப்பேடுகளுடன், குலோத்துங்கன் செப்பேடுகளும் உள்ளன. இவைகளை முறையே பெரிய லெய்டன் செப்பேடுகள் என்றும், சிறிய லெய்டன் செப்பேடுகள் என்றும் அழைக்கின்றனர். நாகப்பட்டினம் அருகில் உள்ள ஆணைமங்கலம் என்ற ஊரில் இருந்து மேற்கண்ட இரு தொகுதி செப்பேடுகளும் கிடைத்ததால் ஆணைமங்கலச் செப்பேடுகள் என்றும் இவைகளை அழைப்பர்.

செப்பேடுகளைத் தயாரிக்கும் முறை செப்பேடுகள் தயாரிக்கும் முறையை அறிஞர் தி.நா. சுப்பிரமணியம் தென்னிந்தியக் கோயில் சாசனங்கள் தொகுதி மூன்றில் பகுதி இரண்டின் மூலம் விளக்கியுள்ளார். முதலில் ஏடுகளைக் காய்ச்சி வேண்டிய உருவத்தில் அடித்து வைத்துக் கொள்வர். பிறகு அதன்மீது எழுத்துக்களைப் பொறிப்பார்கள். பளிச்சென்று தெரியும் ஏதாவது ஒரு பொருளினால் ஏட்டிலே எழுதுவார்கள். அவர்கள் நன்கு படித்தவராக இருப்பர். பிற்காலச் சோழர் காலத்திற்குப் பிறகு செப்பேடுகளை எழுதியவர்கள் பலரும் தமிழில் புலமையுடையவர்கள் என்று கூற முடியாது. ஆகவே எழுத்துப் பிழைகளும் வாக்கியப் பிழைகளும் செப்பேடுகளில்

காணப்படுகின்றன. ஏட்டில் எழுதிய பிறகு உளிபோன்ற கூரிய ஆயுதத்தால் எழுத்தக்களை ஏட்டில் ஆசாரி செதுக்கி அமைப்பான். செப்பேடுகளில் அதிக அளவு பிழைகள் இருப்பின் அந்த ஏட்டின் அப்பகுதியை மறுபடியும் காய்ச்சி அடித்துப் பழைய எழுத்துகளை அழித்துவிட்டுப் புதிய எழுத்துக்களை எழுதுவார்கள். எழுத வேண்டிய சொற்களை முதலில் மண்ணிலே சமம் செய்த தளத்தில் கூரிய எழுத்தாணியால் எழுதி, பிறகு செம்பை உருக்கி அதன் மீது ஊற்றித் தயாரித்த செப்பேடு வார்ப்புச் செப்பேடு என்றழைக்கப்படும். (எ.கா) சோகௌரா.

செப்பேட்டு வாசகத்தை எழுதுபவர் நெட்டெழுத்து என்றும் செப்பேட்டை கூரிய உளியில் பொறிப்பவர் வெட்டெழுத்து என்றும் பிற்காலச் செப்பேடுகளில் கூறப்படுகின்றனர். பல்லவர் காலம் தொடங்கியே தமிழகத்தில் செப்பேடுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

1. வேள்விக்குடிச் செப்பேடு

வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டுத் தொகுதியில் வேள்விக்குடி என்றே எழுதப்பட்டுள்ளது. பாண்டியர் செப்பேடுகளில் தொன்மையானது மட்டுமின்றி மிகவும் முக்கியமானதும் ஆகும். இடைக்காலப் பாண்டிய மன்னர்களில் ஏழு மன்னர்களை இச்செப்பேடுகள் குறிப்பிடுகின்றன. அதில் சங்க கால மன்னான பெருவழுதியைப் பற்றியும் காணமுடிகிறது. ஓலைச்சுவடி அமைப்பில் 7 ஏடுகளில் இச்செப்பேடு அமைந்துள்ளது. இச்செப்பேட்டின் இரண்டாம் பகுதி தமிழ்மொழியில் வட்டெழுத்தாக அமைந்துள்ளது. சோழர் கால செப்பேடுகள். திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளில் வடமொழிப் பகுதி வரலாற்றிற்குப் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன. விசயாலய சோழனுக்கு முன்னும் பின்னுமாக 52 மன்னர்களை இச்சாசனம் குறிப்பிடுகிறது. இதில் புராணகால மன்னர்களின் பெயர்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. இச்செப்பேட்டின் வழி அறியலாகும் சோழ

மன்னர்களின் பெயர்கள் வருமாறு: 1. சூரியன், 2. மனு, 3. இவாகு, 4. விசு, 5. காகுத்தன் அல்லது புரஞ்சயன், 6. ககஷிவத், 7. ஆரியமன், 8. ஆநலப்பிரதாபன், 9. வேனன், 10. பிரீது, 11. துந்துமாறன், 12.யுவனாகவன், 13. மாந்தாத்திரி, 14. முசுகுந்தன், 15. வளவன் அல்லது வல்லபன், 16. பிரிதுலர், 17. பார்திவ சூடாமணி, 18. தீர்க்க பாகு, 19. சந்திரஜித், 20. சங்கிருதி, 21. பஞ்சபன், 22.சத்தியவிரதன் (காசிராசனை வென்றவன்), 23. உசீநரன்-ருத்ராஜித், 24. சிபி, 25. மருத்தன், 26.துஷ்யந்தன், 27. பரதன் அல்லது துஷ்யாந்தி, 28. சோழவர்மன், 29. ராஜகேசரிவர்மன், 30. பரகேசரிவர்மன், 31. சித்ர ரதன், 32. சித்ராசுவன், 33. சித்ரதவனன், 34. சுரகுரு அல்லது மிருத்யுசித், 35. சித்ராத்தன் (அ) வியாக்ரகேது, 36. நிரேந்திரபதி, 37. வசு அல்லது உபரீசரன், 38. விஸ்வஜித், 39. பெருநற்கிள்ளி, 40. கரிகாலன், 41. கோச்செங்கணான், 42. விஜயாலயன், 43. ஆதித்தன், 44. பராந்தகன், 45.இராசாதித்தன், 46. கண்ட் ராதித்தன், 47. அரிஞ்சயன், 48. பராந்தகன் என்ற சுந்தரசோழன், 49.ஆதித்த கரிகாலன், 50. மதுராந்தகன் உத்தமசோழன், 51. இராசராசன், 52. இராசேந்திரசோழன். இச்சோழ மன்னர்களைப் பற்றியும் பிறசெய்திகளையும் சோழர்கால செப்பேடுகளின் வழி அறியலாம்.

சோழர் செப்பேடுகள்

1. உதயேந்திரம் செப்பேடுகள் - பராந்தகசோழன் - கி.பி. 922 2. திருத்தணி வேலஞ்சேரிச் செப்பேடுகள் - பராந்தகசோழன் - கி.பி. 932 3. அன்பில் செப்பேடுகள் - சுந்தரசோழன் - கி.பி. 961 4. பள்ளன் கோயில் செப்பேடுகள் - சுந்தரசோழன் - கி.பி. 957-970 5. திருச்செங்கோடு செப்பேடு-1- சுந்தரசோழன் - கி.பி. 961 6. திருச்செங்கோடு செப்பேடு-2- சுந்தரசோழன் - கி.பி. 967 7. சென்னை அருங்காட்சியகச் செப்பேடுகள் -உத்தம சோழன்-கி.பி. 984 8. ஆணைமங்கலம் பெரிய செப்பேடுகள்-இராஜராஜன் -கி.பி.1006 9.

திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள்-முதல் இராசேந்திரன் -கி.பி. 1018 10.
கரந்தைச் செப்பேடுகள்-முதல் இராசேந்திரன் - கி.பி. 1018-19 11. எசாலம்
செப்பேடுகள் -முதல் இராசேந்திரன் - கி.பி. 1020.

விஜயநகர மன்னர் (நாயக்கர்) செப்பேடுகள்

விஜய நகர வேந்தர்கள் தமிழகத்தில் எண்ணற்ற கோவில்களுக்குத் தானங்கள் புரிந்து தமிழில் கல்வெட்டுக்களை வெட்டி வைத்துள்ளனர். தெலுங்கு, கன்னடம், வடமொழியிலும் கல்வெட்டுகள் வெட்டியிருப்பினும் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளே மிகுதி. செப்பேடுகளைப் பொறுத்தவரை வடமொழி, கன்னடம், தெலுங்கு, தமிழ்மொழிகளில் வெளியிட்டுள்ளனர். விஜய நகர வேந்தர்களுடைய சிற்றரசர்களாகிய தஞ்சை நாயக்கர். மதுரை நாயக்கர், பிற்காலப் பாண்டியர் மற்றும் அறந்தாங்கித் தொண்டைமான்கள் போன்றோரின் செப்பேடுகளில் விஜயநகர வேந்தர் மெய்க்கீர்த்தியே முதலில் இடம் பெறும். மன்னர் வம்சாவளியுடன் செப்பேட்டின் கால விஜய நகர வேந்தரும் கூறப்பட்டிருப்பார். காஞ்சி சங்கராச்சாரியார் மடத்திலும் திருவாடுதுறை ஆதின மடத்திலும் திருப்பனந்தாள் காசிமடத்திலும் திருவரங்கக் கோயிலிலும் தனி நபர் சிலரிடமும் விஜயநகர வேந்தர் செப்பேடுகள் உள்ளன. பெரும்பாலும் நந்தி நாகரி எழுத்தும் சமஸ்கிருத மொழியுமாக இருப்பதால் இச்செப்பேடுகள் பற்றி அறிஞர்கள் மத்தியில் விவாதம் இல்லை. தமிழக வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய தமிழகத்தில் கண்டெடுக்கப் பெற்ற முக்கியத்துவம் பெற்ற செப்பேடுகளாவன,

தஞ்சாவூர் நாயக்கர் செப்பேடுகள்

விஜய நகரப் பேரரசின் கீழ் தமிழ்நாட்டில் மதுரை, தஞ்சை, செஞ்சி, வேலூர் ஆகிய நகரங்களிலிருந்து கொண்டு நாயக்கர்கள் ஆட்சி புரிந்துள்ளனர். தஞ்சை நாயக்கர்கள் கி.பி. 1535 முதல் 1675 வரை அரசு

புரிந்துள்ளனர். ஏறக்குறைய 16 செப்பேடுகளை வெளியிட்டுள்ளனர். இச்செப்பேடுகளில் நாயக்கரின் சரித்திரம், நாயக்கர் கலைகள், திருக்கோயில்கள் காசுகள், சமுதாய அமைப்பு, ஊர்ப்பெயர்கள், உடன்பாடுகள் எனப் பல்வேறு கூறுகள் சாசனங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. செப்பேடுகளால் அறியப்படும் செய்திகளை விடவும் பொன்னோலையில் உள்ள செய்தி இன்றியமையாதது அச்செய்தி வருமாறு.

ரகுநாதரின் பொன்னோலை

ரோலண்ட் கிரேப் தலைமையின் கீழ் வந்த டேனியரின் கப்பலைப் போர்த்துகீசியர் தாக்கி மூழ்க் டித்தபோது அதிலிருந்த மாலுமிகள் தப்பித் தஞ்சையை அடைந்தனர். நாயக்கமன்னர் போர்த்துகீசிகளுக்கு 12000 பொன் தண்டம் விதித்ததுடன் டேனியருடன் நல்லுறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். ஓவஜெட்டே என்பவர் மூலம் டேனிய மன்னருக்குப் பொன்னோலையில் இரகுநாத நாயக்கர் கடிதம் அனுப்பி வைத்துள்ளார். இச்சாசனம் தமிழில் எழுதப்பட்டள்ளது. தெலுங்கில் ஸ்ரீரகுநாத என்று ஒப்பமிட்டுள்ளார். இச்சாசனம் டென்மார்க் தலைநகர் கோபன்ஹேகன் ஆவணக் காப்பகத்தில் இச்சாசனம் உள்ளது வாசகத்தை வரலாற்றறிஞர்களுக்குக் கொண்டு வந்த பெருமை டாக்டர் இரா. நாகசாமி அவர்களைச் சாரும்.

சாசன செய்தி சுருக்கம்

டென்மார்க் நாட்டு மக்கள் இங்கே வந்து குடியேறத் தரங்கம்பாடி என்ற கடற்கரை நகரை விட்டுள்ளோம். மிளகு ஏற்றுமதி செய்ய ஏற்பாடு செய்துள்ளோம். உங்கள் கப்பலுடன் மோதிய போர்ச்சுகீசியருக்கு 12000 பொன் தண்டம் விதித்ததுடன் வருங்காலத்தில் இவ்வாறு மோதக்கூடாது என்று எச்சரிக்கையும் விடுத்தோம். ரோலண்ட் கிரேப் இங்குத் தங்கியுள்ளார். தங்கள்

தேசத்தவரை இங்கே குடியேறச் செய்வதுடன் தங்கள் நாட்டு அபூர்வமான பொருள்களை அடிக்கடி இங்கு அனுப்பி வைக்கவும் தற்போது பீதாம்பரம், இரண்டு புருகூர், துப்பட்டி ஒன்று, படாங்க பச்சவடம் இரண்டு, எழுத்துப்பட்டி நான்கு, சமுதாடு இரண்டு, தோப்பாகத்தி ஒன்று, சிங்க உருவம் உள்ள கடாரி ஒன்று, சிங்க ராம் நான்கு ஆகிய பொருள்களை அனுப்பியுள்ளோம் சரி பார்த்துக் கொள்ளவும் என்பதாகும்.

மராட்டியர் காலச் செப்பேடுகள்

மராட்டியர் காலச் செப்பேடுகள் மொத்தம் 60 கிடைத்துள்ளன இவற்றில் தமிழில் 43, மராட்டி யில்-12, வடமொழியில்-4, வடமொழி-மராத்தி-1, என்ற முறையில் கிடைத்துள்ளன. மராத்தி மொழியில் அமைந்த 12 செப்பேடுகளில் 10 மோடி எழுத்துக்களிலும் 2 நாகரி எழுத்துக்களிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. வடமொழிச் செப்பேடுகள் கிரந்த எழுத்துக்களில் உள்ளன. அவற்றில் மூன்று செப்பேடுகளில் அழகிய தமிழ்ப் பாடல்கள் சிதம்பரம் கோயில் பற்றி அமைந்துள்ள, செப்பேடுகள் அனைத்தும் அரசர்களும், அரசிகளும் அளித்த கொடைகளையே கூறுகின்றன. பீஜ்பூர் சுல்தானின் ஆதரவுடன் பெங்களூர், ஆரணி, செஞ்சி ஆகிய இடங்களில் சாகீர்களைப் பெற்று அனுபவித்த வீரமிக்க மராட்டியப் படைத்தலைவர்கள் தஞ்சை, மதுரை நாயக்கர்களின் இடையே ஏற்பட்ட பூசலில் தலையிட்டுச் சந்தர்ப்ப வசத்தால் தஞ்சைப் பகுதிக்கு அரசராக அமர்ந்தனர். 1676-ஆம் ஆண்டு சாசிபோன்சலேயின் இரண்டாம் மகனும், மாவரீர் மராட்டிய சிவாசியின் பெரியம்மா மகனுமான முதலாம் ஏகோசி தஞ்சையில் மராட்டியர் ஆட்சியை நிறுவினார். 1855 வரை 180 ஆண்டுகள் பதின்மூன்று மராட்டிய அரசர்கள் தஞ்சையில் ஆட்சி புரிந்தனர். 1855 வரை ஆட்சி புரிந்த தஞ்சை மராட்டிய மன்னர்கள் தொடர்புடைய கல்வெட்டுக்களும், செப்பேடுகளும் 1855க்குப்

பின்னர் தஞ்சை மராட்டி ய மன்னர் குடும்பத்தினர் தொடர்புடைய கல்வெட்டுகளும் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. மராட்டியர் ஆவணங்களில் 124 கல்வெட்டுகளும் 50 செப்பேடுகளும் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. கி.பி. 1654 முதல் 1886 வரை சுமார் 232 ஆண்டு எல்லைக்குள் பொறிக்கப்பட்ட 50 செப்பேடுகளை அரசர்கள் வாரியாகக் கீழ்வருமாறு பிரிக்கலாம்.

கல்வெட்டு

இந்த உத்திரமேரூர் குடவோலை முறை கல்வெட்டை எழுதியவன் மத்தியஸ்தான் காட்டிப் போத்தன் சிவகுறி இராஜமங்கலம் பரியன் என்பான். கி.பி. 919இல் பொறிக்கப்பட்ட இக்குடவோலை முறை மூலம் அரசனின் ஆணைப்படி அரசு அதிகாரி தத்தனூர் மூவேந்தர் வேறாள் முன்னிலையில் உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதை அறியமுடிகிறது. திருப்பாற்கடல் கல்வெட்டு, செங்கல்பட்டு, பிள்மளையார் பாக்கம் கல்வெட்டு, நன்னிலம் வட்டம் அய்யம்பேட்டைக் கல்வெட்டு ஆகியவை சபையாரின் பணிகளை உறுப்பினர்கள் எவ்வாறு மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதைக் கூறுகின்றன.

சேய்ஞலூர்க் கல்வெட்டு

உத்திரமேரூர் கல்வெட்டுக் கூறும் விதிமறைகளில் மாற்றம் தேவைப்பட்டதைச் சேய்ஞலூர்க் கல்வெட்டுச் செய்தி கூறுகிறது. ஆரசின் உதவியின்றி பட்டறிவிலும், கல்வியறிவிலும் தேர்ந்தவர்கள் கூடி இவ்விதிகளை வகுத்துக் கொண்டார்கள். அவைகளில் சில வருமாறு. 1. ஒரு முறை உறுப்பினராகப் பணியாற்றியவர் அடுத்த ஐந்தாண்டுகள் கழித்துத்தான் உறுப்பினர் போட்டிக்குத் தகுதி பெற முடியும். 2. பதவி வகித்தவரின் மகன் நான்கு ஆண்டுகள் கழித்தும், உறவினர்கள் மூன்றாண்டுகள் கழித்தும் போட்டி இட முடியும். 3. நாற்பது வயதுக்கு மேற்பட்டவராய் இருக்க வேண்டும். 4. உறுப்பினராகப் போட்டியிடும் ஒருவர் அரசியல் அதிகாரிகளின் துணை

கொண்டு விதிமுறைகளுக்கு முரணாக நடக்கக் கூடாது அவ்வாறு நடந்தால் அவர்கள் துரோகிகள் என்று அறிவிக்கப்பட்டு சொத்துக்கள் பறிமுதல் செய்யப்படும். 5. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் அவ்வவர்களுக்கு உரிய பணிகளைப் பொது மக்களுக்கு இடையூறு ஏற்படா வண்ணம் நிறைவேற்ற வேண்டு ம். விதிக்கப்பட்ட வரிகளைத் தவிர கூடுதலாகப் பெறக்கூடாது. 6. ஒரே நேரத்தில் 2000 காசுகளுக்கு மேல் செலவிட வேண்டு மாயின் மகாசபையின் அனுமதி பெறல் வேண்டும். 7. அதிக வரி வாங்கின் அல்லது செலவிடின் அவர் ஐந்து மடங்கு தண்டம் கொடுக்க வேண்டும்.

மாமூர் கல்வெட்டு

கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டி ன் தொடக்கத்தில் பாண்டிய நாட்டில் வாரியங்கள் இருந்திருக்கின்றன என்பதை இக்கல்வெட்டால் அறியலாம். தமிழகத்தில் ஊராட்சி முறை நிலவியதைப் பற்றித் தெரிவிக்கும் மிகப் பழமையான கல்வெட்டு இந்த மாமூர்க் கல்வெட்டாகும். இது மாறன் சடையனின் 35ஆம் ஆட்சியாண்டில் எழுதப் பெற்றுள்ளது. (9ஆம் நூற்றாண்டி ன் தொடக்கம் எனில் 803-ல் இச்செயல் பொறிக்கப்பட்டிருந்தால் கி.பி. 768-815 வரையில் 50 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்த நெடுஞ்சடைய பராந்தகன் (முதலாம் வரகுணன்) காலத்தது எனலாம். இவன் காலத்து கல்வெட்டுச் செய்திகளில் களக்குடியில் தோன்றிய பாண்டியரின் அணுக்கம் பெற்ற பல அதிகாரிகள் பற்றிய குறிப்பும் உள்ளது. பல அதிகாரிகள் இவ்வூரில் இருந்துள்ளமையால் இம்முறை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். களக்குடி நாட்டுப் பிரமதேயமான மாணநிலை நல்லூர் மகாசபையார் ஒருங்கு கூடிச் செய்த தீர்மானங்களைத் தெரிவிக்கிறது. அத்தீர்மானத்தில் பின்வரும் செய்திகள் காணப்படுகின்றன. 1.ஊரில் பங்குடைய மக்கள் சபையில் உறுப்பினராவதற்கு ஒரு தருமம் உட்பட மந்திரப் பிராமணம் நன்கு கற்றவராக நன்னடத்தை யுடையவராய்

இருத்தல் வேண்டும். 2.ஒரு பங்குடையார் ஒருவர்தான் உறுப்பினராகலாம். 3.தன்னுடைய பங்கு விலையாகவோ, கொடையாகவோ அல்லது திருமணக் கொடையாகவோ பெற்றிருந்தால் மந்திரம் உட்பட தருமம் உட்பட மந்திர பிராமணத்தில் தேறியவராய் நல்ல நடத்தை உடையவராக இருந்தால்தான் சபையின் நடவடிக்கையில் கலந்து கொண்டு செயலாற்றலாம். 4.இனிப் புதிதாக நிலம் விலைக்கு வாங்கியோ கொடையாகப் பெற்றோ அல்லது சிரீதனமாகப் பெற்றோ தமக்குப் பங்கு உண்டு என்று கூறிக்கொண்டு சபையில் உறுப்பினராக யாராவது விரும்பினால் அவர்கள் முழுச் சிராவணை இன்றிக்கால், அரை, முக்கால், சிராவணைப் பெற்றிருந்தால் அனுமதிக்கப்பட மாட்டார்கள்.

விலைக்கு நிலம் வாங்கிய பிறகு தாம் பங்குடையார் என்று வருபவர்கள் பரிசிட்டத்தோடு முழு வேகத்தையும் அறிந்தவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். 6. இ.தல்லாமல் சபையில் உறுப்பினராகிறவர்கள் சபையின் தீர்மானப்படி சபையின் உரையாடலில் மட்டுமே கலந்து கொள்ள முடியும். 7. இந்தத் தீர்மானத்தின்படி சிராவணை இல்லாதவர் எந்தவொரு வாரியத்திற்கும் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட மாட்டார். 8. இந்தத் தீர்மானத்தை ஒப்புக் கொண்டவர்கள் பின்னர் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை என்று கூறக் கூடாது. தீர்மானத்திற்கு எந்த விதக் குந்தகமும் விளைவித்தல் கூடாது. 9. குந்தகம் விளைவிப்பாருக்கும் குந்தகம் விளைவிப்பவர்களுக்குத் துணை நிற்பாருக்கும் தலா 5 காசு வீதம் தண்டம் விதிக்கப்படும். தண்டம் செலுத்தி விட்டோம். பணி தீர்ந்தது என்று எண்ணாமல் அதன் பிறகும் தீர்மானத்தை நன்கு கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்.

பல்லவர் நீதி வழங்க அமைந்த மன்றம் தருமாசனம் எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது. குறித்த காலத்தில் ஒரு பணியினை முடிக்க நடவடிக்கைகள்

மேற்கொண்டு தங்கள் பணியில் தவறிய ஊரவைகள் தர்மாசனத்திற்குத் தண்டத் தொகையினைச் செலுத்தின. பாரபட்சமின்றி நியாயம் வழங்கியதாகச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. அதிகரணம், கரணம் என்ற பெயர்களில் நீதிமன்றங்கள் இருந்துள்ளன. சொத்துக்கள் தொடர்பான வழக்குகளை விசாரித்து அதனை உரியவர்க்குச் சேர்ப்பிக்கும் பணி நடைபெற்றுள்ளன. கரணத்தான் என்பான் அறங்கூறு அவையோர் முன் ஆவணத்தில் உள்ளவற்றை உரக்கப்படித்து அனைவரையும் கேட்குமாறு செய்துள்ளான். காரணிகள் நீதிபதியாக செயல்பட்டுள்ளன. வழக்குகளை அறிய மூன்று சான்றுகள் தேவையாக கருதப்பட்டன. அவை 1. ஆவணம், 2. ஆட்சி, 3. அயலார் காட்சி (கணத்தைக் கூறுபவர்) இதன் வழி தீர்ப்புகள் வழங்கப்பட்டன. சாசன சஞ்சாரிகள் நீதிமன்றத் தீர்ப்பினை ஒட்டி நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும் அதிகாரம் பெற்றவராக விளங்கினர். ஸ்ரீவரமங்கலச் செப்பேடு நீதி தவறாது ஆட்சி செலுத்துவோன் என்னும் பொருளில் பராந்தக நெடுஞ்சடையனை மனூபமன் எனவும் மனுதர்சித மார்க்கத்தினான் என்றும் குறிப்பிடுகிறது. பராந்தக வீரநாராயணன் மனுசமானன் வழுவாத செங்கோளடாவி என்று தளவாய்ப்புரச் செப்பேடு குறிப்பிடுகிறது. இராசசிம்மனைச் சின்னமனூர்ப் பெரிய பட்டயம் நீதிக்குக் கொடித்தம்பம் போன்றவன் என்று கூறுகிறது. ஆவண சான்றுகளுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டுள்ளது (வேள்விக்குடிச் செப்பேடு) ஆவணச் சான்றுகள் இல்லாதபோது நீள் வழக்காற்றுரிமை, ஊரார் சாட்சி அடிப்படையில் வழக்குகளுக்குத் தீர்வு காணப்பெற்றது. தளவாய்ப்புரப் பட்டயம் இதற்குச் சான்று. நிர்வாகத் துறையில் பணியாற்ற பயிற்சி அளிக்கப்பெற்றுள்ளது. பார்த்திபசேகரச் சாலையில் அப்பயிற்சி அளிக்கப்பெற்றதை அறிகிறோம். வேதம், வியாகரணம், பௌரோகித்யம்

முதலிய சாத்திரங்களை நன்கு கற்ற அந்தணரும் நிர்வாகத்தில் சேர்ந்திருந்தனர்.

சோழர்

சட்டம் ஒழுங்குப் பிரச்சனையுள்ள வழக்குகள் பெரும்பாலும் சபை போன்ற கழகங்களோலேயே விசாரித்துத் தீர்க்கப்பட்டன. தவிர, தொழில், கழகங்கள், இணையங்கள் போன்ற நிறுவனங்களும் சில வழக்குகளைக் கவனித்தன. ஆயின் பெரும்பாலான வழக்குகள் கிராம சபைகளின் முன் கொண்டு வரப்பட்டன. அவற்றைக் கவனிப்பதற்கென நியாயத்தார் என்னும் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன. அறக்கட்டளைகள் விஷயமாக எழுந்த வழக்குகளின் தீர்ப்பின்படி கட்டப்பட்ட அபராதத் தொகை தருமாசனம் என்னும் மன்றத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. தருமாசனம் என்பது அரசனே தலைமை வகிக்கும் நீதிமன்றமாகத் தோன்றுகின்றது. அவருக்குத் தருமாசனப் பட்டர்கள் என்ற கற்றறிந்த பிராமணர்களும் சட்ட நிபுணர்களும் உதவினர். வழக்குகள் விசாரிக்கப்பட்ட முறைகளைப் பற்றியும், நீதிமன்ற ஆவணங்களைப் பற்றியும் அறிய போதுமான சாசனங்கள் உள்ளன. மேலும் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் எழுதப்பெற்ற பெரிய புராணத்தில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் மீது சுமத்தப்பட்ட வழக்கின் விசாரணை வழியும் பிற இலக்கிய சான்றுகளாலும் நீதி தவறாத சோழர் ஆட்சியை அறிய முடிகிறது. நிர்வாக அமைப்பின் தலைவர் என்ற முறையில் அரசர்கள் அவ்வப்பொழுது நாட்டின் பல பகுதிகளுக்குப் பயணம் செய்து நிலைமையை நேரில் கண்டறிந்து, தேவையானால் அங்கேயே விசாரணையை நடத்தியுள்ளனர். அரசர் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொள்ளும் போது அவர் தங்குவதற்கான வசதிகள் கோயில் மண்டபங்களில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் திருவொற்றியூர்,

சிதம்பரம், திருவாரூர், காஞ்சிபுரம் ஆகிய தலங்களுக்கு அரசர்கள் அதிகமுறை பயணம் செய்துள்ளனர்.

நாயக்கர்

நாயக்கர்கள் விசயநகரத்தின் வழி வந்தவர்கள். அவர்கள் விசயநகரம் வகுத்திருந்த அரசியலின் அடிச்சுவட்டில் ஒரு படைமாளிய முறையை அமைத்தனர். இதில் நாயக்கர்கள் கர்த்தா நிலை ஊழியராக விளங்கினர். மேலும் பாளையக்காரர்களின் துணையுடன் நாட்டை ஆண்டனர். அதிகாரப் பரவல் பெற்றிருந்த பேரரசை அரசர் வைத்திருந்தார். விசய நகர மேலாதிக்கத்துடனான தொடர்பும் பாளையப் பட்டுக்களுடைய துணையும் பெற்ற ஒரு வகை கூட்டாட்சி முறையில் அமைந்ததே நாயக்கர் ஆட்சி. நேர்வழி வாரிசரிமைப்படி பதவி ஏற்றனர். ஆடம்பரமான அரண்மனை. உயர் அதிகாரிகளைக் கொண்ட அரசவை, பாளையக்காரர்களின் துணை, படைமாளிய முறைப்படியிலான காணிக்கையுடன் அரசாட்சி புரிந்தனர். நீதி வழங்க வேண்டியது மன்னனுடைய கடமை அப்பணியைப் பெருந்தன்மையுடைய நீதிபதிகளிடத்து மட்டும் ஒப்படைக்க வேண்டு மம் என்பது கிருட்டிண தேவராயரின் அறிவுரை, அவ்வகையில் மன்னனும், தளவாயும், பிரதானியும் தலைநகரில் நீதி வழங்கினர். பாளையப் பட்டுகளில் பாளையக்காரர்களே நீதி வழங்கினார். கிராமங்களில் இருவர் நீதி நடுவர்களாக இருந்தனர். வழக்காறு, ஆவணம், சாட்சி அடிப்படையில் நீதி வழங்கியதை ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் சாசனம் (கி.பி.1577) கூறுகின்றது.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. சிந்து நாகரிகம்ஓ அசோகன் தூண் கல்வெட்டுகள்ஓ குப்தர் கால கல்வெட்டுகள் மற்றும் தமிழ்நாட்டு கல்வெட்டுகள் போன்ற பல்வேறு காலங்கள் மற்றும் பகுதிகளின் உதாரணங்களை மேற்கோள் காட்டிஓ வரலாற்று ஆதாரங்களாக கல்வெட்டுகளின் முக்கியத்துவத்தை ஆராயுங்கள்.

.....

2. பண்டைய சமூகங்களின் பல்வேறு அம்சங்களைப் பற்றிய நுண்ணறிவுகளை வழங்குவதில் கல்வெட்டுகளின் நம்பகத்தன்மை மற்றும் வரம்புகளை மதிப்பிடுதல்.

.....

Recommended Books

- Buhler,George, Indian Paleography,Indian Studies Past and Present; Calcutta; 1959
- Dani.A.H, Indian Paleography,MunshiramManoharlal Publishers; 3 edition,2011
- Sivaramamurthy.C., Indian Epigraphy and South Indian Scripts, Bulletin of the Madras Government Museum,1952